COLECTIA ROMANTIC

Anne Hampson

SUFERINŢĂ ÎN ŢARA SURÂSULUI

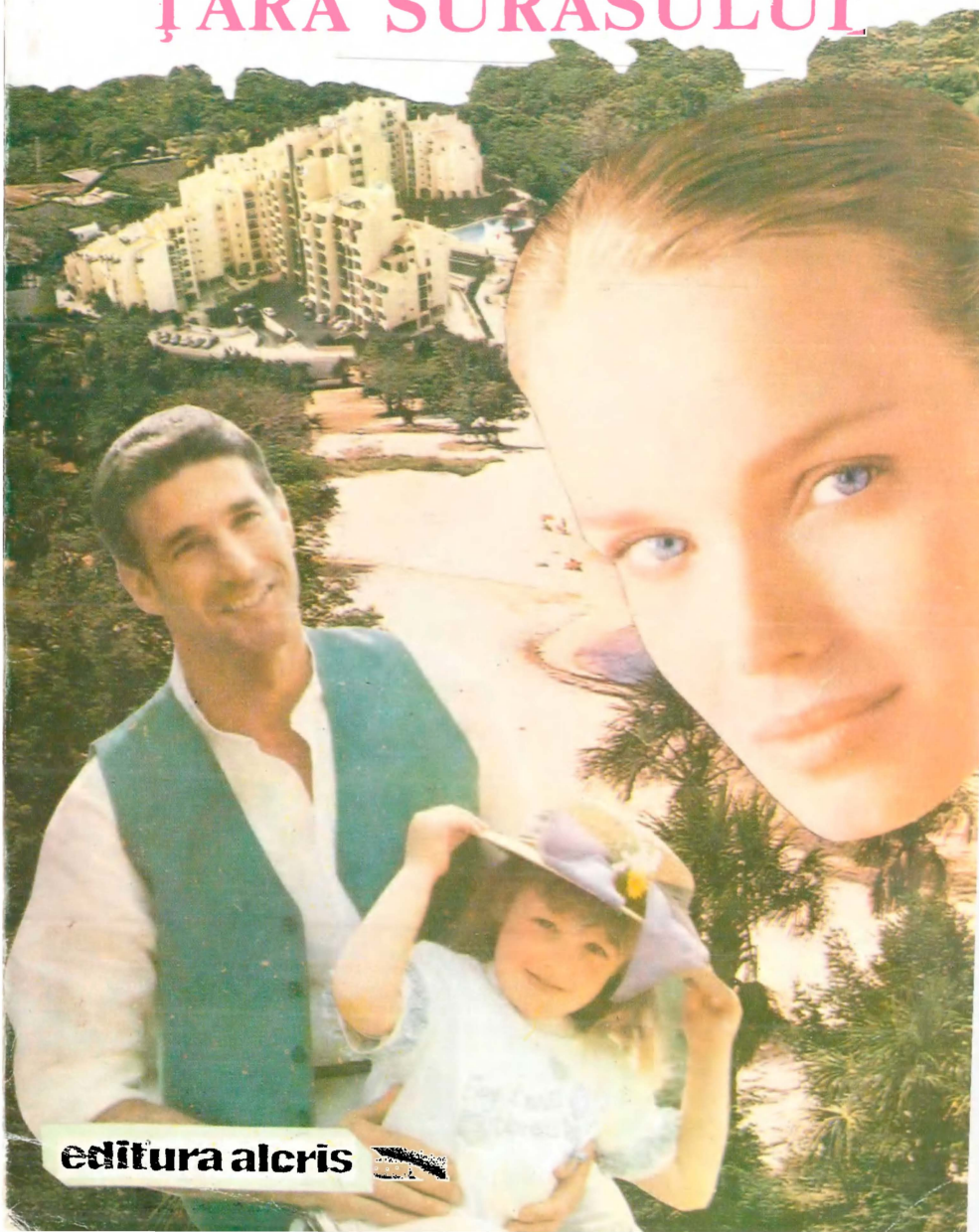

editura alcris

ANNE HAMPSON

SUFERINȚĂ ÎN ȚARA SURÂSULUI

Coperta : ANDY

© by Anne Hampson, 1979

HARLEQUIN S.A.

Toate drepturile asupra acestei ediţii
aparţin editurii ALCRIS – M 94

ANNE HAMPSON

SUFERINȚĂ ÎN ȚARA SURÂSULUI

Traducere de
VENERA CORAVU

EDITURA ALCRIS 94

BUCUREȘTI, 1995

Redactor : AURELIAN MICU ANDY
Consilier editorial : TRAIAN IANCU
Lector : ANGELA VASILE

ISBN : 973-9197-00-0

Colecția ROMANTIC

CAPITOLUL 1

Aeroportul de la Don Muang apăru neclar în pâcla de căldură albăstrie, în clipa când avionul mare, alb, era gata să atingă pământul. Lexa simți primul șoc. Tresări deodată : să plece astfel la mii de kilometri de micul orășel Shropshire, unde trăia fericită...

Totul începuse de la venirea la școală a lui Paul Mansell și a fetiței lui de șase ani, elevă în clasa lui Lexa.

El era foarte sever cu copilul și totalmente indiferent la dragostea pe care micuța i-o purta. Lexa își dăduse seama din primul moment. La a treia lor întâlnire ea se gândea realmente că-l detestă. Asta nu avea nimic de a face cu acea teribilă cicatrice care-i parcurgea obrazul de la urechea dreaptă la bărbie, probabil rezultatul unei arsuri. Nu, era felul în care își trata fetița. Și manierele pe care le întrebuința față de institutoare erau de asemenea neplăcute. El o considera ca pe ceva inferior, o servitoare. Vocea lui, deși puțin aspră, era îndulcită de un accent irlandez.

– Bunica era irlandeză, spusese Alzco. Mă cheamă ca pe ea. Îţi place prenumele meu ?

– Este foarte drăguţ, spusese Lexa. Totuşi bunicul tău nu era irlandez, nu-i aşa ?

– Era englez. Dar a murit deja, ca şi bunica, şi ca mama. Nici nu-mi mai amintesc. Aveam abia un an când a murit.

Părea atât de singură, atât de pierdută, încât Lexa, deşi îşi promisese să nu favorizeze nici un copil mai mult decât pe un altul, se surprinsese alintând-o, vorbind cu ea în curte, manifestându-şi tandreţea pentru acest mic animal neglijat. Încercă să adune informaţii asupra veţii ei în afara şcolii, dar obţinu foarte puţine. Tatăl ei trăise în Anglia. El locuia acum în Thailanda, această **Ţară a Surâsului,** care era învecinată pe de o parte cu Marea Chinei, iar pe de altă parte cu apele calde ale Oceanului Indian.

– Aş vrea să-ţi vorbesc, miss Duke, spusese într-o dimineaţă directoarea şcolii. Vino în biroul meu la ora zece jumătate, în timpul recreaţiei.

Lexa, în vârstă de douăzeci şi cinci de ani, era institutoare de patru ani. Ea n-avusese niciodată probleme în munca ei, şi ştia că miss Saunders n-o chema ca să-i facă reproşuri. Ea adora copii mici şi deseori colegii ei o între-

bau de ce nu se mărită să-şi facă propria ei familie.

Bineînţeles că exista Joe. El era drăguţ, capabil să-i ofere o existenţă calmă, la adăpost de mari elanuri de entuziasm. Dar Lexa ştia că aştepta altceva în privinţa căsătoriei. Totuşi, ei rămâneau prieteni, jucau tenis, mergeau la piscină, ieşeau deseori împreună. Erau fericiţi astfel, amândoi gata pentru inevitabila despărţire care va veni într-o zi.

— Vei fi foarte surprinsă de ceea ce îţi voi spune, declarase miss Saunders. Aşează-te.

Telefonul sunase exact în momentul acela.

Miss Saunders, de patruzeci şi cinci de ani, cu părul grizonat, aşteptase câtva timp înainte de a-şi pierde speranţa să atragă un bărbat. Dorise de multe ori să semene cu institutoarele tinere ca Lexa, al cărei păr blond avea luminozitatea aurului în soare. Lung şi foarte suplu, îi împodobea figura drăguţă, luminată de doi ochi mari violeţi.

Îşi îndreptă o privire întrebătoare spre directoare, când aceasta puse jos receptorul.

— Tatăl lui Alaco se întoarce în Thailanda şi doreşte să-l însoţeşti.

— Să-l însoţesc ?

Lexa o privi uimită.

— Ce înseamnă asta, miss Saunders ? Nu înţeleg !

— El doreşte o guvernantă pentru fiica lui. Dealtfel, acesta este şi motivul pentru care a

venit. El a făcut vizite prietenilor lui şi a profitat ca să închirieze pentru vacanţă casa familiei Mason pentru trei luni. Am avut o conversaţie lungă ieri după-amiază.

După o pauză îşi reluă respiraţia şi continuă :

– Bănuiesc că aş prefera un refuz din partea ta, deşi sunt totuşi conştientă de prilejul favorabil carè-ţi este oferit. Salariul este necrezut de mare...

Ea îi spuse suma şi văzu ochii lui Lexa cum se măresc de uimire.

– Şi apoi ai şansa să cunoşti o altă parte a lumii şi să trăieşti în lux.

Se opri pentru a-i lăsa timp să-şi revină, apoi urmă : El pusese un anunţ, dar aparent toate candidatele au fost înlăturate. Este un bărbat greu de mulţumit, am înţeles imediat. Pot să-mi imaginez ce fel de patron sever şi precis trebuie că este, dar te cred capabilă să-i ţii piept. Mă bazez desigur pe cei patru ani de experienţă.

Lexa se înroşi puţin ; ea îşi amintea în mod efectiv de două sau trei discuţii cu mamele nemulţumite de şcoală şi profesori. Singură abilitatea şi diplomaţia permiteau să rezolvi aceste probleme :

– Mica mea Vicky nu trebuie să se joace afară când este frig.

– Fata noastră nu este obişnuită cu băieţii. Nu vreau s-o puneţi alături de ei.

— Susan mi-a spus că se jucau de-a mama și de-a tata. Soțul meu și cu mine am fost șocați !

Lexa, cu tactul ei obișnuit, sfârșise prin a-i convinge : nu aveau dreptate. Vântul de toamnă era bun pentru Vicky. Mary trebuia să se obișnuiască cu compania băieților pentru că era prea timidă.

Astfel că miss Saunders trimitea toate cazurile litigioase la Lexa, sigură fiind că ea va reuși să satisfacă pe părinții contrariați.

— Ești foarte calmă, miss Duke.

Vocea directoarei o scoase din visare.

— Ați spus că voi putea ține piept domnului Mansell... Nu-mi place deloc și mă gândeam că nici dumneavoastră nu-l apreciați, dar aparent nu este adevărat.

O scurtă tăcere urmă acestei fraze.

— Am început să-l cunosc puțin, spuse miss Saunders.

Fața ei luă un aer gânditor, ca și când simțea o profundă simpatie pentru acest om.

— Am întâlnit, de curând, pe una din fiicele prietenului lui. Pentru a-ți spune esențialul, această cicatrice pe care o are provine de la o arsură pe care și-a făcut-o încercând să-și scape soția prinsă în casa lor incendiată Își pierduse un timp prețios mergând să o scape întâi pe Alaco. Ea era la parter cu doica ei. Aceasta din urmă se agăța de domnul Mansell în momentul când el dorea să urce pen-

tru a-şi salva soţia şi în teama ei, nu-l lăsă până ce nu se ocupă de copil. Când reuşi în sfârşit să-şi scoată soţia, ea era deja leşinată, asfixiată de fum şi atinsă de flăcări. A murit în braţele lui.

– Este teribil ! Dar doica ? De ce nu a avut ea grijă de Alaco ?

– A fost prinsă de panică, ea nu mai ştia nici ce să facă, nici ce să spună.

– Iată de ce nu-şi iubeşte fata... murmură Lexa, fiindu-i milă de soarta fetiţei.

Nu reuşea totuşi să înţeleagă atitudinea acestui om. Desigur că moartea soţiei era o tragedie, dar asta nu scuza deloc comportamentul lui faţă de copil.

– El era foarte îndrăgostit de soţia lui şi nu şi-a revenit încă de la moartea ei. În acea epocă lucra în Cheshire. El şi-a petrecut copilăria în Thailanda, unde tatăl lui avea mai multe hoteluri. Apoi el le-a moştenit : mergea la câte doi ani să se vadă cu directorii. După dramă a decis să părăsească Anglia pentru a se instala în ţara care l-a văzut crescând

Făcu o pauză înainte de a continua.

– El nu ştie că noi suntem la curent cu povestea lui. Dacă accepţi acest lucru, va trebui să ai grijă să nu te trădezi.

Chiar înainte de a termina, Lexa dădu din cap.

– Eu sunt fericită aici, miss Saunders. Doresc să rămân. Aţi fost amabilă să-mi daţi po-

sibilitatea acestei călătorii şi de a câştiga bani mulţi, dar nu ţin să profit.

Se ridică.

– Mai e şi altceva ? întrebă ea politicos.

In loc să fie uşurată, miss Saunders încruntă sprâncenele.

– Nu ţi-ai lăsat timp de gândire, miss Duke. Gândeşte-te la copil. Ea este fericită cu dumneata...

Şi Lexa îşi aminti de ceea ce fetiţa îi încredinţase cu privire la prima ei doică, o thailandeză. Ea nu întârziase să se mărite. Din acel moment s-au succedat o multitudine de guvernante englezeşti pe care tatăl ei le angaja, fără chiar să le întâlnească. Aparent, ele nu s-au adaptat nici ţării, nici meseriei. Orice ar fi, Paul Mansell se ocupase pentru a găsi o tânără femeie competentă.

La sfârşit, fetiţa fu cea care o convinse pe Lexa să accepte. Ea o privi cu ochii ei mari căprui, ochi de-acum implorând.

– Vreau să fiţi dumneavoastră, miss Duke, numai dumneavoastră şi nimeni altcineva.

Tatăl, aspru, fără emoţii, observă diferitele expresii ale Lexei. Voinţa ei slăbise, ajutată de directoare, ale cărei sentimente erau favorabile bărbatului şi fetiţei. Dealtfel, ea avea mai multă simpatie pentru domnul Mansell decât Lexa, care nu-l aprecia deloc, în ciuda celor ce suferise. Dar miss Saunders părea sigură

că cu vremea tânăra fată își va schimba părerea.

Ceața albăstrie se evaporă încetul cu încetul. Un șofer venise s-o caute, bagajele îi fuseseră puse în portbagaj. Era instalată în mașină, cu gândurile agitate, ideile confuze.

Peisajul defilă de-a lungul celor douăzeci și patru de kilometri care separau aeroportul de Bangkok. Își va întâlni patronul la Palatul Ayudhya, unul din hotelurile pe care le poseda în capitală. Domeniul lui se găsea pe minunata insulă Koh Kham, unde după Alaco nisipul era argintiu și tot atât de moale ca și talcul. Casa fusese construită în mijlocul cocotierilor și al hibiscușilor și prevăzută cu o fântână și o piscină, verande umbrite și o curte interioară, o plajă particulară și un golf unde era acostat iahtul tatălui ei.

— Dar el nu este deseori acasă, adăugase Alaco cu o mutră supărată ; are prea mult de lucru.

Drumul era agreabil. Ici și colo, dughene propuneau mătăsuri somptuoase și bijuterii de vis. Doi băieți, gemeni probabil, mâncau fructe tropicale la umbra unui arbore. Un bărbat cu fața brăzdată îi supraveghea ; bunicul lor probabil. Apoi mașina întoarse într-o stradă mărginită de clădiri administrative. Șoferul încetini și se opri în fața unuia din hotelurile cele mai șic din Bangkok : Palatul Ayudhya.

Lexei i se tăie răsuflarea în fața atâtor splendori. Covoarele erau minunate, pereții tapisați cu piele caramel. Oglinzile și candelabrele scânteiau... Pretutindeni era lux și eleganță.

Examina împrejurimile când îl zări pe Paul Mansell, mergând spre ea cu pași mari. Cămașa lui albă lăsa să se întrevadă un piept puternic și mușchiulos. Era incredibil de atrăgător. Nici un surâs nu veni să modifice severitatea trăsăturilor lui, nici cel mai mic semn de bun venit în ochii lui gri și reci ca oțelul. Ea îi privi tâmplele, unde părul grizona și se întrebă care îi era vârsta : arăta cam de treizeci și cinci de ani. Când îi întinse mâna, observă o altă cicatrice pe pumnul lui. Frisonă gândindu-se la teribila încercare pe care o trăise : intrase într-o casă în flăcări pentru a-și scăpa soția pe care o iubea și a cărei moarte aproape că-l doborâse.

– Ați avut o călătorie bună ? fură primele lui cuvinte.

– Destul de agreabilă, dar am trecut printr-o zonă furtunoasă, răspunse ea.

Dădu din cap. Imediat își dădu seama că ceea ce pe ea o speriase, pentru el era o bagatelă. Poate chiar că el își dorea moartea, se gândi ea.

– A trebuit să faceți cele două luni de preaviz, spuse el. Speram că veți fi dispensată.

– Miss Saunders ar fi acceptat, dar Educaţia Naţională n-a vrut. Cum se simte Alaco ? Este fericită ?

– Desigur că nu este fericită. Sunt sigur că ştiţi foarte bine cât contaţi pentru ea. Ea vă iubeşte cum n-a iubit pe nimeni până acum.

Nici o amărăciune în tonul vocii lui. Lexa fu mirată : că fata lui îl iubeşte sau nu, părea să-i fie indiferent lui Paul Mansell.

– Ei bine, ea va fi mulţumită acum. Aţi anunţat-o că sosesc acum ?

El dădu negativ din cap şi se îndepărtă, făcând semn să-l urmeze. La recepţie ea fu amabil salutată. I se dădu o cheie şi-l urmă pe un portar în uniformă. Paul Mansell îi dădu întâlnire într-un salon numit **Puntea Lotusului,** la ora unu, adică peste o jumătate de oră. Vor discuta după dejun.

Camera care îi fusese rezervată era cu adevărat minunată ; decorul, tipic thailandez. Sala de baie oferea un subtil degrade de verde. O oglindă acoperea în întregime unul din pereţi.

Cât timp va rămâne aici ? Se simţea singură şi disperată. Totuşi, dacă ar fi trebuit din nou să aleagă, s-ar fi decis din nou să plece.

După un duş bun se schimbă. Avea deja un moral mai ridicat. O privire în oglindă o linişti complet. Rochia ei roz îi venea de minune, şi ochii ei străluceau cu mii de luciri. Ochii ei mari deschişi la culoare, cu privirea

limpede, fruntea ei largă, a cărei piele translucidă lăsa să se vadă vinele albăstrui ale tâmplelor, evocau delicateţea. Părea mai tânără decât cei douăzeci şi cinci ani ai ei şi se întreba dacă, având în vedere încercările p in care trecuse, ea nu-l îmbătrânise pe domnul Mansell, aşa cum făcuse mai adineaori.

Îl văzu de îndată ce intră în salon. Una din laturile camerei dădea spre piscină, în umbra palmierilor şi al arbuştilor exotici ; tufe de ylang-ylang parfumau delicios aerul. El se ridică din fotoliu.

— Punctuală, miss Duke.

Tonul vocii lui era puţin brutal, din fericire îndulcit de accentul lui irlandez. Acest curios contrast îi dădea un farmec aparte. Păcat că Alaco nu-l moşenise, se gândi ea aşezându-se.

El comandă două băuturi.

— Vă convine totul ? întrebă el după ce servitorul plecă.

Lexa dădu din cap. Ea dorea să-i vorbească, să ştie exact ceea ce aştepta de la ea.

— Trebuie să vă spun un lucru : nu l-am spus lui Alaco că veţi veni.

— Nu i-aţi spus ? Dar este imposibil ! Mă gândeam că vreţi s-o liniştiţi ?

El o privi drept în ochi.

— Nu eram sigur că vă veţi ţine promisiunea. Că veţi veni să lucraţi aici.

– Oh, domnule Mansell ! Îmi țin întotdeauna promisiunile. Și chiar dacă mi-aș fi schimbat gândul, aș fi venit, așteptând să găsiți pe altcineva să mă înlocuiască.

– În acest caz, vă rog să mă scuzați.

Aceste scuze nu însemnau nimic pentru Lexa. Ea avea și mai multă antipatie pentru el. Nu putea să surâdă, s-o primească mai călduros ? Evident, era nenorocit și disperat, dar trebuia să-și dea seama că nu putea să trăiască astfel. N-o să lase doar amintirea soției lui să-l chinuie până la sfârșitul zilelor lui ? După propria ei experiență, ea cunoștea acest gen de sentiment pe care-l aveai în fața dispariției ființelor dragi. Ea singură își pierduse părinții, nu realmente, ci moralmente. Tatăl ei fugise cu altă femeie, când ea avea patru ani. Și când deveni pensionară la un colegiu, mama ei îi aduse la cunoștință că iubea un bărbat de mai mulți ani, Liberă să-și trăiască viața, ea se mărita după trei luni de la plecarea Lexei. În prezent ea locuia în America de Sud. Tânăra fată nu se dusese niciodată să-i vadă, dar numeroase scrisori îi transmiteau noutățile.

Munca ei o absorbea în întregime, și, combinată cu alte activități ale ei în orășel, îi aduceau tot ce-și dorea. Ea își imagina viitorul ei foarte simplu : un soț, copii, o casă drăguță, fără îndoială nu prea luxoasă : dar un cuib de dragoste, de încredere, și de prietenie.

Ea nu credea să găsească omul visurilor ei în Shropshire. Dar era optimistă şi-şi menţinea convingerea că el va veni într-o zi. Şi în acea zi îl va recunoaşte în momentul precis când îl va vedea. Lovitura de trăsnet ! Da, ea era sigură că-l va identifica imediat.

Privea distrat o pereche de îndrăgostiţi care se îmbrăţişau discret, mână-n mână. Ea îşi întoarse capul blond, când îl auzi pe Paul Mansell spunând :

— Veţi rămâne aici mâine şi poimâine, miss Duke. Nu vă pot însoţi la Koh Kham înainte de vineri. Voi avea atunci posibilitatea să petrec weekendul acasă.

— Alaco... cineva se ocupă de ea ?

Întrebarea era stupidă, ea o ştia, înainte chiar de a simţi sinistra privire a ochilor lui dispreţuitori.

— Cum aş putea să-mi las fata singură fără să mă asigur că cineva are grijă de ea ? Este în sarcina uneia dintre servitoarele mele.

— Îmi pare rău. Nu mă gândisem. Vroiam doar să spun că ar trebui să mă duc lângă ea. Sunt aici pentru asta.

— N-aţi fost niciodată guvernantă mai înainte ?

— Nu, sunt profesoară de când am părăsit colegiul.

— De ce aţi ales copiii cei mai mici ?

— Ei mă interesează mai mult. Sunt atât de gingaşi când vin la şcoală pentru prima

dată. Deseori plâng, câteodată încearcă să fugă. Este înduioșător...

Ea se opri și-și mușcă buzele. Se simțea stupidă și sentimentală : ochii ei străluceau prea tare, vocea îi era întretăiată de emoție.

– Sunt încă bebeluși de cinci ani, adăugă ea pentru a sfârși.

– Și la șase ani ?

– Ei se maturizează mult câteodată. Este uluitor cât îi poate schimba un an școlar.

– Găsesc că Alacó nu este matură, spuse el.

Tonul era dur și neînduplecat. Spontan, Lexa îi spuse, privindu-l în ochi :

– Dragostea și siguranța sunt esențiale la buna dezvoltare a unui copil. Dacă lipsește una din ele, creșterea are de suferit.

Privirea lui de oțel deveni brusc glacială

– Mă acuzați de neglijență.

Lexa dădu din umeri, ar fi preferat să se găsească în altă parte : afară în scare, sau încă la școală. Dar nu, era nevoie de ea aici. Puțin importa ceea ce tatăl o va face să sufere, ea se va căzni să îngrijească bine fetița.

– N-am de ce să vă critic, răspunse ea.

– Dar aveți opinia dumneavoastră personală ?

– Vă rog, nu faceți situația jenantă, îndrăzni ea.

– Admir cinstea dumneavoastră, spuse Paul. Doresc să fiți întotdeauna cinstită cu mine. Dacă

vreodată ceva nu va merge cu fata mea, spuneți-mi-o. De acord ?

— Bineînțeles, domnule Mansell. Deci am libertatea pentru metoda de educație ?

— Da, dar am și eu ceva de spus. Cred în fermitate. Doresc ca lucrurile să fie clare : Alaco n-a avut niciodată inițiative. Să fie la fel și cu dumneavoastră.

Îngrozită, Lexa îl fixă timp de câteva secunde, în timp ce el își ducea paharul la gură.

— Domnule Mansell ! Cum va putea Alaco să se dezvolte normal dacă i se va interzice să facă ceea ce vrea ? Numai marionetele acționează astfel.

Incapabilă să admită că s-ar putea suprima elanurile naturale ale copiilor, ea era furioasă.

— Nu m-ați lăsat mai înainte să înțeleg că trebuie să-i înăbuș personalitatea !

Cuvântul era tare, dar ea dorea să-l impresioneze. El era furios, ochii lui scânteiau mai tare ca oricând, aruncând fulgere.

— Există o diferență între a-i înăbuși personalitatea și a nu-i permite să facă orice.

Ea nu răspunse nimic, de aceea el continuă.

— Să nu mergem prea departe. Dejunul este servit la Mandarin Grill. Este timpul să mergem.

Ei traversară un patio, mare și ajunseră într-un vestibul decorat în mod greoi cu busturi curioase ; unele erau superbe, altele urâte

Mandarin Grill era superb, cu candelabrele aprinse chiar în plină zi. Situat la ultimul etaj al imobilului, restaurantul oferea o vedere panoramică peste fluviul care mișuna de viață, populat de ambarcațiuni multicolore. Văzut de sus orașul era o încâlceală de vârfuri aurite și de acoperișuri cu arhitectura complicată și supraîncărcată. Toate astea sclipeau în soare. Răspândite aproape peste tot, statui imense împodobeau numeroasele temple budiste. La Bangkok erau cel puțin trei sute.

— Este spendid ! exclamă ea, entuziasmată. Încă mai frumos și mai de necrezut decât îmi imaginasem eu.

Ea surâdea deodată, uitând divergențele care o îndepărtau de tovarășul ei. Îi ceru sfatul asupra vizitelor celor mai interesante. Îi vorbi de Buddha de Smarald, situat la Wat Phra Keo.

— Alături de marele Palat, îi spuse el când se așezară la o masă situată într-un colț retras, lângă o fereastră, veți vedea un zid fortificat care înconjoară un vast ansamblu de case în stilul Thai. Templul particular al Regelui și al Reginei din Thailanda. Cel al lui Buddha de Smarald este cel mai impresionant.

Lexa asculta cu atenție. După ce comandase dejunul, el continua descrierea diferitelor monumente ale orașului.

Un pic mai târziu, în timp ce dejunau, ea spuse :

– Bănuiesc că voi fi aici cea mai mare parte a timpului. N-o aduceți pe Alaco niciodată aici ?

– Ea a venit de trei sau patru ori, nu știu pentru ce motive. Guvernanta ei era probabil bolnavă. În sfârșit, pentru că sunteți aici nu voi mai avea probleme.

Această remarcă o reconfortă puțin, în ciuda răcelii cu care fusese pronunțată. Ce om ciudat și insondabil ! Ea își aduse aminte de propunerile lui asupra educației fetei lui. În realitate el era idiferent și era mai curând o punere în gardă : nu trebuia s-o răsfețe prea mult pe fată. Iar în ceea ce privea dezvoltarea ei intelectuală, Lexa observase schimbări din timpul petrecut la școală, și asta va putea continua. Era mulțumită la ideea s-o facă pe fetiță să progreseze. Spera doar ca Paul să nu vină să se opună metodelor ei de educație.

CAPITOLUL 2

Erau în luna aprilie. Sezonul cald începuse deja de o lună, dar o briză uşoară răcorea mica insulă Koh Kham. Lexa nu avea nici o dificultate să-i dea lecţii lui Alaco. Fetiţa asimila totul foarte uşor. După-amiezele erau agrementate de băile în piscină sau în mare, de plimbările în pădurea bogată şi somptuoasă. Fetiţa era fericită, o arăta atitudinea ei. Inteligentă, părea să se intereseze de tot ce o înconjura. Nu se juca cu păpuşa, nici cu alte jocuri ale vârstei ei. Prefera să se ocupe de căţelul ei Pango, sau să vorbească cu Lexa. Mergea deseori cu servitorii thailandezi care o iubeau mult.

Toţi vorbeau engleza, astfel că nu avea probleme pentru a comunica cu ei. Lexa fusese acceptată mult mai uşor decât se gândea. Era aici de o lună şi patronul ei nu-i făcuse nici un reproş în privinţa metodelor ei de educaţie. Venise în weekend la două săptămâni o dată. Ea îl vedea puţin, chiar când era acasă. Odată fuseseră împreună la plajă. Lexa şi cu

el se așezaseră pe nisipul cald și discutaseră, în timp ce Alaco se juca cu altă fetiță.

Fusese ciudat afectată de prezența lui în acea zi. El părea mai puțin distant, mai omenos. Dar tot nu surâdea și nu arăta nici un simț al umorului. Mânca singur în salonul cel mare. Ea auzi de la servitori că nu se distra niciodată și că nici nu primea vizitatori.

Ce viață solitară pentru un bărbat încă tânăr ! Încă o dată se întreba dacă va plânge moartea soției până la sfârșitul vieții !

Alaco o chema de acum tanti Lexa sau tanti, după ce s-a gândit că miss Duke era prea sever.

— Acum nu mai sunteți profesoară, explicase ea. De aceea nu vă voi mai spune miss Duke.

Lexa era de acord. Nu mai era la școală, Alaco avea dreptate. Dar când Paul o auzi într-o vineri seară, încruntă sprâncenele în chip de dezaprobare și întrebă cu aroganță de ce autoriza o astfel de familiaritate.

— Nu este vorba de familiaritate, răspunse ea. La urma-urmei, sunt aici pentru un anumit timp. Alaco n-o să poată să mă numească mereu miss Duke.

— De ce nu ?

— Ei bine...

Se simțea zăpăcită. Concizia întrebării lui o lăsase fără glas timp de câteva minute. De ce dispreț făcea dovadă !

— Eu prefer tanti Lexa, răspunse ea jalnic.

— Se pare că eu prefer miss Duke. Nu sun-

teți o rudă, ci doar o salariată. Asemenea libertăți sunt deci excluse.

Ea încasă lovitura fără să spună nimic. Era detestabil. Dorea să nu-l mai vadă venind acasă. Să rămână la Bangkok, acolo unde părea fericit !

În final, i se interzise lui Alaco să-i spună lui Lexa, tanti. Spre marea ei surpriză, fetița se precipită în camera unde se afla tatăl ei. Își strângea pumnii micuți, cu fața plină de mânie strigă :

— O voi striga tanti, na ! Dealtfel, doresc să fie mătușa mea. Ea, ea mă iubește, și nu tu. Te urăsc...

— Alaco ! strigă Lexa venind după ea.

El se ridică încet, înalt, impozant, înspăimântător. Cicatricea din obrazul lui devenise lividă.

— Tu nu mă iubești, Alaco ? O preferi pe miss Duke ?

— Da, răspunse ea, cu voce tremurătoare. Era îngrozită de tatăl său, de furia lui rece.

— Eu vreau... eu vreau să fie mătușa mea...

Începu să plângă. El o luă de pumn, și o întoarse spre el ; Dar înainte ca el să-i poată da o palmă, Lexa se interpuse, reținând încet dar ferm brațul lui ridicat. Paul dădu drumul fetei lui. Furia lui era atât de mare, încât chiar tinerei femei îi fu frică. Sângele îi bătea în tâmple, nervii îi erau încordați.

Fetița plângea în tăcere, cu fața băgată în fusta lui Lexa. O tăcere grea domnea acum în cameră.

– Du-o, declară el pe un ton arţăgos. Ia-o din faţa mea şi să n-o mai revăd !

Cu inima bătând ea se execută. Ce scenă ! Şi toate astea pentru că ea nu putuse ghici reacţia lui Alaco. Totuşi, ea îi cunoştea temperamentul ; îl remarcase o dată sau de două ori la şcoală. Era încăpăţânată şi afectuoasă. Un aliaj curios... După Lexa, ea moştenise defectele tatălui şi probabil calităţile mamei e dispărute.

– Îmi pare rău, tanti Lexa, sughiţă ea într-un hohot, când fură în camera fetiţei.

Era o cameră superbă la primul etaj al casei, cu vederea spre mare şi spre o grădină minunată. O verandă ocupa un perete în întregime. Mobilele erau luxoase şi pentru talia copilului. Da, Alaco avea totul în afară de dragoste.

„Ia-o din faţa mea şi să n-o mai revăd !"

Dumnezeule, putea ea să uite aceste cuvinte teribile ! Lexa strânse fetiţa în braţele ei şi-i şterse o lacrimă care-i curgea pe obrazul încălzit. Cum putea să-şi respingă copilul, sânge din sângele lui, carne din carnea sa ?

– Nu plânge, comoara mea. Tata nu gândea aşa într-adevăr.

– Oh, ba da ! A mai spus-o şi altă dată ! El mă urăşte. Când voi fi mare, am să fug.

– Dragă Alaco, te rog nu mai plânge. Mă faci şi pe mine nefericită.

Era adevărat. Avea inima grea.

– Este încă devreme. Dacă ne-am duce la plajă ?

Era sâmbătă ; Lexa își dori ca Paul să plece a doua zi și să nu aștepte lunea dimineața ca în celălalt weekend. Care erau sentimentele lui acum ? Îi era rușine de purtarea lui, de amărăciunea pe care i-a infiltra copilului lui ?

– Nu vreau... să mă duc... nicăieri.

Era scuturată de hohote puternice.

– Vom fi mai bine afară, draga mea. Vino cu mine. Am chef să merg de-a lungul plajei.

Își uscă lacrimile și consimți să iasă, dar plimbarea lor fu foarte tăcută. Lexa se întreba ce-ar trebui să facă. Poate c-ar trebui să treacă peste ? Nu, era mai bine să aibă o explicație cu Paul, după ce se culca Alaco. Și dacă o concedia ? După ce se gândi, decise c-o va păstra. Avea nevoie de ea, nimeni n-o putea înlocui.

Când fetița fu adormită, ea se îndreptă către salon și bătu la ușă. Nici un răspuns. Deschise : Paul era așezat aproape de fereastră, cu capul între mâini. Închise imediat și bătu din nou. El părea atât de nenorocit, atât de disperat. Îi fu milă de singurătatea lui...

– Intră, spuse el, cu o voce surdă.

– Aș vrea să vă vorbesc, domnule Mansell. Este în legătură cu Alaco, dar bănuiesc că știți.

Ea avansă încet spre el.

– Pot să mă așez ?

– Bineînțeles.

îi arătă un scaun cu un gest brusc.

– Ce doriţi ? Vreţi să-mi spuneţi că plecaţi ?

– Credeţi într-adevăr că aş reacţiona astfel ? se interesă ea.

– Ar fi de înţeles.

Furia îi dispăruse făcând loc unei disperări.

– N-o voi abandona niciodată pe Alcco din propria mea voinţă. Ea are nevoie de mine. Nu are pe nimeni pe care să-l iubească şi nici de care să fie iubită.

El nu remarcă aluzia. Ca de obicei când i se vorbea despre copilul lui, rămase de marmură. Timp de o secundă, ea fu pe punctul să-i spună că ştie de ce nu-şi iubeşte fata, dar se reţinu la timp. Miss Saunders îi încredinţase un secret greu de păstrat.

– Deveniţi posesivă cu ea, remarcă el.

– Nu, dar în orice caz asta v-ar deranja ?

– Sunteţi foarte directă. Totuşi, directoarea îmi lăudase tactul dumneavoastră.

– Tactul nu ne va ajuta, domnule Mansell, cum ar putea-o face o bună explicaţie. Spuneţi-mi, de ce vă purtaţi astfel cu draga voastră fetiţă ?

– Draga mea fetiţă, repetă el cu amărăciune.

Era uşor să-i ghiceşti gândurile. Alaco era indirect responsabilă de neputinţa lui de a-şi salva soţia. El începu să vorbească cu ochii pierduţi.

— Știți că atunci când mori ars, rămâi conștient până la sfârșit ?

Lexa dădu din umeri, dând din cap, ca și cum ar fi vrut să șteargă imaginea care-i tratraversa imaginația.

— Îți dai seama, miss Duke, ce suferă persoana. Inima bate, creierul funcționează până la sfârșit.

Vocea lui se stinse într-o răsuflare. Privirea lui își pierduse asprimea, dar era atât de strălucitoare, prea strălucitoare...

Se simți deodată plină de milă. Disperarea lui mergea atât de departe încât era gata să plângă. Un sentiment mai puternic decât mila o împinse către el. Îi puse o mână pe umăr. Un gest impulsiv care nu păru să-l surprindă. Cealaltă mână îi atinse ușor cicatricea de pe obraz. Urmă o tăcere lungă înainte ca el să reacționeze, apoi cu o voce glacială, spuse :

— Îmi pare rău. M-am lăsat dus de amintiri.

— Soția dumneavoastră, domnule Mansel!.. declară ea încet.

— Tăceți !

— Cred totuși c-ar fi preferabil să vorbiți, insistă ea cu blândețe. A murit într-un incendiu ?

Ea dorea să-i răspundă la întrebare. Astfel situația sa va fi clarificată : ea va auzi derularea dramei din propria lui gură. El se execută și-i povesti lui Lexa, cum guvernanta, în spaima ei, nu făcuse nici o tentativă să scape

copilul, ci îl hărțuise ca o nebună pentru ca să se ocupe în primul rând de copil.

– Timpul... Această pierdere de timp a cauzat moartea lui Sally. Dacă doica ar fi reacționat normal și ar fi dus-o pe Alaco în grădină !

El se opri câtva timp înainte de a continua :

– Ajunsesem în fața casei când am văzut focul. Sally era la fereastra primului etaj, îngrozită : se gândea că ușa camerei era înțepenită. Asta se întâmpla câteodată, dar în mod precis în acea zi, când am venit s-o caut, mi-am dat seama că nu era. Flăcările cuprinseseră scările, și... Sally era, era...

– Nu-mi mai spuneți, îi spuse ea încetișor. Ați avut dreptate să vorbiți, dar acum este suficient.

Ea privi în jurul ei...

– Lăsați-mă să vă aduc ceva de băut. Ce doriți ?

– Aș lua un whisky, unul dublu.

– Este în acest birou ?

El dădu din cap.

– Iată. Nu beți prea repede.

– El luă paharul și-i mulțumi.

– Ești o tânără femeie foarte serviabilă, miss Duke. Mai întâi o protejați pe Alaco și apoi mă reconfortați pe mine.

– V-am reconfortat într-adevăr ?

Ea simți urcându-i-se un val de căldură la ideea că ea l-a putut consola un pic.

– O cred sincer, răspunse el.

Şi spre marea ei mirare, el surâse pentru prima dată. Era într-un fel o victorie : un surâs...

– Luaţi un pahar cu mine.

Tonul imperativ revenise. Ea ascultă şi-şi servi un brandy, înainte de a se reîntoarce la locul ei. Paul luă un scaun şi se aşeză în faţa ei. El îi examină figura şi privirea lui coborî de-a lungul gâtului, al umerilor, până la curbele gingaşe ale sânilor ei. Ea se înroşi amintindu-şi de după-amiaza pe care o petrecuseră amândoi la plajă şi cât o emoţionase asta.

O oră mai târziu ea vru să se retragă. Avea impresia că depăşise limitele acestei întrevederi, astfel că se decise să-l părăsească. Nu-i spusese ceea ce avea să-i spună, dar asta mai putea aştepta.

– Sper că n-o să fiţi cuprins de gânduri negre ? declară ea impulsiv. Promiteţi-mi.

O uşoară încruntare a sprâncenelor făcu ca ele să se unească.

– Asta are atâta importanţă pentru dumneata, miss Duke ?

– Da, aprobă ea.

– De ce ? Problemele mele nu te interesează, în nici un caz.

– Aveţi resentimente pentru orice persoană care se interesează de dumneavoastră ?

– Nu este o problemă de resentiment. Nu văd de ce dumneata, o străină, eşti miloasă cu mine.

Aceste cuvinte o jigniră.

– Eu nu sunt o străină. Ne cunoaștem de aproape cinci luni.

– Relații superficiale.

Din nou vocea lui se făcea aspră.

– V-ați dat seama deci că sunt o persoană singuratică care n-are nevoie de prieteni.

Lexa se întoarse. Prin ușa mereu deschisă intra o dulce penumbră care crea umbre pe părul ei și pe conturul delicat al corpului ei. Era pentru amândoi un intens moment de ulu-ială. Dar ei își dădură seama de asta destul de târziu. Se auzea în depărtare tic-tacul unei pendule care venea să tulbure liniștea perfectă. Obrajii roșii ai tinerei femei se decolorară până deveniră albi, aproape livizi.

– Nu-mi spuneți că n-aveți nevoie de prieteni, domnule Mansell, ar fi mai exact că n-o doriți.

– Vă luați unele libertăți, miss Duke, spuse el sec. În mod obișnuit, salariații mei știu să rămână la locul lor.

El se sculă și începu să meargă nervos Ea se întreba ce însemna acest comportament. Dar intuitiv, înțelese că el descoperise cât de greu concordau aceste cuvinte cu scena intimă pe care o trăiseră. Mâna ei pe căldura umărului lui... Ea începea să-l cunoască, să-i străpungă armura care-i proteja emoțiile. O curioasă senzație însoți această revelație.. Ea nu dorea să-l sondeze, nu pentru asta era aici.

Dorea doar să reușească în rolul ei de guvernantă... Dar numai asta era ?

Da, cu adevărat, ea nu dorea altceva. O viață fără probleme, așa cum o trăise până acum. Totuși acest om o intriga. El degaja un astfel de magnetism, o asemenea putere... Era foarte frumos, în ciuda cicatricei sale, avea încredere în el — însuși, alura lui era distinsă, superioritatea lui... toate acestea Lexa le înregistrase de la prima lor întâlnire. Dar pe toate acestea ea le considerase defavorabile, iar apoi aflând de atitudinea lui față de fetiță, o făcuse să-l urască. El avea o conduită irațională. Era incapabilă să-i găsească vreo scuză ; deși în fața unei asemenea dureri ea îl înțelegea mai bine. Își încruntă sprâncenele și privi mai bine silueta întunecată. Nu, desigur, nu avea scuze ! Soția lui murise și nu mai putea schimba nimic. Mica lui fetiță era vie, frumoasă și gata să-i ofere tone de dragoste.

Deodată, într-o îmbulzeală de idei, ea își dădu seama că va reuși să-i unească. Nu știa încă ce metodă va întrebuința, dar va reuși.

A doua zi dimineață se sculă sub un soare minunat. Privi pe fereastră. În fața ei se întindeau grădina colorată, vastele peluze și plaja cu nisip argintiu, cu golful unde micul iaht al lui Paul era ancorat. Marea era calmă și netedă ca o oglindă. Asculta cântul păsărelelor ; gândurile ei reveneau în ajun, la acea scenă intimă care o apropiase de Paul. Fără impulsi-

vitatea ei și fără compasiunea ce-o simțea, nu s-ar fi întâmplat nimic. Își aminti de răceala crescândă al lui Paul când ea manifestase dorința de a se retrage. Era încurcat : își pierduse demnitatea, orgoliul lui fusese zguduit. Să-și permită să fie consolat de o servitoare ! Cât detesta asta ! Citise acest lucru în ochii lui.

Încetișor ea îi urase noapte bună, apoi întorcându-se spre ușă, adăugase pe același ton :

— Vă rog să nu meditați asupra gândurilor dumneavoastră. Nu este bine pentru dumneavoastră, o știți, și este inutil !

El îi ascultă cuvintele, fără a părea să reacționeze și răspunse sec :

— Sunteți plină de intenții, bune, miss Duke. Dar vă asigur că mila voastră nu-mi este necesară. Păstrați-vă bunătatea pentru fata mea ; ea are nevoie.

Lexa ezită. Va continua oare să lupte ? Continuând cu insistență, ea declară într-un fel îmbietor :

— Ea are nevoie de asemenea de dragoste De dragostea dumneavoastră. Ea vă poate da atâta în schimb, dacă o veți accepta.

Și fără să mai aștepte, ieși din cameră, trântind ușa.

Mai târziu, incapabilă să doarmă, merse la fereastră și timp de câteva minute, înălță capul

spre cerul înstelat. Apoi o umbră pe plajă îi atrase atenția. Era el. O cuprinse din nou mila, ar fi plâns. Brusc el se întoarse și o apucă în direcția casei... ca și cum ar fi simțit privirea lui Lexa asupra lui. Ea se retrase în întuneric și se băgă în pat. Mereu trează, întrebându-se cum își va reuși pariul. Dacă va reuși, Paul va putea să spună bun-rămas singurătății lui. Amintirile lui se vor estompa din ce în ce mai mult, alungate de dragostea pe care o va dedica fiicei lui.

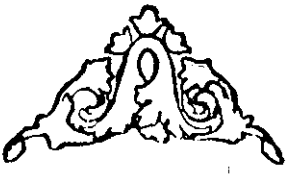

CAPITOLUL 3

În acest week-end, nu-l revăzu pe Paul. El plecase deja când ea veni să-și ia micul dejun. Află aceasta printr-o servitoare, Mar a

Lexa se simți ciudat de goală, pierdută, deoarece patronul ei își grăbise cu o zi plecarea la Bangkok. Își aminti de dorința lui după cearta cu Alaco. Ignora adevăratele motive ale plecării lui. Poate că era din cauza serii dinainte ? El nu dorea s-o revadă atât de curând, după ceea ce se întâmplase între ei... Bănui chiar că el nu va reveni la Koh Khan, nici sâmbăta următoare, nici în cealaltă. Se adeveri că avusese dreptate. Viața se scurgea liniștită, dar îi lipsea ceva fără el. Alaco vrusese să se scuze duminică dimineață, dar cu nepăsarea tinereții, uitase. Lexa o iubea cu tandrețe, și dorea doar să aibă posibilitatea să câștige pariul. Prilejul favorabil întârzia să vină și când fetița declară că i-ar place să meargă să-l vadă pe tatăl ei la Bangkok, guvernanta ei se gândi cu a-

tenţie la problemă. Paul nu va fi desigur mulţumit. Dar odată instalate la hotel îi va fi greu să le trimită înapoi imediat. Nu-i interzisese s-o ducă pe Alaco la oraş. Bineînţeles că lecţiile vor fi neglijate timp de două sau trei zile, dar vizitele la muzee vor fi instructive.

Fetiţa, gândindu-se că sugestia ei fusese ignorată, încercă să uzeze de farmecul ei de convingere. Ele erau pe plajă, uscându-se după o baie, când Alaco spuse, un surâs mare iluminându-i faţa micuţă :

— Mergem să-l vedem pe tăticu ? N-am avut vacanţă de multă vreme. Sunt obosită Bănuiesc că şi dumneata eşti, tanti Lexa. De ce să nu mergem câteva zile la hotel ?

— Gândeşte-te că tatăl tău este foarte ocupat, spuse ea ; nu trebuie să-l deranjăm.

— Poate că nu are atâta de lucru, spuse Alaco cu oarecare speranţă. Tanti Lexa, de ce nu mă iubeşte el ?

— El te iubeşte, prostuţă mică...

— Nu este adevărat şi dumneata o ştii ! Te rog, hai să-l vedem. Vreau să mă iubească.

Ce strigăt din inimă ! Erau nenorociţi amândoi, inutil. Dacă mai erau oarecare îndoieli, ele fură spulberate de logica lui Alaco.

— Dacă nu mă vede, cum poate să mă aprecieze ? Te rog, du-mă... te rog !

— De acord, dragă. Ne vom duce să-i facem o vizită.

— Acum ?

Cu privirea strălucind, Alaco dansa pe plajă, bătând din mâini. Lexa surâse privind-o : Feţişoara ei minunată avea pielea netedă şi aurie ca o piersică, ochii mari căprui, o frunte largă, păr castaniu ondulat natural... Ea se întrebă cum fusese mama ei...

– Acum ? întrebă din nou fetiţa.

– Nu, este prea târziu. Nu vom avea vapor.

– Mâine, atunci ?

– Da, mâine.

Trebuia să-i telefoneze lui Paul ? Se decise că nu-i va telefona ; le va interzice desigur să vină. Trebuia să-l ia prin surprindere.

A doua zi dmineaţă, Alaco se sculă agitată, la ora cinci.

– Întoarce-te să te culci, îi ordonă Lexa.

Ea ştia perfect că nu va fi ascultată. De aceea se sculă după douăzeci de minute, când o auzi pe Alaco în baie. După ce-şi puse capotul se duse la ea.

– Eşti grăbită, îi spuse ea. Nu este vapor decât mai târziu.

– Trebuie să existe, întrucât tăticul a plecat atunci foarte devreme.

– Ai dreptate, uitasem. El ne-a părăsit înainte de micul dejun.

– Plecăm la aceeaşi oră ca el, tanti Lexa ?

– Nu. Şi afară de asta, nu trebuie să-mi mai spui tanti. Tăticului nu-i place.

– Atunci pot să te chem Lexa. Este un prenume foarte frumos.

Ea dădu din cap.

– Nu Alaco, nu poți. Mi-e teamă că nici asta nu-i va place tatălui tău. De fapt, sunt sigură că-ți va interzice, și noi nu mai vrem alte scene, nu-i așa ?

– El a fost gata chiar să mă bată ! Dar dumneata l-ai atacat și ai fost foarte viteză.

– Eu nu l-am atacat, răspunse ea râzând. M-am mulțumit să te apăr. Nu cred că te-ar fi lovit.

– Ar fi făcut-o, o întrerupse fetița. Era foarte furios. Eu nu știu cum de nu te-ai speriat. Mie, mi-era foarte frică !

– Ei bine, trebuie să-ți mărturisesc că nu mă simțeam nici eu prea bine. Dar totul era din vina ta. Trebuia să ne așteptăm : te-ai comportat atât de brutal...

– Vroiam să mă scuz a doua zi dimineața, dar el plecase. Așa că n-am putut.

Ea ieși din baie și începu să se șteargă.

– Ți-ai spălat urechile ?

– O fac întotdeauna.

– Lasă-mă să mă uit.

Luă un șervet.

– Au !... nu așa tare ! La școală un băiat mi-a spus că putem rămâne surzi. Dealtfel, animalele nu-și spală urechile.

– Dar tu nu ești un animal.

– Am lecții, acum de dimineață ?

Alaco își puse o rochiță din bumbac și se examină în oglindă.

– Nu, nu facem lecții. Doar micul dejun și apoi vaporul. Ai răbdare, dragă. Să ne terminăm bagajele.

– Le-ai făcut aseară.

– Nu complet.

– De ce ai luat o rochie de seară, tanti Lexa ?

Se întrerupse și-și puse mâna la gură.

– Nu pot să-ți spun miss Duke. Te iubesc prea mult.

Lexa surâse, emoționată.

– Atunci va fi Lexa, răspunse ea, conștientă de problemele pe care le-ar antrena. Nu știu într-adevăr de ce am luat această rochie Nu cred să mă servesc de ea.

– Poți să te duci să dansezi după ce mă culci.

Alaco luă o perie de păr, în timp ce Lexa își încheie nasturii. Apoi aranjă buclele brune ale fetiței.

– Tu crezi că sunt drăguță ?

– Ce vanitoasă !

Lexa bătu ușor cu peria capul fetiței.

– Oh, nu trebuie să faci asta ! Nu în Thailanda !

– Să fac ce ? întrebă Lexa surprinsă.

– Să bați pe cineva pe cap.

Tânăra femeie clipi din ochi.

– Și de ce ?

– Poporul thais spune că este partea cea mai de sus a corpului.

– Ei bine, da.

– Ei gândesc despre cap că este sfânt şi că este un sacrilegiu să-l atingi, sau ceva de genul ăsta...

– Este adevărat ? Nu-ţi baţi joc de mine ?

– Nu, nu. Este adevărat.

Ea făcu o pauză şi se concentră.

– Ah da. Mai ştiu şi altceva, adăugă copilul. Când eşti invitată la o serată, trebuie să eviţi ca să nu ai capul mai înalt decât al celorlalţi. Este o dovadă de bună educaţie.

Lexa era sceptică.

– Cum se întâmplă atunci dacă toată lumea încearcă să se aplece în faţa celuilalt ?

– Ei, doar tinerii trebuie să arate respect faţă de cei mai mari. Da, asta este, îmi aduc acum aminte !

– Este un obicei încântător. Mai cunoşti şi altele ?

– Trebuie să-ţi scoţi încălţămintea când intri într-un templu.

– Asta o cunoşteam. Vino în camera mea în timp ce continui cu bagajele.

Alaco stătu aproape de pat, evocând obiceiuri thailandeze, în timp ce Lexa asculta, foarte interesată. Ea mai învăţă că preoţii budişti nu aveau dreptul să atingă, nici să fie atinşi de către o femeie. Dacă aceasta din urmă avea să aducă un cadou, ea trebuia mai întâi să-l dea unui bărbat, sau să-l aducă într-o batistă. Mai află că poporul thais nu-şi

strânge mâna, ci se salută unindu-şi mâinile ca pentru o rugăciune.

– Nu trebuie să arăţi niciodată pe cineva cu piciorul. Este o insultă. Tata mi-a spus să fiu atentă atunci când încrucişez picioarele.

– Ei vor fi jigniţi ?

– Da, foarte !

Lexa închise valizele cu cheia.

– Gata, acum suntem gata. Sper că vom găsi totuşi o cameră la hotel.

– Tata are mai multe hoteluri, putem rămâne în oricare din ele. Oh, sunt atât de mulţumită ! Îmi place aşa mult Bangkok-ul.

– Ai fost deseori ?

– Numai de patru ori. Celelalte guvernante nu mă duceau. Spuneau că tata nu vroia. Una dintre ele a spus chiar că este un bărbat oribil. Probabil pentru că era îndrăgostită de el. Maria mi-a spus-o în secret şi nu înţeleg de ce a plecat ! O să te îndrăgosteşti şi tu de el ?

– Desigur că nu ! Ce idee caraghioasă, Alaco !

– Scuză-mă. Dar nu te gândeşti că este atât de oribil, nu-i aşa ?

– Termină cu întrebările stupide. Ţi-ai luat geanta ? Ia-o pe cea albă.

Ea merse s-o caute cântând. Lexa era fericită. Afară soarele strălucea şi păsărelele ciripeau. Florile înfloreau oriunde pe această insulă. În acest mic colţ din Thailanda, numit Koh Khan, populaţia se ridica cam la o mie

de persoane, în special oameni de afaceri şi familiile lor. Printre ei câţiva străini. Pe plajă, alături de casa lui Paul, erau o pereche de pensionari englezi. Ei aveau o fată în Anglia, mamă a patru copii şi un fiu celibatar care trebuia să vină să-şi petreacă vacanţele aici, peste câteva săptămâni. Avea această informaţie de la doamna Bardsley, pe care o întâlnea deseori pe plajă sau pe strada principală a acestui mic oraş.

Alaco se întoarse cu geanta ei în bandulieră.

– Şi Pongo ? întrebă ea îngrijorată.

– Sunt destui oameni ca să aibă grijă de el.

– Îi voi aduce un cadou. Un nou colier !

Ele ajunseră la Palace Ayudhya după-amiază, după ce au luat vaporul, apoi un taxi. Lui Lexa îi era teamă de revederea ei cu Paul, dar nu lăsă nimic să se vadă când se adresă la recepţie.

– Este la Coral Tree, în strada Rama IV, spuse funcţionarul. Dar locuieşte aici şi se va întoarce pentru masă.

El o privi pe Alaco şi surâse.

– Eram gata să nu te mai recunosc, adăugă el.

– Da, răspunse ea. Nu te-am văzut de multă vreme. Mergem la Coral Tree, Lexa ? Este unul din celelalte hoteluri ale tatei.

– Este mai bine să-l aşteptăm aici.

– Aveţi o cameră pentru noi ? îl întrebă ea pe salariat.

– Domnul Mansell are o suită mare. Presupun că veți locui acolo.

– Mulțumesc. Vom reveni mai târziu. Numele meu este Duke, miss Duke.

– Foarte bine, miss Duke. Voi face comisionul pentru domnul Mansell.

El chemă un hamal care duse bagajele în apartament. Îi era frică de reacția lui Paul în fața acestei inițiative.

Merseră în strada însorită și ajunseră în fața unui sanctuar în plin aer, consacrat lui Brahma, unde poporul thais oferea tămâie și ghirlande de flori de iasomie.

– Nu este excitant?

Mica fetișoară a lui Alaco strălucea de fericire.

– Mergem să-l vedem pe Budha culcat? El este enorm și nu l-am văzut niciodată.

– Da, dragă, mergem.

Ea chemă un taxi care le duse la Wat Po, cel mai mare templu din Bangkok. El adăpostea un Budha culcat, o statuie de mai mulți metri lungime.

– Este pe cale să moară. Intră în Nirvana; era paradisul pentru budiști.

– Sper să revin în vacanța mare. Sunt atâtea temple de vizitat.

– Vom reveni, promise Lexa.

– Și vom rămâne multă vreme?

– Trebuie mai întâi să vedem ce va spune tata. Am venit fără voia lui, ar putea să nu fie mulţumit. Să te pregăteşti.

Ce lucru oribil să-i spui unui copil ! S-o previi că tatăl ei nu va fi mulţumit s-o vadă.

Soarele apunea când ele reveniră la hotel.

– Am petrecut o zi fantastică !

Ochii fetiţei străluceau de plăcere.

– Casele spiritelor erau minunate, fiecare clădire are spiritul ei. Ele seamănă unor mici temple, nu-i aşa ? continuă ea fără să-i lase timp lui Lexa să-i răspundă. Trebuie, pentru că spiritul Domnului Păcii trăieşte în interior. Figura lui este sculptată din lemn, apoi pusă în căsuţa mică.

– Cum ştii tu astea, Alaco ?

– Tata mi-a spus odată când m-a dus la Bangkok. Le-am văzut când eram în maşină. Ele trebuie să fie pe piedestale întotdeauna luminate, deoarece spiritului nu-i place umbra.

– Atunci tata se plimba cu tine câteodată ?

Alaco dădu din cap ; toată bucuria îi dispăruse de pe figură.

– Numai când mă ducea la hotel.

– Îmi dau seama...

Alaco fusese de patru ori la Bangkok, dar nu cunoştea oraşul. Tatăl ei se mulţumise doar s-o conducă la hotel.

La recepţie Lexa află că domnul Mansell nu se întorsese încă la hotel. Ele se aşezară amân-

două în salon, Alaco în fața unui pahar cu limonadă.

— Totul este bine, spuse Lexa băiatului care le servea, domnul Mansell nu ne aștepta.

El surâse, apoi se retrase. După abia cinci minute, Lexa îl văzu intrând pe Paul, acompaniat de o tânără femeie elegantă, cam de treizeci de ani. O frumusețe întunecată, un aer arogant plin de siguranță. În sufletul ei, lui Lexa nu-i fu bine, ea simți că-și pierde puterile, o reacție inexplicabilă... Perechea mergea cu același pas. Ei nu-și vorbeau ; apoi dispărură în spatele unui palmier.

Ea aștepta, furioasă să fie aici, în acest hotel luxos, lângă Paul și lângă această femeie.

El n-avea timp să consacre femeilor ; toată viața, toate gândurile se îndreptau spre soția lui moartă și la afaceri. Nimic altceva nu-l interesa, nici chiar fiica sa. Atunci de ce era cu această femeie ? Conștientă de absurditatea acestor concluzii, Lexa încercă să se gândească la altceva. Această femeie era doar o cunoștință, sau poate o relație de lucru.

— Sper ca tata să vină, declară Alaco, după zece minute. Nu poți cere Coral Tree și să-i spui că suntem aici ?

— El va fi în curând cu noi, răspunse ea în momentul când el apăru.

— Ce vă aduce aici ? întrebă el înainte ca ea să poată vorbi. Nu merge ceva ?

Ochii lui gri se plimbau de la una la cealaltă.

– Noi am venit în vizită, răspunse ea încercând să-şi păstreze calmul. Alaco nu v-a văzut de cincisprezece zile, ea mi-a cerut deci s-o conduc aici. Sper că asta nu vă plictiseşte ? Am vrea să rămânem dacă este posibil.

Urmă o tăcere oribilă. El păru stupefiat de iniţiativa ei. Se aşeză, cu privirea fixată pe ea, închisă şi insondabilă. Ea fu conştientă de examenul critic pe care i-l făcea. Purta o rochie clasică, cu mânecile scurte şi un mic guler dintr-un material imprimat cu bleu, verde, galben.

Lăsă ochii în jos. Tăcerea se prelungea şi dorea ca Alaco să-şi regăsească vocea. Dar Paul fu cel care reluă :

– Nu v-a venit în gând să-mi daţi un telefon ca să-mi cereţi voie ?

Lexa fu destul de cinstită ca să admită că ea se gândise şi adăugă, privindu-l în ochi :

– Ştiam că veţi refuza şi Alaco dorea atât de mult să vă vadă. Sper că veţi avea timp să fiţi cu ea, măcar astă-seară.

El aruncă o privire fetiţei, instalată în faţa unui pahar gol. Un surâs îi înflori pe buze, care se şterse imediat în faţa răcelii tatălui ei.

– Sunt foarte ocupat. Câte zile aţi proiectat să rămâneţi aici ?

Avea oare intenţia să le trimită imediat acasă ? Sau poate mâine dimineaţă devreme ?

— Numai două, declară ea. Funcționarul de la recepție mi-a spus că are o cameră...

Vocea i se strangulă când îl văzu că dă din umeri.

— În apartamentul meu ?

— Poate... poate că există o altă cameră unde putem dormi ?

Ea o privi pe Alaco. De ce era mută ? Dacă ar putea să-i spună ceva tatălui ei ! Ca și cum ea ar fi ghicit gândurile lui Lexa, ea începu să vorbească : ea dormise în acest apartament ultima dată și i-ar place să se întoarcă acolo.

— Și e plin de camere pentru Lexa, nu-i așa, tată ?

— Lexa ? repetă el.

— I-am permis să-mi spună astfel, deoarece nu sunteți de acord cu cuvântul tanti.

— Lexa este și mai rău !

— Dacă mie îmi este egal, atunci de ce... de ce...

Ea se opri, roșind la ideea de ceea ce era gata să spună.

— De ce mă interesează ? Miss Duke, ești o impertinentă !

— Îmi pare rău că o gândiți. Ar fi preferabil să vorbim împreună, dar mai târziu.

El o privi pe furiș, apoi îi aruncă o privire fetițel.

— Foarte bine, aprobă el spre marea surpriză a Lexei. Vrei să iei masa cu mine astă-seară ? Vom discuta.

El părea tulburat. Poate că se gândea că ea își va părăsi lucrul ? Să iasă cu el... Din fericire își adusese o rochie încântătoare cu flori mov și pantofi negri cu tocuri înalte. Ea alesese dintre bijuteriile ei, o brățară din aur cu cercei asortați. Își făcuse un permanent înainte de plecare, dar îi era frică să nu fie destul de elegantă pentru sufrageria acestui minunat hotel.

O surprinse încă o dată propunându-le să ia ceaiul cu el împreună. Alaco era încântată. Tatăl ei părea că este interesat de reacțiile ei, de strălucirea ochilor ei, de felul spontan pe care-l avusese sărind pentru a se duce la barul Tropicana. Se așezară într-un colț retras, luminat de lumânări ; noaptea începea să cadă. Palmierii, florile, muzica dulce... O atmosferă romantică care convenea mai bine amorezaților. Alaco observă noile draperii și noile scaune.

— Este foarte drăguț, tată. Le-ai ales tu singur ?

— Bineînțeles că nu. Am funcționari care se ocupă cu asta.

— Oh, ar trebui tu singur s-o faci. Data viitoare o să caut pentru tine. Am văzut azi țesături foarte frumoase, nu-i așa, Lexa ?

Ea aruncă o ochire rapidă tatălui ei, pronunțând numele de Lexa. El consulta menu-ul și se făcu că nu aude.

Ceaiul fu comandat cu sandvișuri și patiserie franceză. Tânăra femeie bău lichidul fier-

binte, în timp ce Alaco punea zahăr în ceaşca tatălui ei.

Ce interludiu minunat ! Numai dacă el ar putea continua, pariul ei va fi mai uşor de câştigat decât şi-l imaginase.

Când gustarea se termină, se plimbară în grădinile care dădeau spre râu. Luminile ambarcaţiunilor şi a altor vapoare sclipeau în asfinţit.

Hotelul şi împrejurimile păreau scufundate într-o dulce linişte, Lexa se simţea senină. Fetiţa vorbea, bărbatul înalt şi distins mergea lângă ea... Apoi deodată, această impresie de calm şi linişte dispăru. Ea coborî din nou cu picioarele pe pământ şi întrebă unde va fi camera ei.

— Trebuie s-o pun mai întâi pe Alaco în pat, explică ea.

— O să vă duc, spuse el repede.

Ele îl urmară în hotel.

— Este ascensorul particular al tatei, spuse Alaco. Celelalte sunt pentru clienţi.

Apartamentul era somptuos : un imens salon, o mică bucătărie, foarte modernă, trei camere de dormit, şi două săli de baie.

— Există două paturi gemene în fiecare cameră. Puteţi lua una pentru amândouă, sau fiecare câte una.

— Vom împărţi una, începu Lexa, când fu întreruptă de fetiţă care prefera să aibă camera ei.

– Astfel n-o să mă trezești când vei veni să te culci, spuse ea cu un surâs de înțelegere.

Ceea ce fu spus, fu făcut. La Lexa decorația era de un gust mai bun. Pereții gri deveneau din ce în ce mai luminoși către înaltul camerei. Plafonul era alb. Mocheta roz, la fel ca și fotoliul și taburetul din fața toaletei, era asortată cuverturii cu un ton mai pal, brodată.

Executate de către cine ? se întrebă ea îndată gândindu-se la femeia care îl însoțea pe Paul mai adineaori. Dădu din umeri. Ce prostie să-și imagineze lucruri atât de puțin probabile.

După ce-i făcu toaleta lui Alaco, o trimise în pat. Apoi făcu un duș înainte de a-și pune frumoasa rochie și de a se recoafa. Privindu-se în oglindă, surâse satisfăcută. Se duse s-o vadă pe fetiță care-și căscă ochii uluită :

– Ce frumoasă ești ! Tata o să te iubească... cred.

– Dar nu ești sigură, glumi Lexa.

– Până acum n-a iubit-o pe niciuna din guvernantele mele. Dar tu ești diferită. Ești atât de frumoasă și ai niște rochii atât de frumoase...

– Majoritatea hainelor mele sunt cu totul obișnuite, spuse Lexa, învelind-o. Crezi că o să dormi ? Nu-mi pari deloc obosită.

– Totuși, sunt. Și, apoi, mă voi gândi puțin. Ador să mă gândesc în pat ; te crezi în țara minunilor ; ești o prințesă închisă în tur-

nui unui castel și ești scăpată de un prinț frumos, mare și puternic.

Ea se întrerupse câteva momente și adăugă, ca și când tocmai descoperise :

— Tata este înalt și puternic și ar fi un frumos prinț dacă n-ar avea cicatricea aceea îngrozitoare ! Este din naștere ? Am cunoscut un băiat care avea o pată roșie pe față, el mi-a destăinuit că o avea din naștere...

— Ai vorbit suficient, draga mea. Este târziu și nu-l pot lăsa pe tatăl tău să aștepte multă vreme.

Alaco surâse și puse un sărut pe obrazul lui Lexa.

— Noapte bună, Lexa ! Te iubesc atât de mult !

CAPITOLUL 4

Paul aştepta în salonul Orhideelor când Lexa a coborât. Ea îl văzu prima. Era instalat într-un fotoliu, cu un pahar în mână, cealaltă pe rezemătoare. Degetele lui lungi băteau uşor în husa de catifea. Figura lui din profil era severă, implacabilă. Nici o mişcare, nici un muşchi nu trăda viaţa. S-ar fi spus, o mască. Părul lui închis era periat înapoi, punând în valoare tâmplele lui grizonate. Remarcă lărgimea umerilor şi ţinuta mândră a capului lui. Era îmbrăcat cu un costum alb. Palatul Ayudhya era printre hotelurile care pretindeau ţinuta de seară.

Se apropie de Paul : el întoarse ochii spre ea şi o examină. Putu să citească în ochii lui un interes fugitiv şi o expresie de admiraţie de asemenea trecătoare. Se ridicase.

– Îmi pare rău că sunt în întârziere, domnule Mansell, dar am rămas cu Alaco mai târziu decât prevăzusem.

– Nu face nimic ; avem toată seara. Ce doreşti să bei ?

– Un sherry, vă rog.

Un chelner i-l aduse în același timp cu două menu-uri. El începu să-l consulte pe al lui. Lexa știa că vor lua masa la grătarul „Normandie", la etajul al 22-lea, cu o vedere minunată asupra râului. Era foarte excitată. Cunoștea acest stil de viață din cărți dar nu-l experimentase niciodată ea însăși. Ce lux grandios : acest hotel minunat și în fața ei, omul cel mai atrăgător pe care-l întâlnise vreodată. Da, în mod decisiv, în ciuda cicatricei, el era foarte frumos. Cât de curajos fusese să intre într-o casă incendiată. De fapt asta n-o surprindea într-adevăr. Nu se aștepta la mai puțin de la un bărbat ca Paul Mansell.

– Ați ales ? întrebă el.

Această voce o readuse la realitate și din nou își fixă privirea pe menu.

– Sunt puțin dezorientată de cuvinte ca Shin Sun Lo Soup, Bang Poo Crab sau Smoked Pla Krappong. Pronunț corect ?

– Este corect. Dar în seara asta vom mânca feluri franțuzești. O mare bucătărrie clasică preparată de un șef elvețian.

– Atunci nu am menu-ul cel bun ?

El îl privi, confirmă și i-l dădu pe al lui.

Lexa și tovarășul ei fură conduși la o masă mai retrasă. Restaurantul era somptuos, aranjat special pentru dineuri : lumini romantice de lumânări, flori pretutindeni, plante verzi, palmieri, orhidee sălbatice. Chelnerii thailan-

dezi cu pielea aurie purtau o haină albă. Lexa intrase într-o lume ireală. Ea se întreba care i-ar fi fost sentimentele dacă ar fi fost cu iubitul ei. Observă expresia austeră a lui Paul. Ea nu va avea niciodată norocul să se afle într-un asemenea loc cu bărbatul ei. Cel pe care-l va iubi nu va avea probabil niciodată mijloacele să-i ofere un asemenea lux. În orice caz, nu se va îndrăgosti cât va fi în Thailanda, munca ei o absorbea în întregime și va fi la fel încă mulți ani de aici încolo.

Alături de farfuria ei se găsea o orhidee într-un mic vas și un ac. Ea aruncă o privire la floare, dar se simțea prea timidă ca să și-o prindă la rochie.

– Ai fi păcat s-o scoți din apă, spuse ea.

– Mă surprinzi cu timiditatea dumitale, miss Duke. Totuși, când mi te adresai mie, nu-ți lipsea îndrăzneala, replică el pe un ton ironic.

Ea simți cum se înroșește.

– Nu există nici o legătură. Am fost profesoară timp de patru ani. Trebuia să țin piept mamelor care se plângeau.

– Se plângeau deseori ? întrebă ei.

– Nu prea des. Cea mai mare parte din timp raporturile între părinți și profesoară sunt amicale ; ele trebuie de fapt să fie așa, căci altfel suferă copiii.

– Dar sunt câteodată nemulțumiți ?

Ea aprobă. Părul ei, la lumina lumânărilor, lua reflexe de aur roşu. Bărbatul din faţa ei îşi făcea reproşuri că remarcase acest lucru şi îl admirase.

— Da, ei sunt câteodată, pentru motive neinsemnate.

Îi vorbi de diverse plângeri pe care le avusese, apoi deodată se opri scurt.

— Domnule Mansell, asta nu vă interesează. De ce m-aţi făcut să vă povestesc toate astea ?

— Te cunosc atât de puţin, răspunse el. Mi-ar place să cunosc mai multe. Continuă te rog.

Ea dădu din cap încruntându-se.

— De ce ?

— Eşti foarte simplu. Eşti guvernanta fiicei mele.

— M-aţi angajat fără să mă cunoaşteţi prea bine.

— Am profitat de ocazie. Am primit o grămadă de femei şi începuse să-mi fie de-ajuns : ele erau toate atrase de faptul că această muncă le ducea în Orient. Era pentru ele un fel de aventură. Unele îmi puneau întrebări în legătură cu vacanţele, cu salariul, sau dacă vor avea o maşină la dispoziţia lor. Foarte puţine m-au întrebat în ce va consta munca lor. Nici una nu părea interesată de copilul propriu-zis.

Trecură câteva minute până ce el spuse cu o voce plăcută şi tulburătoare :

– Vorbește-mi de dumneata, miss Duke. Nu cunosc nimic din trecutul dumitale.

Era într-adevăr interesat. Și dacă da, de ce? Răspunsul nu era greu de ghicit: ea era guvernanta fiicei lui. Era normal ca să se intereseze. În schimb, indiferent de dragostea pe care ea i-o oferea, el nu se interesa de Alaco. Îl auzi repetând:

– Vorbește-mi de dumneata.

Ea mângâie orhideea în vază, mirată de atâta frumusețe.

– Este greu să vorbești de tine însuți, declară ea.

Îl văzu surâzând din nou, dar de data aceasta de o manieră sarcastică.

– Este pentru prima dată când întâlnesc o femeie căreia nu-i place să vorbească despre sine.

Își înfipse ochii în cei ai tinerei fete. Putea e oare să citească gândurile? Ea se gândi la soția lui. Un val de tandrețe se revărsă asupra inimei lui Lexa, care începu să bată mai tare.

– Păreți că aveți obișnuința contactului cu femeile, domnule Mansell.

– În afaceri, desigur. Clientele vin din Anglia, din Statele-Unite, din lumea întreagă. Ele fac parte din excursii organizate și doresc să vadă toată țara în două zile. Întrebările lor rămân foarte superficiale, și...

El dădu din umeri cu nerăbdare.

– Este suficient. Să revenim la dumneata care nu vrei să-mi spui nimic.

Lexa era încordată şi dezamăgită. Ea se simţise foarte excitată la ideea dineului cu patronul ei. Ar fi vrut să-i vorbească despre Alaco. Bineînţeles că mai avea timp, dar ar fi dorit să îndrepte în primul rând conversaţia asupra fetei.

Chelnerul aduse vinul ; el licărea şi sclipea în pahar. Lexa privi în jurul ei. În această atmosferă romantică perechile surâdeau şoptind şi se luau de mână. Tineri căsătoriţi ?

– Miss Duke, îţi neglijezi masa.

– Scuzaţi-mă. Este totuşi delicioasă.

Ea luă o înghiţitură.

– Şeful bucătar îşi cunoaşte meseria.

– Ca întreg personalul meu.

– Câte hoteluri aveţi ?

– Patru la Bangkok şi trei la Pattaya. O altă insulă este pe cale să se dezvolte şi construiesc unul şi acolo.

– Această parte a lumii este minunată. N-o să vă reîntoarceţi niciodată să trăiţi în Anglia ?

El se încruntă.

– Nu, răspunse el sec. Nu mă mai reîntorc.

Soţia lui moartă... El fusese fericit cu ea în Anglia şi acum nu mai putea suporta să trăiască acolo.

Fu servit al doilea fel de mâncare. Puțin câte puțin tensiunea se estompă. Mâncară, ascultând muzica thaisiană veche. Apoi veni o dansatoare cu mișcările grațioase, la care fiecare gest era un simbol. Costumul ei strălucea și Paul explică lui Lexa că artistele pierdeau mai mult de o jumătate de oră ca să-și aranjeze coafura.

Când terminară, mai multe perechi se ridicară și se duseră pe ringul de dans. Lexa le observă și apoi își observă tovarășul. Figura lui era închisă și sumbră. Ea înțelese că gândurile lui erau în continuare cu soția lui pe care o iubise... și pe care o mai iubea încă.

— Acum mergem. Mai dorești altceva, o cafea ?

— Nu, mulțumesc.

Nici cea mai mică aluzie la Alaco sau la vizita lor neașteptată. Atunci ea se decise să vorbească :

— Sper că venirea noastră aici nu vă contrariază ?

— Asta n-are importanță, răspunse el. Această întrerupere vă va fi salutară la amândouă.

Merseră la barul Grădinii, instalat afară, sub o vegetație tropicală.

— Vrei să bei ceva ? întrebă el chemând un chelner.

Ea nu avea nici un chef dar se simți obligată să accepte. Când fură serviți, el declară :

— Miss Duke, nu te gândești să ne părăsești, nu-i așa ? El se gândise deci la asta toată seara ! Ea negă și îi adresă un surâs liniștitor.

– Sunt foarte mulțumită de acest serviciu, domnule Mansell.

– Mulțumesc, spuse el încetișor. Te credeam contrariată.

– Pentru că am câteva dificultăți ?

El aprobă.

– Găsiți că încurajez prea ușor familiaritățile.

– Nu-mi place asta, Alaco n-ar trebui să te numească Lexa.

– Ce diferență este ? Este mai prietenos și asta îi face plăcere.

– Și dumitale ?

Ochii lui întunecați îi întâlniră pe cei ai tinerei femei.

– Nu ții la un respect total cum cer toți profesorii ?

– Alaco este foarte respectuoasă față de mine. Și eu acord un loc important prieteniei. Veți fi desigur de acord cu mine în această privință.

– Ce încerci să mai faci să înțeleg, miss Duke ?

Ea răspunse fără să ezite :

– N-o să vă doriți niciodată prietenia fiicei dumneavoastră, domnule Mansell ?

Vocea ei era convingătoare și dulce. El nu se simțea prea bine. A început el oare să gândească ? O dorea.

– Ea este adorabilă, continuă Lexa cu perseverență. Dumneavoastră sunteți tot ce are ea pe lume... și ea este tot ceea ce posedați.

— Nu pot s-o iubesc, spuse el în sfârşit, dând din cap. Dacă ea nu s-ar fi născut, soţia mea ar fi fost încă în viaţă.

Lexa, îndrăzneaţă, insistă :

— Eu sunt optimistă şi credeam că venise ora ei...

— Nu, n-ai dreptate, o întrerupse el. Nimic nu-mi va putea schimba părerea ; un minut mai devreme aş fi putut s-o salvez.

— Şi chiar dacă aveţi dreptate, este vina lui Alaco că mama ei a murit ? Ea n-a cerut niciodată să se nască... Dumneavoastră sunteţi responsabilul, domnule Mansell, dumneavoastră.

— Eşti foarte curajoasă, declară el cu răceală. Dar să nu mergi prea departe. Dacă ţi-am făcut confidenţe, asta nu-ţi dă dreptul să-mi vorbeşti astfel.

El o privi drept în ochi.

— Nimeni nu este indispensabil, aminteşte-ţi de asta.

— Îmi pare rău, murmură ea, gândindu-se la copil.

El păru gata să uite când ea se scuză. Restul serii se petrecu fără tulburări. Ea îl asculta cu plăcere vorbind despre Thailanda.

— Poţi vizita oraşe vechi acum în ruine, spuse el. Există de asemenea foarte frumoase plaje şi insule pustii. Şi bineînţeles jungla. La Chiang Mai de exemplu, la opt sute de kilometri către nord, vei vedea triburi primitive locuind în păduri pe munte. Asta dacă inima te îndeamnă.

El continuă să descrie alte locuri ca Puntea râului Kwaï şi cimitirul armatei care a construit Calea Ferată a Morţii. Lexa începu să se gândească la cei nouă mii de soldaţi britanici, americani, australieni şi nemţi care au fost omorâţi în timpul construcţiei.

– Nu mă voi duce niciodată să vizitez Puntea şi nu cred că un cimitir este un loc turistic.

– Nici eu.

– Bărbaţii fac războiul de când sunt pe pământ, spuse ea exasperată. De ce au această obsesie de a ucide ?

Expresia lui se schimbase : el părea acum interesat şi curios.

– Deteşti violenţa, murmură el. Şi eu, dar ce poate face un om singur s-o oprească ?

– Ar trebui schimbat caracterul lor. Şi asta nu este posibil.

– Caracterul rasei umane ?

– Oh, nu, doream să spun doar cel al bărbaţilor.

Spre marea ei surpriză, văzu o licărire de amuzament în privirea lui.

– Numai bărbaţii sunt violenţi şi femeile niciodată ?

– Femeile războinice sunt foarte rare, ştiţi. Noi nu funcţionăm ca...

Se întrerupse şi adăugă :

– Nu-mi place acest subiect, domnule Mansell şi bănuiesc că nici dumneavoastră ?

– Nu, efectiv.

Ea îl privi şi surâse. I se părea că se complace în tovărăşia ei. Această idee o tulbură într-un mod de necrezut. Seara fusese în mare parte agreabilă şi dacă atitudinea patronului ei nu putea fi calificată drept amicală, era cel puţin amabilă. Dar urma el să se ocupe puţin şi de fiica lui ? se întreba ea, refuzând să-şi piardă speranţa. El afirmase incapacitatea lui de a o iubi, dar Lexa nu se lăsa convinsă. El nu încercase niciodată să se apropie de copilul lui şi prăpastia se adâncise între ei. Ea va încerca să-l copleşească.

Dar sejurul ei nu răspuse dorinţei şi fetiţa era puţin deprimată. Ele aveau permisiunea să stea patru zile în oraş. Vizitară numeroase temple, Piaţa Plutitoare – numeroase ambarcaţiuni pline de fructe şi de legume, minunatele ruine ale vechii capitale a Thailandei şi ca să sfârşească, faimoasa Grădină Roz. Dar niciodată Paul nu le însoţise, cu toate încercările de convingere ale fetiţei şi chiar ale lui Lexa.

– Am mult de lucru, răspundea el invariabil.

Dar el nu lucra tot timpul. Într-o seară Alaco avu voie să ia masa jos cu guvernanta ei. Ele erau într-un colţ retras al restaurantului când Paul intră cu femeia pe care Lexa o văzuse deja la braţul lui. Ea auzi chiar vocea ei joasă şi puţin voalată, vorbind engleza. Când o examină văzu că pusese mâna pe manşeta lui Paul într-un fel care nu lăsa nici

o îndoială asupra relațiilor lor. Un dezgust profund o apucă pe Lexa. Era mai bine să plece înainte ca Alaco să observe prezența tatălui ei. Fetița fu la început surprinsă și contrariată. Dar ea sfârși prin a o urma într-o altă sală de mese a hotelului.

– Ne pierdem prea mult timp aici, explică ea. Nu trebuie ca tu să te culci prea târziu.

Aparent, Paul nu observă nimic.. Lexa nu mai credea că această femeie era doar o colaboratoare. Această descoperire în viața lui Paul o miră. Nu era el chinuit de amintirea soției lui ? Alaco fusese foarte categorică atunci când spunea că el nu iubește femeile. Dar știa ea oare cum se comporta în afara casei, adică în cea mai mare parte a timpului ? Era tânăr, frumos, plin de sănătate, era natural să aibă dorințe fizice.

Ea se gândea, imagina, formula fără încetare propria ei concepție asupra situației, de la întoarcerea la Koh Khan. Tocmai sfârșea de călcat când fetița veni spre ea dansând.

– Sunt invitată la o gustare ! Ghicește de cine ?

– Nu știu. Cu cine ai vorbit ? Ți-am spus să stai în grădină și să te joci cu Pango.

– Da, am promis, dar Pango a scăpat. El a alergat la familia Bardsley și a trebuit să mă duc să-l iau. Doamna Bardsley are patru copii în vacanță la ea. Marți este aniversarea

Stellei. Iată de ce sunt invitată. Aş putea să am o nouă rochie cu dantelă, te rog ?

— Familia Bardsley are musafiri ? Nu eram la curent.

— Au sosit ieri cu unchiul lor.

— L-ai văzut deja pe acest domn ?

— Da, mergea pe plajă cu doamna Bardsley. Este frumos. Are părul buclat. Purta un şort albastru şi un tricou cu dungi albasre ca al meu.

Alaco luă un teanc de batiste călcate.

— Să le pun în sertar ?

— Dacă vrei. Atunci această gustare este marţi ?

— Da, şi vom avea smântână, prăjituri şi limonadă !

— Dar cine ţi-a spus toate astea ? întrebă Lexa râzând.

— Doamna Bardsley ! Ea a declarat că nu va fi o adevărată aniversare, dacă nu sunt prăjituri. Voi avea o rochie nouă, nu-i aşa ?

— Bineînţeles. Ne vom duce mâine în oraş. I-ai văzut pe nepoţii doamnei Bardsley ?

— Nu, ei plecaseră într-un picnic cu tatăl şi mama lor. Îi voi vedea mâine.

Ea ieşi cu teancul de batiste. Câteva minute mai târziu Lexa o văzu afară, în compania unui grădinar. În acel moment Maria intră în cameră.

— Domnul tocmai a telefonat şi a cerut să i se trimită câteva lucruri de îmbrăcăminte la

hotel, dar eu nu reușesc să găsesc ceea ce dorește, o cămașă de seară albă și una albastră între altele. Nu vă deranjează să vă duceți să vedeți dumneavoastră ? Poate veți avea mai mult noroc decât mine ?

– Vreți să spuneți... în camera domnului Mansell ? Nu mi-ar place s-o fac, Maria.

– Dar este fără importanță ! răspunse servitoarea, surprinsă de acest refuz. Nu le-am văzut nicăieri, probabil nu m-am uitat bine...

– Dorești să mă duc acum ?

– Oh, nu sunt grăbită. Pachetul nu va putea pleca înainte de mâine după-amiază, nu este vapor.

– Mă voi uita puțin mai târziu sau mâine dimineață, în acest caz.

Puțin mai târziu, în acea zi, în cursul unei plimbări pe plajă în compania lui Alaco și a câinelui ei, ea îi întâlni pe Bardsley și făcu cunoștință cu fiul lor Jeremy. Era un tânăr înalt, seducător, cu ochi albaștri și privire cinstită, cu părul des și mătăsos. Trebuie că avea 26 sau 27 de ani. Era arhitect.

– Mama mi-a vorbit puțin de dumneavoastră, spuse el când fu prezentat. Vă place în Thailanda ?

– Ador această țară.

Ei se simpatizară imediat și se revăzură din nou chiar în acea seară. După ce o culca pe Alaco, ea avea obiceiul să meargă de-a lungul

plajei. La lumina lunii, eo îl recunoscu imediat. Şi el se plimba.

Cu multă plăcere, discutară împreună. Ea şi cu Jeremy păreau să aibă multe lucruri în comun. Ei vorbiră şi vorbiră până în momentul când Lexa, privindu-şi ceasul, exclamă :

— Dumnezeule ! Este mai mult de unsprezece. Trebuie să intru.

— Într-adevăr ? Am petrecut clipe delicioase Am o soră şi un cumnat, un tată şi o mamă, dar nici o femeie tânără care să fie a mea.

Ea surâse.

— Nu trebuie să spuneţi asta, replică ea, cu uşurinţă. Când plecaţi ?

El se strâmbă.

— Ce lipsă de tact, scumpa mea copilă ! Abia am venit...

— Oh, drăguţule...

Începu să râdă.

— Nu m-am gândit şi totuşi trebuia s-o fi făcut ! Asta mă face să mă gândesc la mamele vechilor mei elevi care-mi spuneau când mă întâlneau în oraş, după o vacanţă şcolară de o zi : „Bună ziua miss Duke ! Profitaţi de această pauză ? Când se redeschide şcoala ?"

Jeremy izbucni în râs.

— Părinţii sunt încântători. Ei preferă să-şi vadă copiii de departe. Biata de dumneavoastră ! Nu sunteţi mai fericită ca guvernantă în această insulă minunată ?

– Asta îmi place mult, dar îmi plăcea să şi predau. Copiii sunt atât de drăguţi, atât de lacomi să înveţe. Îmi voi relua mai târziu meseria.

– Ah, da? De ce?

Se întorceau spre proprietatea lui Paul. Palmierii şoşoteau în lumina lunii, nisipul ca mătasea le mângâia picioarele.

– Ei bine, Alaco, nu va avea mereu nevoie de mine. Va trebui să plec într-o zi sau alta. Atunci voi relua o clasă.

– Ce prostie! Vei fi măritată atunci, de multă vreme!

El stătea aproape de ea. Îşi puse mâna pe umărul lui Lexa, o privi şi îi spuse:

– Şi dumneata vrei să întemeiezi o familie?

– Bănuiesc că orice femeie îşi doreşte asta, admise ea. Dar pentru mine nu va fi prea târziu?

– Prea târziu? repetă el râzând. Nu ai mai mult de 22 de ani. În sfârşit, asta e vârsta pe care o arăţi. Poate că ai întâlnit bărbatul ursit?

– Nu fi prost, răspunse ea, încurcată de această remarcă.

– Ne cunoaştem de puţină vreme, asta te jenează. Şi atunci unde este diferenţa?

– Îmi place să ştiu cui mă adresez.

– Avem timp. Sunt aici pentru o lună.

– O lună întreagă!

– Îmi iau tot concediul odată.

– Şi vei rămâne la Kch Khan?

– Mă voi duce la Bangkok o dată sau de două ori. Te invit să mă însoțești.

– Nu fi stupid ! Eu lucrez !

– Ai desigur zile libere ?

– Poate. Dar sunt aici abia de câteva luni. Nu pot să-mi permit să-mi iau o săptămână de concediu.

– Ei bine, o s-o iei pe fetiță cu dumneata.

– Nu cred că tatăl lui Alaco va fi de acord.

– Mama îl găsește morocănos, tot atât de încuiat ca un călugăr. El nu se ocupă aproape deloc de fata lui. Este adevărat ?

Ea se încruntă.

– Te rog, nu vorbi astfel de patronul meu, Jeremy.

– Stop la bârfă ! Scuză-mă. Fă-mi observație dacă revin asupra acestui subiect.

Ei ajunseră la casa lui Paul, și Lexa se opri. Luna era sus pe cer, razele ei argintate luminau peluzele și boschetele cu flori exotice. Le respiră parfumul greoi și stăruitor.

– Ce loc feeric, comentă Jeremy. Dar se pare că el nu profită. Mă întreb ce i s-a întâmplat soției lui. El nu vorbește niciodată. Divorțat ?

– Nu.

– Văduv, atunci ?

– Da. Trebuie să plec acum.

– De ce ? Patronul nu este acasă, mi-ai spus.

– Ai uitat deja promisiunea ?

– Asta însemna doar... Oh, cu atât mai bine. Dacă trebuie să pleci... Pot să te văd mâine ?

– Ei bine...

– Îmi pare rău dacă am spus cuvinte care te-au şocat. Iartă-mă.

Ea se întoarse spre el.

– Alaco are mâine dimineaţă lecţii, dar noi nu lucrăm după-amiaza. Vom fi desigur la plajă în jurul orei patru.

– Ora patru ? Este târziu.

– Ştiu. Dar i-am promis că ne ducem la oraş ca să-i cumpărăm o rochie nouă pentru gustarea ei.

– Ah, gustarea. O idee nostimă, dar nu sunt destui copii, după părerea mea.

– Vor fi opt, mă gândesc, răspunse ea. Atunci la patru pe plajă ?

– Da, răspunse el resemnat. Şi seara... Putem să ne plimbăm ?

Ea ezită un moment, deslușind o ezitare în vocea lui. Mergea prea repede pentru ea. Dar îşi aduse aminte de plăcerea pe care o simţise în tovărăşia lui, şi ea sfârşi prin a accepta.

– Să nu tragi concluzii prea rapide, Jeremy. Suntem doar prieteni.

– Cum crezi. Mâine la patru... undeva sub palmieri.

Ea îl părăsi, confuză. Ei îi plăcea, dorind totodată să fie mai rezervat. Ea era poate demodată : băieţii şi fetele mergeau repede în zilele noastre.

În timp ce suia scara, gândurile ei se întoarseră spre Paul, apoi către lucrurile ce trebuiau trimise la hotel. Nu era prea obosită și, după ce a aruncat o privire la Alaco, se îndreptă spre camera tatălui. Servitorii se retrăseseră, unii deja în paturile lor, ceilalți discutând liniștit în bucătărie.

Deschise ușa și simți inima bătându-i ca și cum ar fi comis o faptă dezonorantă. Camera era inundată de lumina lunii, dar ea aprinse o lampă și trase perdelele

Unde să caute ? În sertare, bineînțeles. Nici un rezultat. În dulap atunci. Găsi o cămașă albă suspendată pe un umeraș, ascunsă în mijlocul multor altora. Apoi pe a doua. Se opri în fața unei comode aproape de pat și reînnoi cercetarea. Nimic în sertarul de jos, nici în mijloc. Nu putea să fie în primul, își spuse ea, trăgându-l.

Ea descoperi atunci o fotografie pe o carte, o tânără femeie foarte frumoasă... Închise imediat sertarul și ieși stingând lumina.

Soția lui, fără îndoială. Dar de ce lăsase el fotografia aici, unde oricare dintre servitori putea s-o vadă ? Deodată își aminti că exista o cheie. Crezuse el că închisese sertarul înaintea plecării ?

Dimineața următoare, când îi duse cămașa Mariei, ea o întrebă :

— Domnul Mansell își ține lucrurile sub cheie ?

– Primul sertar din comoda de lângă pat este intotdeauna închis. Mă gândesc că ţine hârtii personale, nu îmbrăcăminte.

Intotdeauna închis...

Toată dimineaţa, Lexa se simţi preocupată şi răspundea la întrebările lui Alaco fără entuziasm...

Acest sertar o fascina. Ieri seară conştiinţa ei îi interzisese să privească bine, dar acum... acum ea era curioasă, aproape bolnăvicios de curioasă. Să se ducă să vadă a doua oară nu va face rău nimănui...

CAPITOLUL 5

A doua zi perdelele erau încă trase, deci nici un servitor nu pătrunsese în cameră de două zile. Da, timp de două zile Lexa rezistase ispitei de a privi acea fotografie. Dar acum nu mai rezista, gândindu-se că nu făcea rău nimănui. Alaco era în pat de aproape o jumătate de oră și Lexa avea întâlnire cu Jeremy la ora opt și jumătate. Ea luase masa cu fetița la ora cinci și jumătate, ca în fiecare zi, apoi îi citise înainte de a o culca. Era deja adormită când o părăsise pentru a face un duș și a se schimba. Ea și tânărul trebuiau să meargă la cafeneaua de la capătul plajei, pentru a bea un pahar. Ei merseseră în seara precedentă, după ce se plimbaseră timp de o oră. Jeremy îi vorbise de meseria lui, de prietenii lui și de relațiile lui de afaceri. El avusese câteva mici prietene, dar nimic serios. Lexa îi povesti munca ei de la școală, viața ei în orășel... Multe schimburi de cuvinte și un sărut rapid când se despărțiră în fața proprietății lui Paul.

Lexa aprinse lumina cu un profund sentiment de culpabilitate. Făcea rău... dar cine va ști ? Nu va putea niciodată explica forța apăsătoare care o împingea să acționeze astfel ; ea știa doar că dorea să vadă cum era mama lui Alaco.

Deschise sertarul și luă fotografia cu amândouă mâinile ca și cum ar fi ținut un obiect prețios. Cât era de frumoasă ! Părul ei castaniu-roșcat avea culoarea frunzelor moarte de toamnă. Ochii ei mari cu privirea clară și cinstită erau căprui, ca cei ai lui Alaco. Lexa bănui că tânăra femeie trebuie să fi avut 19 sau 20 de ani când fusese făcută fotografia. Era deja măritată sau numai logodită ? Ea o întoarse fără să știe de ce și citi : „Lui Paul, iubitul meu, în ajunul căsătoriei noastre, Sally."

Mâinile începură să-i tremure : era foarte emoționată de aceste cuvinte sfâșietoare. N-ar fi trebuit să le citească. Era ca un sacrilegiu, chiar dacă... Deodată, cu nervii încordați, ea auzi un zgomot. Se întoarse cu inima bătând Ușa se deschise, descoperindu-l pe Paul, mare și amenințător...

— Domnule Mansell, eu... eu...

Vocea ei slăbi și se opri. Avea flăcări în ochi, fața-ii era deformată de mânie, gura strâmbă. Dumnezeule, o va omori ? se gândi ea îngrozită cu mâna crispată pe propriul ei gât ca și cum simțea deja cum degetele lui fine o strangulau.

— Ce dracu faci aici, cu asta ? urlă el tra versând camera. Scotoceşti, mică indiscretă...

Celelalte cuvinte muriră pe buzele lui şi îi ordonă încet să dea drumul fotografiei. El părea foarte departe, pierdut într-o lume a dragostei, lume de bucurie şi tandreţe, în lumea lui de amintiri. Această atitudine o umplu de milă.

— Domnule Mansell, iertaţi-mă. Nu vroiam să fiu indiscretă, cel puţin nu aşa cum credeţi.

— Ai forţat broasca, exclamă el sălbatic.

— Nu, nu este adevărat ! se apără ea. Nu era închisă cu cheia. Când am venit zilele trecute...

— Cealaltă zi ?

— Da, pentru...

Se opri brusc nevrând s-o pună pe Maria în încurcătură, dând motivele pentru care trebuise să vină ea însăşi în cameră. În imposibilitatea de a-i furniza o explicaţie, ea tremura din tot corpul. Îl privi cu ochii plini de disperare.

— Nu pot decât să vă cer să mă scuzaţi.

— Era pur şi simplu curiozitate feminină, nu-i aşa ? Este ciudat, dar am avut mereu impresia că ai fi dorit să ştii cum arăta mama lui Alaco.

Ea aprobă şi adăugă evitându-i privirea :

— Trebuie s-o admit. Dar n-am avut niciodată intenţia să scotocesc prin lucrurile dumneavoastră. Aş dori din tot sufletul să fac să mă înţelegeţi.

– Nu există altă explicație decât cea menționată adineaori.

El părea calm, dar pradă unei suferințe de nemăsurat ; era mai rău decât mânia.

– Nu vă mai vreau aici. Faceți-vă bagajele și plecați.

– Să plec ?... repetă ea neîncrezătoare.

Nu se aștepta la o astfel de reacție. Era serios ? Orice-ar fi, a vorbit impulsiv.

– Și Alaco ? ce va face ea ?

– Mă voi descurca !

Cuvântul fusese aruncat aproape cu ură. Timp de câteva secunde a crezut că el va rupe prețioasa fotografie. Dar o puse cu grijă la locul ei.

– Permiteți-mi să stau până ce veți găsi o înlocuitoare, imploră ea când el se întoarse spre ea. Vă rog, domnule Mansell, nu pentru mine, ci pentru copil.

Buzele lui fine desenară un surâs batjocoritor.

– Ai atâta grijă de ea ?

– Este o fetiță adorabilă, care are nevoie disperată de tatăl ei. Eu o iubesc foarte mult dar nu mă pot substitui familiei sale.

Era calmă acum și se stăpânea perfect. Nu-i mai era frică de furia lui și găsi forța să-i transmită acele cuvinte pe care le reținea de săptămâni.

– Soția dumneavoastră – mama lui Alaco – ar fi de acord cu felul în care-i tratați copilul ? Ar fi fericită să știe că o detestați, că o faceți respon-

sabilă de ceea ce s-a întâmplat ? Nu, domnule Mansell, desigur că nu ! Ar fi vrut ea să neglijați pe cei vii pentru ca să trăiți mai bine în umbra celor morți ?...

— Taci ! o certă el. Cum îndrăznești să-mi vorbești despre soția mea ?

Vocea lui puternică răsună cu o asemenea violență, încât Lexa se temu să nu-i audă servitorii. Dar câteva minute după aceea Paul își luă capul între mâini. Ea era acolo, în fața lui, dezarmată de hohotele de plâns care-i scuturau umerii. Și pe obrajii lui Lexa curgeau lacrimile. Ea făcu câțiva pași ; picioarele i se înmuiau. Părăsi camera, având grijă să închidă bine ușa, nevrând ca vreunul dintre servitori să-l vadă pe Paul în această stare.

N-avea nici un chef să iasă, dar nu putea rămâne nici închisă. Își șterse ochii, își răcori obrazul cu apă rece, fără a reuși să înlăture urmele plânsului ei. Jeremy își dădu seama numaidecât și îi ceru grav motivul.

— Ceva serios te preocupă, nu-i așa ?

— Nu știu...

Ea se întrerupse, întorcându-se spre el.

— Te rog, Jeremy, nu-mi mai pune întrebări. N-am să răspund în nici un caz.

El rămase tăcut și reluă cu o voce aproape rece :

– Regret. Am încercat doar să-ți vin într-ajutor. Poate preferi să te întorci acasă ?

– Mă simt foarte deprimată, așa că nu mă părăsi.. Să mergem la cafenea.

– Dacă o dorești...

Merseră alături.

– Fără îndoială că nu voi fi o companie plăcută, declară ea după un scurt moment.

– Atunci nu vrei să mergi ?

– Nu, mă întorc. Nu mă conduce.

În starea ei de descurajare începu să plângă din nou și fără să-și dea seama, se simți îmbrățișată și consolată de o voce dulce :

– Nu mai plânge așa, iubita mea. Spune-mi ce nu merge. Dragostea mea... Lexa se încordă și căută să scape, dar el o ținea tare. Fără îndoială era plăcut să simtă căldura altui corp, o mână în părul ei, să știe că cuiva îi păsa de ea. Sfârși prin a se lăsa dusă de el și se destinse. În intimitatea clipei, el se apropie de fața ei și o sărută, dar câteva secunde mai târziu ridică ochii și o respinse :

– Ce se....

Ea urmări din ochi silueta unui bărbat care trecuse pe lângă ei.

– Era Paul, domnul Mansell.

– Patronul tău ?

– Tatăl lui Alaco. El... m-a văzut... el ne-a văzut ? întrebă ea, cunoscând deja răspunsul.

Jeremy dădu din umeri.

— Ce importanţă are ! Trebuie să bănuiască că într-o zi vei avea un logodnic.

Se întoarse brusc, furioasă şi indignată, reflectând prea târziu la gestul ei.

— N-ar fi trebuit să mă îmbrăţişezi ! spuse ea. Dumnezeule ! Numai să nu ne fi observat !

O privi cu ochi miraţi.

— Ai vreun motiv particular pentru a dori să nu fim văzuţi ?

— Eu... dumneata...

Buzele ei tremurau.

— Nu tocmai, dar nu este bine.

După ceea ce se întâmplase între ea şi Paul, i se părea totalmente deplasat să fie surprinsă în braţele lui Jeremy. N-ar fi putut să explice şi se mulţumi să adauge :

— Aş fi preferat să nu ne vadă. Asta-i tot.

— Ne-am îmbrăţişat şi ieri seară, adăugă el, şi seara dinainte.

— Era diferit. Nimeni nu ne vedea.

— Lexa dragă, ceva te împiedică să fii cu mine aici ?

Ea dădu din cap.

— Bănuiesc că nu.

— Dacă are încă bun simţ, îşi dă seama că o fată atrăgătoare ca tine este inevitabil să aibă adoratori. El nu se aşteaptă doar să te vadă refuzând o cerere în căsătorie dacă ea pleacă de la bărbatul destinului tău.

El se opri puţin, apoi continuă :

– Ai face-o, Lexa ?

– Bărbatul vieții mele n-a sosit încă, Jeremy. Nu este cazul să discutăm problema.

El rămase mut, timp de câteva secunde. Îl simți cum se închide în el însuși. Știa ea oare ceea ce dorea ? Era fericită cu Jeremy. Ea îl încurajase, îi permisese s-o îmbrățișeze, vorbise cu el, îl ascultase timp îndelungat.

Ei se țineau de mână și mergeau de-a lungul plajei. Probabil el mergea prea repede pentru ea. Dacă ea ar fi avut alte prietene pe această plajă, nu l-ar fi văzut atât de des și n-ar fi ajuns aici acum.

– Mergem la cafenea ? întrebă el. Avem de discutat, nu-i așa ?

– Efectiv, dar nu-ți voi putea spune nimic în plus.

– Foarte bine.

Răceala comportării lui era acum evidentă, dar el nu lăsă mâna tinerei fete.

– Ne ducem totuși la cafenea ?

– Da, ar fi preferabil.

– Preferabil ? Ți-e frică să nu abuzez de tine dacă rămânem aici ?

– Asta m-ar mira mult. N-o să mă obligi să fac un lucru de care n-am chef și nu sunt acum în dispoziție glumeață !

– Dumnezeule, Lexa ! Ce ai acum ?

– Îmi pare rău, dar nu trebuie să-mi spui acum asemenea lucruri. Nu-mi plac.

— Ești demodată ? Foarte bine. Te ador ! N-am întâlnit niciodată o fată ca tine. Asta mă schimbă, dar mă simt puțin pierdut... Nu știu cum să mă comport.

Ea îl privi în mod discret.

— Poartă-te natural, declară ea. Nu face așa ca și cum totul ți se cuvine.

— Suntem pe cale să ne certăm ? întrebă el cu o nuanță de amuzament în voce.

— Noi nu ne cunoaștem de prea multă vreme ca să ne certăm, replică ea.

Se întrebă de ce râdea. Dar își reluă repede o mutră serioasă.

— Nu trebuie să ne certăm, dragă Lexa. Te iubesc mult și cred că și tu ai început să mă iubești...

El se opri sub un cocotier mare și ridică fața tinerei femei. Apoi, privind neliniștit fața ei, declară :

— Sunt prea optimist să cred c-ai început să te interesezi de mine ?

Ea se degajă cu drăgălășenie.

— Jeremy, ne cunoaștem abia de patru zile !

— Te-am mai întrebat o dată, ce importanță are timpul ?

— Ți-am răspuns deja, am nevoie să știu cui mă adresez.

Ea începu să meargă. Își amintea de Paul luându-și capul între mâini, cu umerii scuturați de plâns. Ar fi preferat să fie alături de el, să-i vorbească, să-l consoleze. Ce revelație ! Dar

ea nu căută să pătrundă mai adânc în gândurile ei. Nu, nu trebuia.

– Noi avem mai mult de trei săptămâni, spuse Jeremy. Este păcat că nu ai timp liber. În mod obişnuit toţi patronii acordă o zi pe săptămână salariaţilor lor.

– Nu şi pentru guvernante. Cine se va ocupa de Alaco atunci ?

– Te interesezi mult de ea.

– Este atât de singură...

Lexa se opri, vexată că putuse grăi nişte cuvinte care puteau fi interpretate ca nişte reproşuri la adresa lui Paul.

– Ce vârstă avea ea când mama ei a murit ?

Se apropiau de sfârşitul plajei. Se întoarse şi privi luminiţele care veneau de la casa lui Paul. Peisajul era clar şi transparent în lumina argintată a acestei nopţi înstelate.

– Avea un an.

Răspunsul ei fu dat după mult timp. Nu dorea să vorbească despre Alaco şi tatăl ei. Când fură în cafenea, instalaţi în faţa unui ceai glacé şi prăjituri, el abordă din nou subiectul.

– Ea era probabil foarte tânără, întrucât a lăsat după ea un copil de un an.

– Bănuiesc.

– Dar nu ştii vârsta ei ?

– Nu.

– Şi moartea ei ? insistă el. De ce a murit ? Inima ?

Ea ezită, apoi îi povesti cum mama lui Alaco murise într-un incendiu.

— Domnul Mansell are o cicatrice urâtă pe obraz...

— Mama mi-a spus. El... el a fost ars în cursul incendiului ? El şi fetiţa au fost salvaţi şi soţia lui a rămas...

— El nu era acasă în acel moment.

Lexa explică exact cum se întâmplase. Nu-i plăcea să vorbească despre evenimente pe care Paul le ascundea vecinilor lui. Dealtfel, de cinci ani de când el locuia în această frumoasă casă, nici unul din ei nu putuse afla ceva despre acest bărbat straniu.

— Dumnezeule ! Ce oroare !

Faţa lui Jeremy se întunecă de milă.

— Înţeleg că este mohorât. Mama va fi foarte interesată...

— Jeremy, îl întrerupse ea sec. Aş prefera să ţii toate astea pentru tine. N-ar fi trebuit să-ţi povestesc această întâmplare. Promite-mi că nu vei spune nimic.

— Dacă o doreşti.

— Domnul Mansell nu va fi mulţumit dacă află că noi am discutat.

— Înţeleg, spuse el încet.

— Şi acum putem schimba subiectul ?

El o privi, mirat.

— Pari că nu poţi vorbi liberă cu mine, spuse el. De îndată ce menţionez numele patronului tău, pari... mişcată.

Da, o admitea ea în mod secret. De ce ? se întreba ea. Nu avea un răspuns prea exact la această întrebare tulburătoare. Jeremy, respectând cererea ei, schimbă subiectul. El anunță că va trebui să petreacă o săptămână la Bangkok cu familia lui.

— Doris, sora mea, vrea să rămână opt zile, dar eu nu. Eu voi pleca doar 48 de ore. N-aș putea rămâne mai multă vreme fără să te văd.

Ea surâse. Se simțea vinovată : nu se arătase prea amabilă în seara asta.

— Îți place să flatezi.

— Este un compliment sincer. Doresc în mod sincer să fii cu noi, sau mai bine încă, cu mine singur.

El făcu o pauză și o privi.

— Mi-ai mărturisit deja că ai dus-o pe Alaco să viziteze Bangkok-ul. Ai putea să reîncepi ?

Ea dădu din cap.

— Nu cred, Jeremy. Vezi tu, am fost o dată pentru a-i permite să-și vadă tatăl.

— Ea vroia să-l vadă ? De ce ?

— Prefer să tac.

— Din nou emoționată, nu-i așa ?

— Ți-am cerut să nu-mi mai vorbești despre tatăl lui Alaco.

— Tu ești cea care ai vorbit, îi reaminti el. Înțeleg acum de ce își neglijează fata...

El se întrerupse.

— Scuză-mă. Aș face mai bine să-mi păstrez reflecțiile pentru mine. Pentru a reveni la această călătorie la Bangkok, sunt sigur că vei găsi un aranjament, dacă o dorești. Ia-o și pe fetiță. N-am să mă plâng. Îți promit.

Spre marea ei surpriză, Lexa se auzi spunându-i :

— Voi vedea. Când mergem acolo, noi descindem la Palace Ayudhya. El aparține domnului Mansell, dar poate că știi acest lucru ?

— Da. Mama mi l-a spus ieri. El posedă mai multe hoteluri la Bangkok, nu-i așa ?

— Și altele încă la Pattaya.

— Ce om bogat !

— Fără îndoială.

— Abordăm din nou subiectul tabu. Să ne întoarcem, adăugă el după o pauză.

Se întoarseră pe plajă și merseră sub lumina lunii. În fața proprietății lui Paul se opriră. Atunci el o luă pe tânăra fată de talie și și-o apropie. Buzele lui erau calde și dulci. Era reconfortant.

Puțin mai târziu, în patul ei, se gândea : este drăguț și mi-a cerut să-l iau în căsătorie la câteva zile doar după prima noastră întâlnire.

Își trase cuvertura și-și băgă capul în pernă. Gândurile ei erau tot la Paul : ce făcea el acum ? Privea fotografia ei ? Trăia în trecut, în

timp ce toată lumea era surâzătoare, cu viitorul plin de promisiuni.

Nu reuşi să-şi oprească lacrimile care-i umpleau ochii. Era curios că durerea unui om pe care-l detesta, o afecta atât de profund.

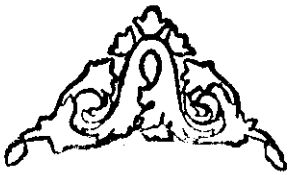

CAPITOLUL 6

Paul părăsi casa foarte devreme a doua zi dimineață. Lexa nu-făcu nici o aluzie la vizită în fața lui Alaco. Ea își punea întrebări : îi va cere el să rămână sau va uita incidentul, convins că și ea va face la fel ?

Toată ziua se simți nervoasă și starea de spirit al lui Alaco nu ajută la nimic. Copilul era mohorât. Își neglija lecțiile, pretinse că nu poate să-și facă adunările și refuză să-și ia masa.

– Sunt sătulă de tine astăzi ! o certă Lexa. Vrei să-ți petreci restul zilei în pat ?

– Nu ! Dar nu-mi place această carne.

– Atunci las-o.

– Nu-mi plac nici legumele.

Lexa îi trase farfuria și puse în fața ei o felie de prăjitură cu cremă.

– Bah ! Nu pot înghiți asta !

Exasperată, fata se abținu să n-o pălmuiască. Alaco era sănătoasă, avea culoare în obraji, putea foarte bine să sară o masă.

– Mă gândesc că eşti obosită, îi spuse guvernanta. O oră sau două de somn îţi vor face mai bine decât plaja.

De fapt şi ea şimţea nevoia să se odihnească puţin. Chinuită de Paul, avusese un somn agitat.

– Nu mă duc să mă culc !

– Alaco, nu-mi vorbi pe tonul ăsta. Ce ţi se întâmplă ?

– Vreau ca tata să fie mereu cu mine !

Asta era deci ! Lacrimile izbucniră din ochii fetiţei. Lexa, plină de remuşcări, se repezi spre ea şi-şi puse un braţ pe umărul ei.

– El o să vină în curând acasă, comoara mea. Nu poate fi mereu aici, tu o ştii prea bine.

– Atunci de ce nu locuim la Bangkok ?

– La hotel ? Te-ar plictisi prea mult.

– Tata ar putea cumpăra o casă unde am putea locui impreună. Am venit aici în vacanţă.

– Nu este posibil, Alaco.

– M-am săturat, Lexa, spuse ea plângând. Ce facem în după-amiaza asta ?

– Mergem în oraş, dacă vrei.

Ele plecară imediat după masă. Prima persoană pe care o întâlniră fu Jeremy.

– Bună, strigă Alaco. Ce cumpăraţi ?

– O carte pentru Stella.

El privi delicioasa figură a fetiţei, apoi pe guvernanta ei.

– Fetița este foarte frumoasă. În câțiva ani ea va rupe inimile.

Lexa se încruntă. Nu dorea să se gândească la un viitor atât de îndepărtat.

– Las-o să profite de copilăria ei. Cu maturitatea vin și problemele.

– Ai probleme ? întrebă el, ironic.

– Ca toată lumea.

– Domnule...

Alaco se întrerupse, apleca ochii, apoi continuă :

– Pot să vă spun Jeremy ca și Stella.

– Dacă asta îți face plăcere !

– Jeremy, vii să mănânci o prăjitură cu noi ?

– Bineînțeles, răspunse el râzând. Începeam să cred că n-o să mi-o ceri !

El cumpără o carte, în timp ce Lexa alegea hârtie de scris, plicuri și ceva de colorat pentru Alaco.

– Salonul de ceai este în această stradă, indică fetița, săritoare și încântată. Oh, o văd pe doamna Bardsley și copiii, vor veni și ei cu noi ?

– Mă gândesc că da.

Toată lumea se regăsi pe terasa cafenelei, sub un vast baldachin care le ferea de soare. Se instalară la masa cea mai mare.

Lexa nu prea avusese contact cu vecinii, dar în rarele dăți când s-au întâlnit, ea le apreciase compania. Bătrâna doamnă era spirituală. Avea în jur de 65 de ani, părul argintiu și ochii

gri-verzi maliţioşi. Îmbrăcămintea ei era elegantă, dar puţin demodată.

– Încântată să te văd, Lexa. Jeremy mi-a vorbit de prietenia voastră crescândă. L-ai impresionat foarte tare ! Este un punct bun pentru dumneata, crede-mă !

Tânăra fată se roşi uşor şi surâse. Alaco vorbea cu cele trei fetiţe şi Billy, singurul băiat, era aşezat, ăcut. Lexa remarcă şi îi vorbi. Graţie obişnuinţei ei de a se adresa copiilor ea nu întârzie să-l scoată din rezerva lui. Jeremy n-o părăsea din ochi ; părea incapabil să-şi pună privirea pe altcineva, astfel că se simţi încurcată.

– Eşti într-adevăr obişnuită cu copiii, murmură el în timp ce mama lui şi copiii erau ocupaţi cu mâncatul prăjiturilor. Eşti minunată, o ştii ?

– Mulţumesc.

Se simţea prost şi era timidă ; interesul manifest pe care i-l acorda, o tulbura.

– Mai vreţi puţin ceai, Lexa ? întrebă doamna Bardsley.

– Aş vrea atâta ca marţi să vină mai repede ! strigă Stella care râdea, în timp ce vorbea. Mami spune că atunci când voi avea vârsta ei, nu voi mai aştepta aniversarea cu atâta nerăbdare. Dar eu sunt sigură că nu ! Ador să mă scol dimineaţa ştiind că voi căpăta o mulţime de cadouri.

– Am unul foarte frumos pentru tine, declară Alaco. Dar nu-ţi pot spune ce este, altfel nu va mai fi o surpriză. Îţi va place. Culoarea lui este bleu...

– Alaco ! exclamă Lexa. Ţine-ţi limba !

Fetiţa îşi puse un deget în faţa gurii şi toată lumea în salonul de ceai izbucni în râs.

După câtva timp Lexa privea trecătorii pe stradă, când deodată privirea ei o întâlni pe cea a patronului ei. Astfel, el nu se întorsese la Bangkok... se mulţumise să se ducă în oraş. Un frison îi parcurse spatele când înţelese ceea ce s-a întâmplat : el nu se culcase şi rătăcise în oraşul încă pustiu, singuratic şi nenorocit, încercând să-şi găsească liniştea sufletească.

Ea se întreba dacă el se comporta astfel de cinci ani încoace. Nu putea să suporte acest lucru.

Ceva se întâmplase ; nu ştia să explice ce, dar avea intuiţia. Dar... despre ce era vorba ?

Ea încercă din nou să-l observe şi-i văzu ochii gri aşezându-se pe Jeremy, unde rămaseră multă vreme, înainte de a şi-i îndrepta spre faţa râzătoare a fetiţei lui... şi amărăciunea care i se desenă atunci pe faţă fu oribilă de văzut... Durerea care-i umplu sufletul lui Lexa, fu imensă.

In ziua gustării, Alaco se repezi în camera lui Lexa înainte de a se fi sculat şi o întrebă în cât timp îşi va putea pune rochia ei nouă.

– Nu înainte de câteva ore.

Fetița fu nerăbdătoare toată dimineața, incapabilă să se concentreze la lecții.

– Și acum ? întrebă ea la fiecare jumătate de oră.

– Sfârșește pagina ta de scris.

– Crezi că lui Stella o să-i placă darul meu ? Cred că da. Ei îi plăcuse mult geanta mea cu banderolă și acum i-am cumpărat-o pe aceeași, în sfârșit... vreau să spun că dumneata ai cumpărat-o. Eram gata să-i spun la cafenea ce este.

– Da, mai era puțin, o întrerupse Lexa.

– Vroiam să ghicească !... Oh, este greu să lucrez, nu reușesc să uit gustarea.

– Dacă nu-ți scrii bine pagina, n-o să fie nici o gustare !

– Oh, n-o să-mi faci asta, Lexa ! O să plâng și n-o să mănânc nimic. Asta se numește greva foamei. Eu o știu, pentru că una din guvernantele mele o spunea.

– Alaco, scrii ?

Vocea lui Lexa deveni mai autoritară. Eleva ei își aplecă ochii peste caiet și se sili. Tânăra femeie era pe cale să-i corecteze caietul de text când observă că fetița iar nu era atentă.

– Este tata ! exclamă ea, cu ochii spre fereastră. El s-a întors deja acasă, deși abia a plecat ieri ! Oh ! cât de mulțumită ! O să rămână puțin ?

– Sper, draga mea.

Lexa se ridică. Paul traversă marea peluză și se îndreptă spre ele. El intră, cu o mică valiză în mână. Ea aștepta cu nerăbdare să-i vorbească. Nu îl văzuse de la schimbul lor de priviri din cafenea, și se întreba dacă nu-i va cere să demisioneze acum...

Se gândea de asemenea la noaptea când o surprinsese în camera lui. Mai târziu, Maria îi spusese că el se întorcea la întâmplare, după chef.

— Miss Duke...

Îi adresă cuvântul după ce vorbise două, trei cuvinte cu fata lui.

— Mi-ar place să-ți vorbesc acum. Vino în biroul meu.

El părea îngrijorat.

— Este important, adăugă el.

— Dar Alaco...

— Ea va fi cuminte și-și va continua lecția.

El se întoarse spre ea.

— Nu te mișca. Ai înțeles ?

— Da, tată.

Buzele copilei tremurau. Lexa se încruntă. Adineaori era atât de nerăbdătoare văzându-l venind... Era mereu același lucru : avea mult chef ca tatăl ei să fie acasă, dar când sosea, îi dădea atât de puțină atenție, încât era decepționată.

El părăsise camera înainte ca Lexa să fi făcut vreun pas. Când ea intră în biroul lui, el stătea lângă ușa cu geamuri. I se păru foarte

mare. Demnitatea lui arogantă nu părea să fi fost zdruncinată de slăbiciunea din cealaltă seară, când plânsese.

— Așează-te, spuse el, arătându-i un scaun.

Ea se execută, făcând mari eforturi pentru a-și păstra calmul. Ea preferă să-l devanseze, și se surprinse declarând :

— Bănuiesc că vreți să-mi cereți, dacă sunt gata, să plec ?

Nu numai că ea nu era gata, dar în plus nu vroia s-o părăsească pe Alaco.

Paul o privi, cu o figură de nepătruns.

— Nu vroiam să-ți cer aceasta, miss Duke.

Făcu o pauză, înainte de a continua :

— Din contră, îți cer să rămâi.

Ea aprobă mecanic, știind dinainte în mod confuz că se aștepta la asta într-o oarecare măsură. Examinase situația : ea își făcea munca eficace. Alaco o iubea mult... o adora chiar și deci era fericită și ascultătoare. O plecare ar fi catastrofală pentru mica fetiță. Paul nu avea nici timpul, nici răbdarea să se ocupe, era deci mai rezonabil să lase lucrurile așa cum erau. Ieri seară o concediase sub impulsul furiei și al durerii.

— Rămân, spuse ea încetișor. Și...

Ea se întrerupse și îl observă întrebându-se dacă era oportun să continue. Apoi, întrucât el avea o privire întrebătoare, ea continuă :

— Aș vrea să mă scuz pentru alaltăieri. Regret din suflet, crede-mă.

Ochii ei frumoși se înînecaseră. El se încruntă și cu o voce calmă, îi spuse :

— Voi uita, miss Duke. Nu cred că asta se va mai repeta.

— Nu, nu veți uita... Murmură ea.

— Mi-am dat seama de greșeala mea acuzându-te că mi-ai forțat broasca. De fapt, eu omisesem s-o închid cu cheia.

Conversația devenea stânjenitoare și Lexa se retrase sub pretextul că trebuia să-i dea de mâncare lui Alaco care trebuia să meargă la o gustare cu copiii.

— Doamna Bardsley își așteaptă musafirii către ora două ; ea organizează la început jocurile.

— Familia Bardsley, repetă el gânditor. Tânărul care era cu dumneata pe plajă este un musafir, nu-i așa ?

— Este fiul lor.

Dacă ea ar fi putut să-și explice sentimentele, să-i spună că ceea ce văzuse nu însemna nimic. Ea nu avea intenția să mai iasă din nou cu Jeremy

— Ah, da. Cred că-mi amintesc că au un fiu în Anglia și o fată măritată, mamă a mai mulți copii.

— Ei sunt în vacanță aici. Stella este cea care își serbează aniversarea.

— Alaco are o rochie convenabilă ? întrebă Paul surprinzând-o.

– Da, noi am cumpărat una din oraș.

– Noi ?

– Eu am cumpărat-o. Dar vă rog să nu mi-o plătiți. Este un cadou.

El dădu din cap.

– Lasă-mi nota. Niciodată nimeni...

Ea dădu din umeri.

– Mi-a făcut plăcere.

– Atunci ești decisă să rămâi ?

– Bineînțeles.

– Poate, spuse el ridicându-se din fotoliu, poate ar trebui să mă gândesc s-o trimit pe Alaco într-un pension, anul viitor.

– Doar nu credeți c-o să fie fericită acolo, domnule Mansell, răspunse ea cu vioiciune.

– Se va obișnui.

– O să aveți într-adevăr probleme, nu este posibil !

– Știi foarte bine că nu.

Ce cinism ! Cum putea să-i fie milă de un astfel de om ? Era de necrezut.

– Aș face mai bine să plec, spuse ea cu răceală.

Înainte de a ieși, se întoarse și adăugă :

– Veți rămâne până duminică ?

– Sunt aici pentru 15 zile. Voi primi o prietenă în acest timp, o englezoaică. O să aveți companie.

Vocea lui devenise dură, ochii lui mai reci ca oțelul. La ce se gândea el pentru a fi în acea stare ? se întrebă Lexa. El trebuia să fie mulțu-

mit că avea o invitată, din contră. Ea știa cine era acea englezoaică... era femeia care îl întovărășise la hotel. Totuși nu se putu împiedica să nu întrebe :

– O englezoaică, domnule Manselli ?

– Doamna Sharman, Evelyne Sharman.

– Este deci măritată ?

De ce pusese o întrebare care nu o privea ?

– Este divorțată.

– Oh...

Ea n-ar fi putut să-și descrie sentimentele în acel moment. Își simți gâtul uscându-se și bătăile inimii ei încetinind. Paul o observa, dar zăpăcită își întoarse privirea. Undeva în grădină cânta o pasăre, tăind astfel tăcerea din cameră.

– Dacă nu mai aveți nimic să-mi spuneți, atunci eu mă retrag.

Ea remarcă privirea lui lipsită de orice expresie. Era distant, cufundat în gândurile lui. Ea se întrebă chiar dacă nu-i uitase prezența. Ieși din cameră, sigură că el nici măcar nu remarcase.

Alaco mușca un capăt al creionului ei când o regăsi, și, surâzând, îi permise să lase lecțiile.

– Este ora mesei. Apoi te vei găti.

– Ce vroia tata ?

Fetița își aranjă stiloul și se ridică de la birou.

– Era supărat ?

– Nu, draga mea. Nu era supărat. Dă-mi caietul, vreau să văd ce-ai făcut.

– Te rog, Lexa. O să vezi asta după. Vreau să-mi pun noua mea rochie.

– Trebuie mai întâi să mănânci.

– Dar n-o să mai pot mânca nimic la gustare !

– Bineînțeles că da. N-o să începeți înainte de ora patru. O să fii înfometată. Sunt sigură.

Ea examină lecția lui Alaco. Era excelentă pentru o fetiță de șase ani ; pagina de scris era împodobită cu mici desene. Lexa decise să-i arate caietul tatălui ei. Îi dădu fetiței masa, apoi veni momentul atât de așteptat al îmbrăcării.

– Oh... Îmi smulgi părul !

– Trebuie să suferi ca să fii frumoasă !

– N-am o înfățișare mândră ? Pot să mă duc să mă vadă tăticu ?

Animația figurii ei se șterse imperceptibil, strălucirea ochilor se întunecă ușor.

– El nu m-a văzut niciodată îmbrăcată așa.

– Ai dreptate. Și el trebuie să admire minunata rochie.

Lexa ar fi sfătuit-o poate să nu-l deranjeze pe tata, dar pe de altă parte, Paul era poate în dispoziția de a-și complimenta fata lui adorabilă, căci într-adevăr era adorabilă. Semăna cu o păpușă în rochia ei de dantelă de o culoare subtilă : un verde migdală foarte palid. Partea de sus, pe corp, avea un guler Claudine ; fusta, evazată, era brodată cu dantele și panglici... Purta pantofi și șosete albe. Lexa pregătise un pachet frumos pentru cadou, și

Alaco insistă să-l ia cu ea și să-l arate tatălui ei. El nu era nici în salon, nici în birou.

Era în grădină, relaxându-se într-un șezlong, cu o carte în mână. Privea cerul, dar se ridică atunci când le văzu venind.

— Tată...

Alaco alergă spre el cu privirea neliniștită și plină de speranță.

— Îți place rochia mea frumoasă ? Este cea mai frumoasă pe care am avut-o vreodată !

Ea stătea în picioare în fața lui, cu obrajii roz, cu privirea implorând. Lexa decise că dacă el nu-i va satisface dorința fetei lui, îi va spune cinstit ce gândea despre el. Dar inima ei fu încălzită când auzi o voce gravă și plină de admirație spunând :

— Rochia ta este într-adevăr încântătoare. Ce culoare are ? Nu cred c-am văzut vreodată o astfel de nuanță.

Alaco rămase tăcută, ea nu-și credea urechilor. Ce moment colosal : Lexa se simți de prisos : dacă ea n-ar fi fost aici, poate că Paul ar fi îmbrățișat-o ? Dacă ar putea s-o ia în brațe ! A făcut-o el vreodată ? Da, desigur, când ea nu era decât un bebeluș.

— Culoarea este verde ca migdala, Papa !

Vocea fetiței tremura ușor. Îi făcu semn să se apropie. Ea lăsă pachetul care căzu în iarbă și avansă încetișor :

— Ce este în pachetul acesta frumos ? întrebă el, luând micuțele mâini în ale lui. Aparent... este un cadou pentru Stella ?

El o privea pe Lexa, dar aceasta o lăsă pe Alaco să răspundă.

– Da. Stella este la mijloc. Dar nu chiar la mijloc întrucât sunt patru, dar este între Emma şi Jane. Ultimul este un băiat, Bill.

Ea surâse, ca şi cum se destindea.

– Este o geantă cu bandulieră ca a mea... ştii tu, aceea pe care o port mereu pentru că îmi place foarte mult. Albă.

Paul nu cunoştea nimic din lucrurile fetei lui, dar el răspunse cu gentileţe :

– Ah, acea. Da, este foarte frumoasă şi foarte practică. Stella va fi încântată, sunt sigur.

El se opri brusc, cu ochii pierduţi în depărtare. Lexa avu impresia că se mira şi el însuşi, tot atât cât o surprinsese şi pe fata lui şi pe Lexa.

Redeveni distant, cu figura întunecată. Ea înţelese că trebuia să plece înainte ca un gest sau un cuvânt din partea lui să nu vină să strice plăcerea copilului.

– Trebuie să mergem. Doamna Bardsley a spus că jocurile încep la ora două.

– La revedere, tăticule ! O să-ţi povestesc toate astea când mă voi întoarce.

Şi înainte ca Lexa să-i ghicească intenţia, Alaco îşi sărută tatăl pe obraz.

CAPITOLUL 7

Trei zile mai târziu, el îi spuse lui Lexa :

– Ce încerci să faci, miss Duke ?

Ea răspunse fără a ezita, știind foarte bine la ce făcea aluzie :

– Încerc să vă apropii de Alaco.

Ei se găseau în verandă. Căzuse seara, copilul era culcat. Lexa se pregătea să iasă pentru a-l întâlni pe Jeremy, după masă.

– Tactica dumitale nu este prea subtilă.

El o surprinse așezându-se lângă ea. Trăsăturile lui aveau o expresie fantomatică sub umbra dantelată a frunzelor unei plante agățătoare. Florile desfăcute își întindeau petalele lor delicat colorate.

– M-am gândit, răspunse Lexa, dar mi-am dat seama repede că veți ghici orice fel de manevră.

Un surâs imperceptibil înflori pe buzele lui Paul. El se schimbase din ziua când Alaco venise să-i admire noua ei rochie. Nu profund, desigur, dar el nu mai avea aceeași atitudine față de fetiță. Lexa îi arăta lecțiile, și-i ob-

serva figura, în căutarea unui oricât de mic interes... şi ea nu privi în zadar ! Simţise o senzaţie de triumf, cu toată contrarietatea care-i strica plăcerea, când se gândea la doamna Sharman în acest weekend.

– Sunteţi foarte sinceră, spuse el. Mi se pare că v-am mai făcut această remarcă cu privire la onestitate.

Vocea lui avea curioase inflexiuni, ca şi cum ascundea ceva în spatele acestor cuvinte.

– Am ştiut că preferaţi întotdeauna onestitatea şi sinceritatea, răspunse ea.

Ochii gri rămâneau insondabili, dar fără ostilitate.

– V-am cerut să fiţi întotdeauna cinstită, miss Duke.

– Eu sunt. Nu înţeleg ce vreţi să-mi spuneţi, domnule Mansell.

– N-ai fost cinstită cu mine, replică el. Vorbesc de seara când te-am găsit în camera mea.

Era necrezut de calm când evoca un incident dramatic. Un servitor sosi. Paul îi ceru să le servească ceaiul şi cafeaua pe terasă.

– Pentru doi ? întrebă el respectuos aruncând o privire spre Lexa.

– Da, pentru două persoane.

Omul se retrase şi Paul reluă imediat conversaţia. Îi spuse lui Lexa că Maria îi povestise tot.

– Ea îți spusese să cauți în camera mea lucrurile pe care ea nu le găsea. Aparent ai deschis sertarul și ai privit fotografia înainte de seara când te-am descoperit, nu-i așa ?

– Este adevărat. Dar de data aceea am fost capabilă să rezist tentației. Am închis sertarul de îndată ce-am văzut fotografia.

– Conștiința ?

– Nu tocmai...

Ea avu un timp de gândire.

– Da, „conștiința" mea. Știam că n-am nici un drept să mă uit în acel sertar.

– Răspundeai totuși la cererea Mariei.

– Da, dar lucrurile dumneavoastră nu puteau fi acolo. L-am deschis în mod automat, înțelegeți ? Trebuia să caut pretutindeni.

– De ce ai revenit, în acest caz ?

– Bănuiesc... că vroiam să știu mai multe despre Alaco, vreau să spun... Este atât de drăguță ; m-am gândit întotdeauna cum era mama ei.

Avea ochii fixați asupra lui. Cât era de straniu să-i vorbească atât de calm despre soția lui. Până acum nu suportase să vorbească despre aceasta nici cu ea, nici cu altă persoană dealtfel. El nu dorea să-și împărtășească secretul.

– Și ai cedat tentației ?

Ea afirmă, cu ochii pe mâinile acestui om. Mica cicatrice era aproape invizibilă. Ca și aceea din obraz. Descoperi că se vedea în special când el era nervos, încordat.

– Mă gândeam că nu este nici un rău dacă fac astfel, declară ea.

– De ce nu te-ai explicat, spuse el cu un gram de mânie în glas. Te-am luat drept una din acele femei cu o curiozitate morbidă.

– Nu erați în stare să auziți explicații, îi aduse ea aminte.

– Totuși, la un moment dat erai gata să-mi destăinui tot, nu-i așa ?

– Da, dar mi-a fost frică să n-o certați pe Maria, căci ea nu trebuia să mă solicite să vă caut lucrurile.

– De ce nu ? Este natural să ceri ajutorul altcuiva, dacă nu ești sigur de tine.

– Nu știam c-o s-o judecați astfel, domnule Mansell.

Era atât de neprevăzut, încât era mirată, derutată de felul lui de comportare.

– Încerc să fiu conciliant, miss Duke.

Se întoarse când servitorul reveni cu platoul pe care-l depuse pe masă. Paul îi ceru lui Lexa să servească.

Ea se execută, ușurată că n-o mai consideră o iscoditoare.

– Doamna Sharman va rămâne o săptămână, spuse el, gustând băutura neagră. Ea va pleca cu mine, luna următoare, la Bangkok.

– Vine să-și petreacă vacanța aici ?

El aprobă și ea remarcă lucirea glacială a privirii de îndată ce numele de „doamna Sharman" fu pronunțat. Era ca și cum detesta ve-

nirea acestei femei. Dar era ridicol, deoarece el o invitase.

El se ridică câteva minute după aceea şi o părăsi. Ea îşi aduse aminte de conversaţia pe care o avuseseră. I-ar fi plăcut să-i vorbească despre Alaco, să-l întrebe dacă a început să aibă puţină afecţiune pentru fata lui. Schimbarea era mică, dar exista. Convinsă de această afirmaţie, ea era decisă mai mult decât oricând să câştige pariul.

Doamna Sharman veni cu suficient bagaj să-i ajungă pentru două luni. Paul nu se dusase s-o aştepte la vapor, el trimisese un şofer. Ieşi din casă când maşina sosi. Lexa, din balconul camerei ei, îi observă cu atenţie când îşi spuseră bună ziua. Nici un semn de tandreţe între ei, dar Paul sfârşi prin a-i surâde. Ea nu-l văzuse surâzând decât de două sau trei ori de când îl cunoştea, şi avea întotdeauna impresia că o făcea împotriva dorinţei lui. De data aceasta surâse fără prea multă dificultate şi tânăra fată suspină : ce om atrăgător ! Era într-o stare de excitare inexplicabilă şi inima şi bătea într-un ritm nebun. Ce se întâmplă ? Nu era prima dată când o tulbura în felul acesta... doar poate din cauza sosirii acestei feme, care era poate o prietenă intimă.

Deprimată, ieşi şi merse s-o găsească pe Alaco în grădină. Fata se juca cu câinele, urmărindu-l pe vasta peluză, râzând cu hohote ;

această veselie zgomotoasă o reconfortă imediat pe Lexa.

— Vino să te joci cu noi, strigă fetița între două hohote. Este atât de amuzant!

Câinele, cu maron și alb, avea talia unui foxterier. El părea tot atât de fericit ca și copilul. Ea îi privi și spuse că n-avea chef să alerge.

Dar în curând fu conștientă de o prezență și se întoarse. Doamna Sharman era la o fereastră a etajului și contempla priveliștea. Privirile lor se întâlniră o clipă. Această femeie părea rece și tăioasă. Înainte lui Lexa puțin îi păsa de ea, acum ea o detesta cu intensitate.

Tânăra fată se gândi că nu trebuia s-o urască sub pretextul că era prietena lui Paul. Nu-i vorbise niciodată! Atitudinea ei era într-adevăr absurdă.

— Lexa, hai!

Din nou vocea lui Alaco se ridică în grădina parfumată. Soarele începuse să apună, scăldând totul într-o lumină aurie. Ghirlandele de trandafiri păreau de un roșu mai profund. Umbra pe care o dădeau înalții palmieri făcea misterioasă vegetația tropicală. Totul era calm și liniștit în jurul copilului și al câinelui. În depărtare se auzea rostogolirea valurilor mângâind plaja.

— Este ora să vii să-ți iei ceaiul, Alaco.

Lexa se apropie încetișor de ea. Câinele se așeză cu limba atârnând.

– L-am obosit ! spuse fetița râzând. Și el are patru picioare ! El trebuie să fie capabil să fugă de două ori mai repede ca mine !

– Nu este atât de simplu, răspunse Lexa amuzată. Bietul Pango, îi este sete !

– Mă duc să-i caut de băut.

Ea rămase în bucătărie, mai mult timp ; Lexa se decisese să se ducă s-o caute când o văzu apărând alături de tatăl ei. Doamna Sharman mergea cu ei ; ea semăna cu o gravură de modă scoasă dintr-un ziar. Rochia îi era atât de strânsă pe corp, încât părea mulată pe ea, părul ei era impecabil coafat și lucitor, machiajul perfect.

Paul, cu figura lipsită de orice expresie, o prezentă lui Lexa. Imposibil să-i ghicești sentimentele sau să-i simți emoțiile. Orice-ar fi fost, doamna îi întinse mâna surâzând.

– Sunt încântată să vă cunosc, miss Duke. Ne-am văzut deja adineaori, când priveam de la fereastră.

Lexa nu răspunse nimic, cealaltă continuă :

– Cum găsiți Thailanda ? Trebuie că este o mare schimbare pentru dumneata, nu-i așa ?

– Într-adevăr. Totul mi se pare nou.

– Și vă place ?

– Foarte mult.

Privirea tinerei fete alunecă spre Paul. Acesta părea plictisit. Atunci ea găsi o scuză, ceaiul micuței și se retrase.

Evelyne Sharman era aici de două zile când Lexa se găsi față-n față cu ea. Era preocupa-

tă de comportamentul lui Alaco de azi-dimineață. O întrebase dacă nu era bolnavă și când copilul o asigură că nu ele își luară micul dejun. Dar masa fu tăcută, cu toate eforturile lui Lexa, ca s-o facă pe fetiță să vorbească. În loc să-i dea lecții, ea o culcă în pat și stătu lângă ea până ce adormi.

Decisă să-i vorbească lui Paul, ea îl căută în zadar. La bucătărie i se spuse că el era în oraș, și că va rămâne aproape două ore. Neliniștită, îi ceruse Mariei să-i dea numele și numărul de telefon al doctorului. Ea formă numărul de mai multe ori, dar era mereu ocupat ; se simțea din ce în ce mai neliniștită.

După ce aruncă o privire în camera lui Alaco pentru a vedea dacă doarme liniștită, Lexa ieși în grădină. Frumusețea peisajului avea darul s-o liniștească. Din nefericire, se găsi nas în nas cu femeia pe care dorea cel mai puțin s-o întâlnească. Un surâs de gheață i se desena pe buzele roșii.

— Nu faci școală în dimineața asta, miss Duke ? întrebă ea cu o voce foarte neplăcută. Trebuie să fie foarte plicticos să te ocupi de un copil toată ziua ?

Urmă o tăcere. Lexa nu era dispusă să vorbească cu ea. Evelyne continua, nicidecum intimidată de manierele distante ale tinerei fete :

— Crezi că vei putea îndura la infinit ?... după ce ai trăit o viață atât de pasionantă în Anglia ?

— Nu este vorba de a îndura, replică ea sec. Sunt mulţumită cu lucrul meu şi nu mă gândesc să-l schimb curând.

Ea făcu o pauză şi apoi adăugă :

— Ce vă face să credeţi că duceam în Anglia o viaţă pasionantă ?

— Paul mi-a vorbit. Lui pare să-i fie teamă să nu-l părăsiţi. Dar, cum l-am sfătuit, sunt şi alte posibilităţi decât aceea de a avea o guvernantă : ar putea s-o trimită pe Alaco într-un pension. Ea va fi mai bine acolo, în compania altor copii de vârsta ei.

— Ah... El a făcut aluzie la pension, declară Lexa, gânditoare. Doresc sincer ca el să nu aprofundeze această idee. Alaco nu va putea suporta să plece din casa părintească. Eu vorbesc după experienţa mea cu copiii mici. La vârsta ei, va fi foarte nefast s-o îndepărtezi de tatăl ei. Mi-ar place dealtfel să-i văd mai aproape unul de celălalt. După mine, este singura soluţie.

— După **părerea** dumitale.

Surprinsă de tonul arogant al doamnei Sharman, Lexa se întoarse când ea auzi :

— Dar cine crezi că eşti, miss Duke, ca să-ţi exprimi astfel părerea ?

— Nu înţeleg atitudinea dumneavoastră, doamnă Sharman. Am spus ceva care vă supără ?

Era vechiul profesor care vorbea acum, punând în practică toată diplomaţia.

Intrebarea aduse culori pe obrazul lui Evelyne, şi Lexa constată cu satisfacţie jena subită a tinerei femei.

— Nu... ei... nu, nu tocmai. Dar pe de altă parte pare prezumţios să vă daţi părerea în aceşti termeni.

— Trebuie s-o ţin pentru mine ? Asta vreţi să spuneţi ? îndrăzni ea surâzând pe jumătate, doritoare să meargă până la capăt. Ca guvernantă a lui Alaco, trebuie să fac dovadă de fermitate în ceea ce priveşte buna ei stare, nu-i aşa ?

— Ei da, bineînţeles.

Doamna Sharman făcu o pauză, şi o privi pe Lexa suspicioasă. Nu ştia cum s-o ia.

— Dar cu privire la relaţiile cu tatăl ei aţi observat că nu prea o iubeşte ?

Lexa se încordă, cu ochii strălucitori. Ea reuşi totuşi, să se stăpânească :

— Ar trebui să vă măsuraţi cuvintele, doamnă. Eu sunt doar o salariată şi nu am să judec comportamentul patronului meu, nu uitaţi.

O licărire de amuzament lumină privirea lui Evelyne.

— Sunteţi o femeie inteligentă. Aveţi obişnuinţa acestor dispute verbale... Mă înşel ? Paul mi-a spus c-aţi fost profesoară timp de patru ani.

— Este exact.

Lexa începea să se impacienteze, ea dorea să se întoarcă pentru a-l chema pe doctor.

– Scuzați-mă, sunt neliniștită pentru Alaco. Mi-ar place ca doctorul să vină s-o vadă și trebuie să mă ocup fără întârziere...

– Este bolnavă ?

– Nu tocmai bolnavă, dar nu este în apele ei. Am așezat-o în pat și dormea liniștită când m-am dus s-o văd, acum câteva miute, dar...

– Sigur că vă neliniștiți pentru nimica, o întrerupse doamna Sharman cu indiferență. Câteodată copiii sunt palizi, dar cu toate acestea se comportă bine. Mi se pare că această fetiță este prea răsfățată, miss Duke.

Lexa o privi și se întrebă care era gradul de intimitate cu domnul Mansell. Trebuie că era destul de profund pentru a-i da dreptul să vorbească pe acest ton de confidență și cu această aroganță care o enerva pe Lexa.

– Alaco este departe de a fi răsfățată, replică ea, dar ea primește îngrijirile pentru care sunt plătită.

Maxilarul Evelynei începu să tremure ușor, dar înainte de-a putea răspunde se auzi mașina lui Paul care sosea. El coborî și se îndreptă imediat spre ele. Inima lui Lexa începu să bată gata să se rupă. Cât era de atrăgător ! Părul lui puțin zburlit strălucea în soare. Îmbrăcase niște pantaloni gri perlă, și o haină din bumbac albastru închis. Când fu suficient de aproape ea văzu expresia de neliniște care-i întuneca ochii.

Evelyne Sharman luă cuvântul prima.

– Bună, Paul, ai făcut tot ce doreai ?

– Da, răspunse el, întorcându-se spre Lexa : Unde este Alaco ?

El își privi ceasul.

– Își face lecțiile ?

Lexa dădu din cap.

– Are nevoie să fie văzută de un doctor, dar n-am reușit să-l prind, domnule Mansell. Nu se simte prea bine. Am lăsat-o dormind.

Îngrijorat, el se încruntă.

– Ai vreo idee de ce nu se simte bine ?

– Nimic serios, îl asigură ea. Dar pentru mai multă siguranță, prefer să fie consultată.

– Poate că a mâncat prea multe dulciuri, spuse Evelyne Sharman cu o voce tărăgănată Am încercat s-o liniștesc pe miss Duke, dar probabil că face parte dintre acei oameni care se sperie repede.

Lexa încasă remarca și ca adineaori, reușì să-și păstreze calmul.

– Eu nu mă sperii atât de repede, doamnă Sharman. Dar este normal ca sănătatea unui copil care este în grija mea să mă intereseze.

Uitase prezența patronului ei. Dar privirea lui pătrunzătoare o aduse la realitate. Își notă expresia lor de mânie reținută, dar... ea nu părea îndreptată contra ei ! Contra doamnei Sharman, atunci ? Ceva în această problemă o afecta profund pe Lexa, creând o tensiune, ca și cum ea trăia un eveniment de o importanță extremă.

– Ați spus că nu-l puteți găsi pe medic, spuse Paul neliniștit. Voi încerca eu, dacă nu, mă duc să-l caut.

Lexa urcă imediat s-o vadă pe Alaco, care se trezise, și părea în starea ei normală. Își regăsise culorile, vocea ei nu mai era atât de tristă.

– Ești sigură că te simți bine ?

– Foarte bine acuma. Era stomacul meu.

– Atunci ieși din pat, o să te îmbrac.

– Pot s-o fac singură, răspunse Alaco. Budinca cu cremă pe care am mâncat-o aseară este de vină. Nu-mi prea place asta.

– Nu era o budincă, ci o tartă cu mere.

– Asta e. Nu-mi prea place, mă îmbolnăvește.

– Și de ce nu mi-ai spus ?

– Pentru că nu mă simțeam bolnavă ! Sunt încântată că n-am fost. Este oribil tot ce ai în gură când...

– Atunci, te rog, taci !

Fetița începu să râdă în fața figurii îngrozite a guvernantei.

– S-ar părea, spuse o voce dulce venind de la ușă, că te-ai refăcut repede, Alaco.

Tatăl său intră, cu ochii fixați pe Lexa.

– Tăticule ! erai neliniștit din cauza mea ? Lexa ți-a spus că eram culcată ?

– Da, mă îngrijoram pentru tine. Dar aparent, guvernanta ta și cu mine ne-am făcut griji degeaba.

– Trebuie să lucrez în după-amiaza asta în loc de azi-dimineață ?

Alaco își descheie cămașa de noapte și și-o scoase.

– Aș prefera să mă duc să fac o baie în mare.

Fetița stătea în picioare ; corpul ei subțire dar vânjos era tot bronzat, cu excepția unui mic triunghi, de obicei ascuns de costum. Tatăl ei o privi îndelung, ca și cum descoperea un lucru nou pentru el. Lexa se întrebă de câtă vreme nu-și văzuse fetița goală. Desigur de când era un bebeluș.

– Miss Duke decide, spuse el.

– Cum se simte ?... făcu vocea antipatică a Evelynei care intra.

Cei trei se întoarseră.

– Pare că se simte foarte bine ! exclamă ea.

– Mi-e mai bine. Tarta cu mere era de vină. Dar n-am fost bolnavă ! precizâ ea triumfătoare.

Evelyne o privi pe fetița goală. Păru jenată. Ea nu avusese niciodată copii, întrucât acum se purta incredibil !

– Am spus-o ! afirmă ea. Paul, n-ar trebui să se îmbrace ?

Din nou, încurcătura ei fără sens i se citea pe față.

– Dar mă îmbrac, spuse Alaco, punându-și costumul. Mă voi duce să înot după masă, nu-i așa, Lexa.?

– Da, vom face mâine lecția !

– Sâc !

Alaco își privi tatăl și după o pauză ea declară cu insistență :

– Vii cu noi, tăticule ? A fost atât de bine ultima dată. Îți aduci aminte ?

– Îmi amintesc.

– Atunci o să vii ?

– Poate.

Apoi, după ce citi dezaprobarea în ochii lui Lexa, el adăugă :

– Da. Voi fi încântat să vin.

Tânăra fată o observă pe doamna Sharman, care devenise palidă... În realitate era furioasă de decizia lui Paul.

Când Lexa îl întâlni pe Jeremy în acea seară, el o întrebă dacă se gândea să se ducă la Bangkok.

– Nu știu, replică ea. N-am avut posibilitatea să-l întreb pe domnul Mansell.

– N-ai avut posibilitatea ? Doar îl vezi în fiecare zi ! Și în după-amiaza aceasta erai pe plajă cu el !

– Și Alaco era acolo și doamna Sharman, prietena despre care ți-am vorbit.

– Într-adevăr, am remarcat-o pe prietena lui. O frumusețe rece.

– Nu te-am văzut! Nu te-ai apropiat?

– Ba da. Mă plimbam de-a lungul malului când tu și patronul tău făceați baie.

Luaseră un mic drum într-o parte prin vegetația tropicală care mărginea plaja. Găsiseră un loc încântător pe lângă o cascadă unde se găseau o mulțime de flori sălbatice, în principal orhidee. Noaptea era un colț fascinant. Parfumurile erau atunci în plinătatea lor. Îi plăcea să simtă picăturile de apă fine, care zburau din cascadă răcorindu-i pielea, dulceața spumei sub picioare. Când apunea soarele aerul era proaspăt și agreabil și luna își trimitea razele ei argintate. De fapt, un loc romantic unde orice femeie ar fi fost încântată să se plimbe la braț cu omul iubit.

Deși îl aprecia pe Jeremy, Lexa simțea că nu acesta era omul visat.

– Ne așezăm? propuse el.

Ea se așeză, dar el rămase în picioare, în fața ei, privind-o în umbră.

– Ei bine, nu te așezi?

Ea se simțea prost, cu nervii încordați.

– Într-un minut.

El îi surâse tandru.

– Lexa... Știi ce simt, nu-i așa?

Inima ei tresări, dar ea făcu pe mirata

– Tu, Jeremy?

– Nu-ți bate joc de mine, Lexa. Te iubesc, și o știi. Femeile o simt întotdeauna.

Vocea lui era joasă și îngrijorată. Pentru el era un moment esențial în viața lui. Ea se detesta pentru că îl încurajase în această direcție, pentru că îi apreciase compania, când se plimbau pe plajă sau când mergeau la cafenea. Ea savurase aceste momente de calm în mijlocul neliniștii zilnice pe care o trăia de când venise la domnul Mansell. Nu, ea nu avea nici o scuză în dosul căreia să-și ascundă greșeala.

— Dragă Lexa, mă iubești un pic, nu-i așa ?

— Eu... eu nu știu ce să-ți răspund. Mă simt teribil...

Ea se întrerupse și dădu drumul unui suspin. Totul își pierduse strălucirea ; chiar și stelele își pierduseră strălucirea lor.

— Jeremy, ți-am mai spus zilele trecute că oamenii trebuie mai întâi să se cunoască.

În timp ce vorbea își aduse aminte de profunda ei convingere : ea se va îndrăgosti de la prima întâlnire.

— Atunci, nu mă iubești ? Trebuia să-mi dau seama singur.

El se întoarse gânditor.

— Atitudinea ta îmi dădea speranțe : păreai fericită cu mine.

— Eram și mai sunt, Jeremy, dar cred că acum nu mai vrei să mă vezi.

— Plimbările noastre îți vor lipsi ?

— Bineînțeles, ca fiecare moment petrecut împreună.

– Dar putem să oprim totul aici și acum, asta îți este egal ? Aș fi dorit să nu te fi întâlnit niciodată. Proiectasem să călătoresc cu o pereche de prieteni în Egipt, dar am refuzat din cauza părinților mei, pe care nu-i văzusem de un an.

El o privi cu un aer nenorocit.

– Îmi pare rău.

Ce termen sărac ! El era disperat și nici nu se va reface atât de curând, căci se îndrăgostise de ea ; ea o știa.

– N-am avut într-adevăr noroc, spuse ea. Întâlnirile noastre erau prea scurte, din cauza lucrului meu... și să știu că ești aici numai pentru o lună...

– Ce legătură are ?

– Ei bine, ești conștient de necesitatea de a acționa repede...

Ea nu termină fraza, nu era sigură de ceea ce va spune.

– Nimic nu era urgent. Puteam continua prietenia noastră prin corespondență.

El încerca să fie convingător. Se așeză lângă ea și-i luă ambele mâini într-ale lui.

– Să facem așa, Lexa. Te rog, draga mea, spune că ne putem scrie ?

– La ce-ar servi, Jeremy ? Nu te iubesc suficient. Și apoi există Alaco. Eu n-o voi părăsi atâta vreme cât va avea nevoie de mine.

– N-o să-ți sacrifici toată viața, totuși ?

Ea dădu din cap.

– Dacă m-aș simți într-adevăr îndrăgostită, ar trebui să iau o decizie. Dar lucrurile sunt diferite și Alaco este singura rațiune a mea pentru moment.

– Femeia aceea care este acolo, spuse el încruntându-se. Există vreo combinație cu patronul tău ?

Lexa se încordă.

– Nu știu. Nu există fără îndoială nici o posibilitate de căsătorie, dacă asta și-o dorește.

– De ce ?

– Pentru că el se gândește mereu la soția lui decedată.

Jeremy dorea ca Paul să se recăsătorească pentru a da o mamă fiicei sale, degajând-o astfel pe guvernantă de toate responsabilitățile ei față de fetiță ?

– Întotdeauna ? Cum o știi ?

El dădu drumul mâinilor tinerei femei.

– Asta n-are importanță, răspunse ea, sperând să găsească vreo diversiune. Ce oră este ? Trebuie să mă întorc.

– Este încă devreme, numai zece fără un sfert.

– Destul de târziu.

Ea se ridică. Era probabil ultima dată când venea în acest loc încântător, se gândi ea cu tristețe.

– Ai o voce curioasă atunci când vorbești despre patronul tău. De ce devii atât de ezitantă când îi pronunț numele?

– Nu vreau să discut, asta-i tot! replică ea cu nerăbdare.

– Într-adevăr foarte curios...

El părea cufundat în gândurile lui, cu ochii în depărtare.

– Mi-amintesc că prima dată când l-am menționat, l-am subapreciat puțin: tu imediat ai reacționat spunându-mi să mă ocup de treburile mele. De atunci m-am întrebat...

Din nou se gândi observând reacțiile lui Lexa.

– Erai gata să-l aperi... Și de atunci, dacă se întâmplă ca numele lui să apară în conversație, schimbi imediat subiectul.

Lexa se încruntă.

– Ce încerci să mă faci să înțeleg?

– Am avut o revelație spontană. Sunt sigur că am dreptate.

– Nu înțeleg ce vrei să spui, repetă ea. Ce revelație ai avut?

– Gândește-te, gândește-te și reflectează asupra sentimentelor tale... când vorbești despre patron!

El se întoarse și o lăsă gândurilor ei. Ea rămase confuză timp de câteva secunde. Apoi înghiți o gură de aer, înțelegând ceea ce i se întâmpla. Totuși, ea refuza această evidență.

Era imposibil ! Nu putea să iubească un bărbat tot atât de greu de atins ca stelele ! Știa că Paul Mansell va fi întotdeauna însurat cu mama copilului lui. El nu va fi niciodată liber : el singur se închisese într-un turn de fildeș.

CAPITOLUL 8

Lexa se găsea singură în sala de clasă când Paul intră. Alaco se juca în grădină cu Pango și unul din grădinari. Tânăra fată profitase pentru a face puțină curățenie pe biroul ei. Era pe cale să aranjeze conținutul unui sertar când ridică ochii pentru a vedea cine intră pe ușa deschisă.

— Ah, aici erai, miss Duke. Vino, trebuie să-ți vorbesc.

Ea îl privi mirată. Nu dorea să fie atât de repede cu el după descoperirea din ajun. În această dimineață aproape că-l uitase. Ea își luase micul dejun cu Alaco, și imediat după aceea, ele se duseseră să lucreze. Mâncau de asemenea împreună și apoi aveau obiceiul să iasă la plajă sau în grădină. Acum Lexa preferase să se ocupe de lucrurile ei timp de o jumătate de oră, întrucât prezența pe lângă fetiță nu era necesară.

— Doriți să mă vedeți imediat, domnul Mansell ?

El aprobă cu bruscheţe şi ea îl urmă pe culoar până la biroul lui.

– Ia loc.

El îi indică un scaun.

– Voi fi direct, spuse el câteva secunde mai târziu. Cred că dumneata şi fiul doamnei Bardsley sunteţi prieteni ? Poate trebuie să spun mai mult decât prieteni ?

Ea se înroşi uşor, foarte încurcată de privirea lui scrutătoare.

– Nu mai mult decât prieteni, insistă ea.

– Doamna Sharman gândeşte contrariul. Îl întâlneşti în fiecare seară după ce o culci pe Alaco.

– Cum... cum de este ea la curent cu ieşirile şi intrările mele ? Paul era la fereastră, mare şi puternic. Ea regretă că se aşezase. Se simţea inferioară, prea mică.

– Ea se plimbă câteodată. Spunea că dumneata şi el... Ridică o mână în mod imperativ pentru a o împiedica pe Lexa să-l întrerupă.

– Este treaba dumitale, miss Duke, dar trebuie să ştiu dacă ai de gând să ne părăseşti într-un viitor apropiat.

Ea începu să dea din cap, furioasă că doamna Sharman răspândise această noutate.

– Eu nu vă părăsesc, domnule Mansell...

Vocea ei tărăgăna puţin şi ea lăsă ochii în jos. Noaptea trecută, pentru că nu putea dormi, decisese să plece, să se depărteze de Paul pentru a se reîntoarce la ea şi să încerce să

uite că fusese atât de nebună ca să se îndrăgostească de el. Dar inevitabil, imaginea lui Alaco care mai avea nevoie de ea, o făcu să-şi schimbe părerea.

Manierele lui Paul faţă de fata lui începeau să evolueze, încet, dar definitiv. În fiecare zi, Lexa îi arăta lucrul ei, căutând să-l intereseze în progresele ei. Şi reuşea ! Da, asta o reconforta pe tânăra fată, când îl vedea petrecându-şi puţin timp cu fetiţa, vorbindu-i cu o voce dulce, şi Lexa observase că el avea ochii plini de mirare când privea delicioasa mutriţă a lui Alaco.

– Nu pari prea sigură ?

– Sunt sigură, domnule Mansell. Nu există nimic serios între Jeremy şi mine.

– Un flirt, atunci ?

Ea se înroşi, şi pentru moment nu ştiu ce să-i răspundă. Era un flirt ? Da, desigur. Ea îşi muşcă buzele, ruşinată că-i permisese lui Jeremy s-o sărute.

– Era o relaţie amicală, care acum s-a terminat, sfârşi ea prin a spune.

– Terminată de ambele părţi ? întrebă el.

– Da, de ambele părţi, declară ea, gândindu-se că-i va fi dezagreabil să-l revadă pe Jeremy.

În orice caz nu se vor mai întâlni ca mai înainte. El se simţea probabil foarte amărât că-i deschisese ochii asupra sentimentelor ei pentru patron. Încă o dată în plus, se învinovăţi

că lăsase povestea asta să meargă atât de departe.

– Eraţi îngrijorat ? Vă gândeaţi să luaţi o altă guvernantă ?

Ea nu ştia de ce pronunţase astfel de cuvinte. Poate pentru a umple această tăcere interminabilă care o făcea să se simtă prost. Paul se aşezase în faţa ei, o privea, dar dădea impresia că-i uitase prezenţa.

– Pensionul era singura soluţie. Nu aveam intenţia să caut o altă guvernantă.

– În acest moment ? repetă ea. Nu, nu acuma când începeţi s-o iubiţi ! Nu puteţi s-o trimiteţi departe de dumneavoastră.

– Trebuie să-ţi mulţumesc, miss Duke. M-ai făcut să-mi descopăr fata, spuse el cu amabilitate.

– O dădeaţi la o parte, îndrăzni ea. O acuzaţi de-o greşeală de care ea este nevinovată.

În sfârşit, câştigase ! Propria ei nenorocire – să fii amorezată de un bărbat care nu va răspunde niciodată dragostei tale – părea insignifiantă alături de acest triumf.

– Efectiv, o făceam responsabilă, deşi logica mea era convinsă de contrariu.

Vocea lui Paul devenea tandră, cu acest accent irlandez care o făcea atât de atrăgătoare. Lexa îşi simţi inima bătând la vederea acestei figuri exprimând dragostea, această dragoste cu totul nouă pentru fata lui. Dacă ar putea fi astfel şi cu ea, se gândea Lexa. Şi

în spațiul unei secunde, ea își întrevăzu viitorul ei ; se îndrăgostise fără nici o speranță de a-i fi întoarsă dragostea. Paul reîncepu să vorbească. El admise că-l adusese pe drumul drept. Totul începuse atunci când ea îi spusese că soția lui n-ar fi admis să-l vadă tratând astfel pe copilul lor.

— Trebuie să-ți mulțumesc, repetă el.

Lexa avea lacrimi în ochi. El era atât de mișcat, atât de umil deodată. El își pusese sufletul gol în fața ei. Deodată ea simți c-ar trebui să scurteze această întrevedere. Se sculă, cu un ușor surâs pe buze.

— Este foarte amabil să-mi spuneți toate aceste lucruri. Doream ca s-o iubiți pe Alaco și nu știți ceea ce resimt...

Ea plângea de emoție. Foarte încurcată, se îndreptă spre ușă.

— Nu ți-am anunțat motivul acestei întrevederi, miss Duke.

— Dumneavoastră...

Ea se întoarse, cu privirea întrebătoare.

— Doreați să știți dacă vreau să plec...

— Era unul din puncte. Voiam, de asemenea, să cunosc natura exactă a relațiilor dintre fiul doamnei Bardsley și dumneata, înainte de a aborda...

El se întrerupse și încruntându-se, spuse :

— Am altceva să-ți spun...

El părea că-și caută cuvintele.

— Eu... eu aș vrea să-ți cer o favoare.

– Da, spuse ea, încordată în mod ciudat.

El o fixă drept în ochi :

– Oare ai putea să te căsătorești cu mine, miss Duke ?

Se instală o tăcere grea. Îi era imposibil să răspundă, creierul ei refuza să funcționeze. Oare visa ? Ca în poveștile cu zâne ? Ea îl iubea și se va simți transportată în paradis dacă se va căsători cu el...

El adăugă calm :

– Înțeleg că este o surpriză. Natural, trebuie să te gândești.

El se întrerupse, sperând că ea va vorbi, dar ea rămase mută.

O surpriză ! Era cu mult mai puțin decât adevărul ! Ce ofertă uluitoare ! Ea nu reușea să creadă, convinsă că Paul își pierduse capul.

– Dumneavoastră... dumneavoastră doriți să... Oh, nu, nu pot crede că mi-ați cerut asemenea lucru ! N-am auzit bine ! Sau poate... v-ați înșelat. Nu... poate mi-am pierdut capul ?

El o observa liniștit, și o asigură că nu și-a pierdut capul și că auzise bine. El dorea, din contră, ca ea să se gândească serios la propunerea lui. Trebui să aștepte câteva momente înainte ca ea să declare :

– Soția dumneavoastră... sunteți încă îndrăgostit de ea, atunci cum vă puteți însura cu altcineva ?

– Este adevărat, îmi iubesc încă soția.

Vocea lui tremura.

– Dar situaţia este astfel, încât trebuie neapărat să mă însor.

El se întoarse şi se uită pe geam cu un aer gânditor.

– Bănuiesc că aş fi reacţionat altfel, dacă nu m-aş fi ataşat de Alaco. O doresc pentru ea... este dreptul ei...

– Doriţi ca ea să aibă o mamă, i-o tăie Lexa. Şi aparent, alegerea s-a făcut pentru mine ?

Amărăciunea îi făcea vocea aspră.

– Nu pot să mă căsătoresc cu dumneavoastră, domnule Mansell, dar vă pot promite să rămân cu Alaco până când ea nu va mai avea nevoie de mine.

– Nu doresc doar o mamă pentru Alaco. În sfârşit, nu ăsta este motivul cererii mele. Deşi, ar fi minunat pentru ea dacă ai accepta.

– Nu !

– Nu ţi-ai lăsat nici timpul să te gândeşti.

– Nu, şi nu ţin. Cum ar putea reuşi o căsătorie, dacă dragostea nu este împărtăşită ?

– Vrei să spui fără dragoste, insistă el, crezând că ea se încurcase în cuvinte sub influenţa emoţiei. Ar fi un aranjament... benefic pentru amândoi. Asta cred că va **putea** reuşi.

El lăsă o pauză suficient de lungă pentru a permite lui Lexa să citească încrederea în privirea lui.

– Pentru dumneata asta înseamnă securitatea, o casă frumoasă, și Alaco pe care o iubești și care te iubește. Pentru mine, ei bine, ar fi o eliberare. Asta devenea insuportabil ! Îți cer, miss Duke să te gândești serios la oferta mea.

– Domnule Mansell...

Ea se opri brusc. Avea cea mai mare dificultate să-și înăbușe râsul nebun, în prezent. Miss Duke, domnule Mansell... și el tocmai îi propusese căsătoria !

– Da ! răspunse el imediat.

– De ce doriți să vă căsătoriți cu mine ?

– Nu **vreau** să mă însor cu nimeni, spuse el cinstit. Dar este un lucru imperativ să mă însor....

– Și doamna Sharman ? i-o tăie Lexa.

– Ea este cauza cererii mele.

– Dar...

– Bine, voi fi pe cât posibil de scurt. Totul a început acum câțiva ani, când tatăl meu a decis să construiesc două hoteluri la Pattaya, un orășel liniștit, de pescari. De atunci, acest loc a devenit un centru de turism grație imensei plaje cu nisip fin și a insulelor mici care îl înconjoară. Tatăl doamnei Sharman, domnul Gifford, era foarte strâns legat de tatăl meu Ei s-au asociat în această afacere. Cele două construcții fură la început modeste, apoi cu timpul, ele luară amploare. Acum, aceste două hoteluri sunt dintre cele mai moderne și mai luxoase din Pattaya. Când tatăl meu a murit, i-am

moştenit proprietăţile la Bangkok şi părţile lui în această asociaţie. Domnul Gifford şi cu mine ne-am înţeles imediat ; nu au fost niciodată discordanţe între noi. Dar el a murit în timp ce eu eram în Anglia, acum câteva luni. Şi fata lui a moştenit totul.

Lexa fu de acord aproape mecanic. Ea îşi amintea figura lui plină de mânie când îl întrebase câte hoteluri avea. Era clar acuma, se gândea la doamna Sharman.

— Ea interveni imediat, continuă Paul. Ceru în primul rând ca personalul să fie redus considerabil ; dorea să micşoreze preţurile şi să aibă numai clientela călătoriilor organizate. Este femeia cea mai avară, cea mai avidă de câştiguri din câte cunosc. Am încercat de multe ori să găsesc un compromis, un mijloc de înţelegere armonioasă care ne-ar fi permis să conducem împreună, dar eforturile mele au rămas inutile.

El făcu din nou o pauză. Lexa nu vedea încă unde vroia el să ajungă, dar nu întârzie s-o întrevadă.

— Aparent, domnul Gifford îşi cunoştea prea bine fiica : el a prevăzut în testamentul lui că dacă mă însuram, ea trebuia să-mi vândă toate părţile.

Lexa clipi din ochi.

— Ce gest curios pentru un tată.

Paul ezită să răspundă, apoi, după o ridicare de umeri, el mărturisi că doamna Shar-

man îi încredințase tatălui ei că dorește să se mărite cu asociatul lui.

– De fiecare dată când veneam aici, chiar când eram însurat, ea acționa fără rușine...

El se opri și declară brusc :

– Sper că înțelegi ceea ce vreau să spun !

– Efectiv.

Ea încercase să flirteze cu el.

– Ei bine, domnul Gifford a înțeles că dacă doream să mă recăsătoresc într-o zi, fata lui îmi va face viața grea. Iată de ce a pus această clauză în testament.

– Era un om prevăzător.

– Mă înțelegeam bine cu el. Nu există nici un motiv ca fiica lui să nu adopte aceeași atitudine. Dar ea a preferat să facă complicații.

Fără îndoială pentru că n-o ceruse în căsătorie, decise Lexa.

– De ce ați invitat-o aici ?

– Era o idee a ei, explică el. Spunea că vom putea mai ușor să ne rezolvăm diferendele într-o atmosferă mai calmă ca cea din Bangkok. După părerea mea, ea era de fapt curioasă să mă vadă. Ea mă întreba încontinuu despre noua guvernantă a lui Alaco, i-am făcut chiar descrierea dumitale...

Lexa se înroși, căci vizibil această descriere nu-i plăcuse doamnei Sharman.

– Ea se aștepta să iau pe cineva mult mai în vârstă.

El suräse adăugând :

— Alaco avea nevoie de fermitatea unei persoane bătrâne, spunea ea.

— Aparent, planul ei n-a rezolvat problemele dumneavoastră, murmură Lexa.

— Pentru ea soluția era ca să ne căsătorim, comentă el.

— Ea n-a sugerat-o ?

— Era gata s-o facă. În mintea ei era ca un fel de contract de afaceri. Ea m-ar fi succedat în toate, după moartea mea. Și sunt sigur că ar fi găsit modalitatea să-mi fure copilul.

El o privi pe Lexa și adăugă :

— Dragostea mea pentru Alaco este singurul motiv care mă face să mă recăsătoresc. Nu doresc ca ea să mă fure...

— Oh, nu spuneți asemenea lucruri ! strigă ea. N-o să muriți !

— Cine știe ? Un lucru este sigur : putem să ușurăm sarcina celor care rămân. Tot așa cum domnul Gifford a făcut-o pentru mine.

— Eu... eu...

Îi era greu să-și exprime gândul.

— Asta nu va merge...

— Atunci, te pronunți deja ? Petrece o noapte bună, o sfătui el și dă-mi răspunsul mâine.

Să petreacă o noapte bună...

Și doamna Saunders i-o propusese. Și ea primise apoi...

Cum va reacționa doamna Sharman dacă ea va accepta să se căsătorească cu Paul ? Va fi furioasă și-și va face probleme că a mers prea departe. Dacă Paul se însura, ea va fi obligată să vândă.

Noapte bună... Era ușor de urat ! Lexa fu incapabilă să-și găsească somnul. Se sculă la ora cinci, fiind incapabilă să mai stea lungită în pat. Se îndreptă spre bucătărie și merse pe vârful picioarelor trecând prin fața ușii doamnei Sharman.

Credea că nu fusese auzită și se ocupa, ca de obicei, cu încălzitul apei, când se găsi față-n față cu femeia pe care o detesta cel mai mult.

— Oh, m-ați speriat !

— Într-adevăr ? Îmi pare rău.

Doamna Sharman era într-un capot vaporos, cu părul bine coafat. Lexa își dădu seama imediat de înfățișarea ei dezordonată.

— Doriți ceva ? întrebă ea, gândindu-se de ce inima ei bătea atât de tare.

— Vă preparați ceai ? Înseamnă că nu puteți dormi.

— Asta mi se întâmplă câteodată.

Lexa se întoarse și căută ceainicul plasat pe o etajeră deasupra chiuvetei.

— Păreți îngrijorată...

— Nu vă înțeleg, doamnă Sharman. De ce sunteți aici ?

– V-am auzit trecând prin fața camerei. M-am sculat să văd ce nu vă poate lăsa să dormiți.

– Ah, bine, explicați-vă.

Tânăra femeie se îndreptă spre un scaun, cu grația unei regine și se așeză încrucișându-și picioarele.

Capotul ei se desfăcu lăsând să se vadă o cămașă foarte ușoară.

– Sunteți fericită aici, miss Duke ?

Înainte ca Lexa să poată răspunde, ea adăugă :

– Aș vrea să vă cunosc reacțiile în fața unei propuneri a mea.

– O propunere ?

Lexa era curioasă să cunoască urmarea. Ochii ei se făcură interogatori.

– Aveți să-mi faceți o ofertă ?

– V-am spus-o, replică doamna Sharman. Ce-ați gândi dacă ați încasa douăzeci de mii de franci ?

Lexa tresări, dar întrebă care era motivul ofertei.

– Atunci sunteți interesată ? întrebă ea cu ochii strălucitori. O sumă frumoasă...

– Oh, n-aș spune lucrul acesta, i-o tăie Lexa, incapabilă să reziste plăcerii de a-și bate joc de această detestabilă creatură. În zilele noastre înseamnă abia șase luni dintr-un salariu mic.

– Ah, da ? întrebă ea încruntându-se. Vă evaluați la un nivel înalt, miss Duke.

Lexa dădu din umeri și se întoarse pentru a lua ceainicul de pe foc.

– Această propunere, ce ascunde ea ?

– Sunt gata să vă plătesc douăzeci de mii de franci pentru ca să părăsiți acest loc, răspunse ea încet, fixând spatele lui Lexa.

– Douăzeci de mii de franci pentru a părăsi un loc atât de bun !

Cu o privire disprețuitoare ea se întoarse spre Evelyne. În acest moment precis, știu ce drum trebuia să ia. Va face totul pentru a-l salva pe Paul de această femeie fără scrupule.

– Drept cine mă iei ? De ce plecarea mea este atât de importantă pentru dumneata ?

Ea era la curent, desigur. Dar vroia să știe ce scuză va găsi.

– Asta n-are importanță ! Am motivele mele ! Vă propun treizeci de mii de franci ! Ați fi nebună să refuzați ! Veți putea să vă reîntoarceți acasă și să vă reluați pasionanta voastră meserie. Acești bani ar fi un profit net.

Lexa turnă apa în ceainic. Aparent, Evelyne Sharman o considera ca un pericol pentru ambițiile ei. Cum ar reacționa ea dacă i-ar spune că Paul a cerut-o în căsătorie și că s-a decis să accepte ? Ardea s-o știe, dar mai cuminte, spuse :

— Nimic din ceea ce-mi puteți oferi nu mă tentează. Inutil să insistați.

Cu aceste cuvinte o lăsă aici pe Evelyne, a cărei față se schimonosea de furie.

Ceremonia se petrecu la Bangkok, în Biserica lui Christ, pe strada Phetchaburi. Paul adusese doi prieteni englezi : Michel și Annabell Bowers. Ei aveau o prăvălie cu mătăsuri thaisiene în strada Suriwong. Totul părea atât de ireal pentru Lexa : ei nu-i venea să creadă ceea ce i se întâmpla. Se mărita cu Paul Mansell, omul pe care altădată îl detesta... și care probabil n-o va iubi niciodată... niciodată așa cum o iubise pe mama lui Alaco, în orice caz.

— Merge ? întrebă Paul cu o voce îngrijorată.

— Da, merge, răspunse ea, revenindu-și cât mai bine posibil.

De ce era atât de speriată ? Știa ce face, acceptase propunerea cu toată luciditatea. Era vorba de un aranjament, nu atât de sordid cum ar fi fost vorba de cel dacă s-ar fi căsătorit cu Evelyne, dar oricum... era un contract de afaceri. Ea va fi soția lui cu numele, dar nu putea spera să aibă copii. Ea se va întreține cu soțul ei despre mersul casei și de educația fetiței, dar nu va avea niciodată dragostea lui. Va reuși ea să-și ascundă propriile ei sentimente ? Asta o preocupa. Da, deodată își dădu seama că cel mai greu va fi să-și controleze în fiecare clipă cel mai mic semn care i-ar trăda dragostea pentru el.

Masa, la Normandia, fu foarte agreabilă. Annabelle era încântătoare, şi surâsul ei spontan plăcuse imediat lui Lexa. Ea o întâlnise în ajun, când Paul o dusese la hotel. Ei o încredinţaseră pe Alaco Mariei. Cât de încântată fusese fetiţa de această unire! Această amintire aduse un surâs pe buzele lui Lexa şi soţul ei, aşezat în faţa ei, o întrebă care era cauza.

— Mă gândeam la Alaco. Ea era atât de fericită.

— Este o fetiţă încântătoare, întări Annabelle. Ea trebuie să fie mulţumită acum că are o mamă şi... un tată.

Lexa îl privi pe Paul. El surâdea. De altfel, Michel şi cu Annabell erau hotărâţi să-i facă să petreacă o seară plăcută, veselă şi reuşiră. Deja, în seara precedentă mâncaseră împreună Lexa remarcase că nu erau prieteni apropiaţi de-ai lui Paul. El îi spusese că prefera să rămână singur cu el însuşi. Dealtfel, Lexa fusese surprinsă să-i întâlnească prietenii.

— Ar trebui să vii la magazin, îi spusese Michel înainte de-a se despărţi. O să-ţi alegi câteva mătăsuri şi ţi le voi face cadou... de căsătorie.

— Mulţumesc mult. N-o să lipsesc la următoarea mea vizită la Bangkok.

Lexa rămase singură cu soţul ei. Nu se simţise niciodată atât de încurcată, incapabilă să vorbească, grăbită să-i scape. Ar fi dat oricât

să fie în camera ei, să se destindă în pat și să se gândească. Nu-i venea-să admită că era soția lui, și mai mult că devenise o mamă vitregă ! Acum, avea și mai multă răspundere față de Alaco. Ea trebuia să ia decizii pentru fată.

– Ești foarte calmă, Lexa.

Vocea lui Paul o sustrase visului ei. Se înroși puțin auzindu-l chemând-o pe nume. Nu era încă obișnuită.

– Mă gândeam la Alaco. Sunt mama ei vitregă. Asta mă sperie puțin.

– Speriată ? De ce ?

– Am răspunderi.

– Asta n-ar trebui să te tulbure.

El o privi drăguț.

– Nu-ți face probleme, Lexa. Sunt sigur că vei reuși.

O asemenea încredere o făcu să se înroșească și mai mult.

– Și apoi... această idee de căsătorie fără dragoste, mă înfricoșează, spuse ea, cu vocea tremurătoare.

– Vorbeai de Alaco, îi aduse el aminte, nu de noi.

Ea aprobă și reluă, după o pauză :

– Totul se încurcă, Paul. Sper să-mi pot goni toate aceste idei din capul meu.

Și să cadă într-o rutină, o rutină oarecum diferită de viața ei actuală. O soție neiubită... Ea își mușcă buzele pentru a nu plânge.

– A fost atât de rapid. Sunt încă confuză.

Ea semăna cu o mică păsărică pierdută din cuib, slabă şi vulnerabilă, în căutarea securităţii şi a dragostei.

– Mă gândesc că vom rămâne la Bangkok timp de câteva zile, timp ca să facem mai bine cunoştinţă, spuse el încetişor.

– Îţi mulţumesc, Paul, că eşti atât de prevenitor şi... de delicat.

Dacă măcar ar avea întotdeauna un comportament atât de agreabil, atunci viaţa ar fi frumoasă ! Ea nu cerea pentru acum nimic mai mult. Într-o zi... durerea lui se va estompa. Atunci el se va întoarce spre ea, şi-i va da puţină dragoste, măcar un pic. „Asta mă va copleşi", îşi spuse ea.

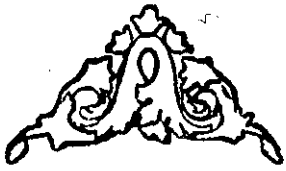

CAPITOLUL 9

Luna „lor de miere" debută chiar în seara aceea. Ei luară masa la terasa lui Royal Palace Hotel. Într-o atmosferă elegantă, degustară fructe de mare udate cu un vin fin. Către ora nouă seara un grup de dansatori thailandezi luară loc în mijlocul gongurilor şi al cimbalelor. Bijuteriile lor grele şi mult lucrate, costumele de brocart şi măştile erau copii ale desenelor vechi, datând de mai multe secole.

– Sunt balete clasice, îi spuse el. Această versiune este faimoasa epopee indiană Ramayana, pe care thailandezii o numesc Ramakian.

Fascinată, Lexa examina picioarele goale ale dansatoarelor, care alunecau în ritm, braţele suple şi mişcătoare ca şerpii, gesturile foarte senzuale. Mâinile lor deschise reprezentau lotuşi, degetele împodobite cu metal strălucitor reaminteau maxilarele unui animal.

– Este o pantomimă mascată, nu-i aşa ? îl întrebă ea pe Paul.

– Vei vedea. Femeia este cea care joacă rolul eroului. Băieţii reprezintă regele maimuţelor şi demonii.

– Eroul a existat într-adevăr ?

– Bineînţeles. Este Rama, primul rege al Siamului. El era atât de venerat încât de la acea epocă, fiecare rege poartă numele onorific de Rama.

– Este... minunat...

Ea trăia un vis. Totul era magic : să fii aşezată la marginea apei, în faţa somptuoaselor grădini tropicale, cu aceşti dansatori în podoabele lor de aur, cu această muzică stranie, şi acest poem epic care se va sfârşi cu moartea duşmanului regelui...

Spectacolul se termină, şi actorii părăsiră sala, aplaudaţi şi aclamaţi de un public entuziast.

– Ţi-a plăcut ?

Paul părea amuzat de figura strălucitoare a Lexei.

– Acest dans popular se reprezintă aici în fiecare seară.

– Este minunat ! Asta poate că-ţi pare ţie obişnuit, adăugă ea observându-i expresia. Dar pentru mine este cu totul nou. Şi aş putea s-o văd şi s-o revăd de numeroase ori.

– Nu, nici eu nu mă obişnuiesc întotdeauna. Există atâta talent, atâta uşurinţă în mişcările lor, încât nu te plictiseşti niciodată.

Vocea lui calmă avea acel accent moştenit de la mama lui. Observă că ea îl intriga. Părea că este mânios pe el însuşi... Descoperise oare lucruri pe care ar fi preferat să nu

le vadă ? Începea el s-o găsească atrăgătoare ? Determinat să conserve amintirea soției lui moarte, el ura probabil faptul că se lăsa atras de o altă femeie.

Le fu adus desertul : o delicioasă cremă de nuci de cocos, servită în cochilie. Apoi, spre marea ei surpriză, o invită la dans.

Se ridică, cu inima palpitând la gândul că va fi strânsă în brațele lui, că-i va simți corpul lângă al ei. Capul ei îi ajungea numai până la umăr, abia putea să-i distingă fața. El dansa perfect. Lexa îl urmărea cu grația și ușurința ei obișnuită. Picioarele ei păreau că nu ating pământul, ci că zboară pe un nor. Ce senzație exotică ! Această muzică, parfumul greu al florilor,, frunzele palmierilor fremătând în noaptea clară... Lexa simți un nod în gâtul ei. Ce-ar fi devenit această seară dacă el ar fi fost amorezat de ea ? Acest gând dispăru, făcând loc unei confuzii profunde.

— Dansezi minunat.

Vocea lui Paul o umplu de entuziasm. Ea era acum convinsă că lui îi plăcuse că dansase cu ea. El o îndepărtase ușor pentru a o privi. Ea avea fața delicios colorată, buzele întredeschise care tremurau puțin, ochii ei străluceau de bucurie... și ascundeau, ea o dorea, secretul inimii ei. El o observă cu insistență și ea avu siguranța că el o considera seducătoare. Atunci lăsă ochii în jos.

Se duseră la masă, unde li se serviră cafeaua și lichioruri întovărășite de o cupă cu dulciuri. Paul le ignoră, dar lui Lexa îi fu greu să reziste.

— Ești obosită ? întrebă el când terminară. O va invita la alt dans ?

— Este foarte târziu, adăugă el nelăsând-o să răspundă. Trebuie că ești obosită.

Ea ar fi rămas încă multă vreme să danseze cu el, să fie în brațele lui. Dar soțul ei era gata să se întoarcă la hotel ; atunci ea spuse surâzând :

— Da, Paul, este târziu.

In taxiul care-i purta, fură tăcuți. Inevitabil ea se gândi la această zi, ziua căsătoriei ei. Imagini i se formară în gând, aceea a unei luni de miere pe care o visase, cu priviri tandre și mângâietoare, cuvinte de dragoste șoptite obraz lângă obraz, mână-n mână, și la această oră a nopții, două inimi bătând la unison.

Odată intrați în apartamentul lor, Paul o întrebă dacă mai dorea să bea un ultim pahar. Când ea refuză, se instală o tăcere jenantă și prelungită. La ce se gândea el ? Trebuia că asta îi amintea de o altă zi când se căsătorise cu femeia pe care o adora. La ora asta o ținea probabil în brațe, corpul ei fiind apăsat de puterea celuilalt.

Dumnezeule, ce-am făcut ? Convingerea că făcuse o teribilă greșeală era atât de puternică încât îi venea să plângă. Își regreta amar de-

cizia ; el trebuia să o elibereze, trebuia să-i mărturisească totul. În loc de asta, ea se stăpâni şi spuse cu o voce neutră :

— Mă duc în pat, Paul... Noapte bună... şi-ţi mulţumesc pentru această seară minunată.

El o privi cu faţa închisă, cu ochii întunecaţi.

— Noapte bună, Lexa. Dormi bine.

A doua zi dimineaţă îşi luară micul dejun în apartament, apoi coborâră pe râul Chao Phya pe vapor. Ei plecaseră la ora opt şi petrecură toată ziua în vechile ruine ale Siamului. Soarele strălucea, râul era liniştit, apele sale noroioase pline de diverse ambarcaţii de toate mărimile. Un şir lung de sampane era tras de un remorcher ; femei îşi spălau rufele pe maluri, sporovăind vesel. Lexa, fascinată de toată această activitate, descoperi că încă în epoca noastră erau locuri unde viaţa nu se prea schimbase de secole.

— Este atât de nou pentru mine şi atât de curios, murmură ea privind dacă Paul se interesa la fel ca ea de toată această mişcare.

El surâse, reanimând flacăra în ochii lui Lexa.

— Priveşte aceste clădiri strălucitoare, Paul, şi aceste temple minunate şi aceste graţioase case în stil thais.

El nu răspunse. Ea se reaşeză pe scaunul ei şi continuă contemplarea vieţii pasionante a râului.

Luară masa la Palatul de Vară din Bang-Paln, apoi se urcară la bordul unei mașini pentru a face turul ruinelor de la Ayuchya.

– Este atât de ruinat, spuse trist Lexa.

Paul și ea se plimbau printre ruinele a trei sute douăzeci și șapte de temple construite pentru gloria lui Buddha, apoi distruse de Burmezi.

– Buruienile au acoperit zidurile templelor.

– Și păsările care se ascund în adâncimile pietrei...

Exact în momentul când vorbeau, două păsări mari negre zburară deasupra capetelor lor.

Era ora cinci după-amiază când se întoarseră la hotel. Era obosită, dar mulțumită. El părea foarte calm și gânditor, așa cum fusese de-a lungul zilei. Se instalară în grădină pentru a lua o cafea și niște biscuiți.

– Paul... te plictisești ?

Intrebarea păru să-l surprindă, expresia lui luă un aer de scuză.

– Nu, deloc, Lexa, deși n-am prea participat la conversația ta.

El o examină cu un aer senin.

– O să te obișnuiești cu mine, o asigură el. Ți-am spus deja că nu prea sunt comunicativ.

– Dar ai fost diferit altădată, murmură ea aproape numai pentru ea.

Înțelese ceea ce vroia ea să spună și aprobă. O dată sau de două ori, ei evocaseră aminti-

rea primei lui soții, dar foarte scurt, și foarte natural.

– Da, admise el. Am fost diferit.

– Timpul ne ajută să uităm.

Ochii i se întunecaseră.

– Da, ai dreptate, Lexa. Încep deja să sufăr mai puțin.

– Dar mai suferi încă ?

Ea nu știa de ce dorea să vorbească despre tragedie. Era o curiozitate morbidă ?

El răspunse, uitându-se adânc în ochii ei :

– Da, și asta îmi va face mereu rău.

Crezu că i se scurge tot sângele din corp : avertismentul era clar. Nu trebuia niciodată să spere să-i câștige dragostea. El avea idee de sentimentele ei pentru el ? Se încruntă și decise să se arate mai puțin prietenoasă, și să adopte aceeași amabilitate rezervată de care dădea el dovadă la adresa ei.

Ziua următoare vizitară Marele Palat închis de un minunat zid alb. Portalul imens era impozant ; pe aici intrau împărații purtați de elefanții lor împodobiți cu bijuterii.

– Templul lui Buddha de Smarald este de partea aceasta.

Paul îi luă brațul și o trase către clădirea cea mai majestuoasă.

– Este capela particulară a regelui și a reginei, adăugă el.

Deși Lexa citise mult asupra acestui sublect, nu spuse nimic de teamă să nu-l tulbure în ex-

plicațiile lui. Ea dorea neapărat ca el să vorbească. Conștientă de căldura mâinii lui pe brațul său, ea simți nesiguranța situației : cel mai mic pas fals el i-o va retrage.

Camerele și aparatele fotografice erau interzise în interiorul Templului lui Buddha de Smarald. De fapt el era din jad translucid și nu din smarald. Era instalat sub o boltă și pus pe un piedestal mare împodobit cu frunze de aur. O lumină delicată și subtilă îl lumina. Impresionată de măreția și de noblețea frumoasei figuri sculptate, Lexa stătea în picioare, fascinată. Ea își reaminti că această statuie fusese descoperită într-o zi când furtuna se abătuse pe o pagodă. Se găsise atunci un Buddha de ghips acoperit de urme de aur, apoi el s-a scorojit, descoperind dedesubt transparența și strălucirea jadului.

Restul templului era cufundat într-o semiobscuritate. Ea observă câteva femei în genunchi, ținând batoane de tămâie și înclinând capul la pământ în fața statuii divine.

— Ce fac ele ? îl întrebă Lexa pe soțul ei câteva minute mai târziu, văzând tinere fete aducând ofrande.

— Muguri de lotus, răspunse el într-un suflu. Ai notat pesemne că florile de lotus sunt aici prolifice. Ele cresc în lacuri și în iazuri.

— Da, murmură ea. Am observat bine când eram pe râu.

— În Thailanda lotusul este sacru. Îi este consacrată în fiecare an o sărbătoare.

El își retrase mâna, dar corpul ei era aproape de al lui, aproape atingându-l. Ea scoase un suspin, sperând că va mai avea dreptul în ziua următoare, s-o ia de braț.

Paul avu un gest de enervare. Ea era sigură că-i scăpase un semn al dragostei ei !

— Vrei să plecăm ?

El aprobă. Dar rămânea încă suficient de mult pentru a-i povesti că acest Buddha era foarte stimat. Chiar regele însuși venea să asiste la ceremonia schimbării rochiei, de trei ori pe an, în sezonul ploilor, sezonul rece și cald.

— Podoabele lui sunt din aur pur, continuă el și încrustate cu pietre prețioase.

— Atâtea bogății și numai pentru un Buddha !

— Dar sunt mii de Buddha în Thailanda !

— Buddha din aur, putem să mergem să-l vedem ?

— Dacă îți face plăcere.

Vocea lui nu arăta nici răceală, nici entuziasm, dar instinctiv, ea știa că el se plictisea. Totuși, ei merseră la Wat Tramit, pentru a-l admira pe Buddha în aur.

— Cinci tone și jumătate de aur greu, spuse Paul contemplând statuia strălucitoare. L-au acoperit cu ghips pentru a-l proteja de Burmezi. Ea a fost descoperită de abia de 25 de ani.

Ea deschise larg ochii.

— Poți să-ți imaginezi surpriza să descoperi aur sub ghips !

– Asta trebuie să fie grozav, o admit.

– De când datează el? întrebă Lexa interesată.

– Are aproximativ opt sute de ani.

El îi explică faptul că, acest stil particular, Sucho Tai, mergea până în secolul treisprezece.

Ea examină împrejurimile și observă, de asemenea, și pe călugării în tunică galbenă ca șofranul. Ei erau pretutindeni în cadrul mănăstirii.

În seara asta ei luară masa la Coronet, unul din cele mai vechi hoteluri din Bangkok și de asemenea unul din cele mai șic. Într-o atmosferă romantică, muzică dulce, flori, lumini ascunse cuibărite în vegetația tropicală, li se serviră creveți condimentați, pui fript cu salată de soia și ca desert, banane flambate, acoperite de frișcă și de alune în zahăr. Chelnerițele purtau costumul național thaisian, și în timpul mesei evoluară balete folclorice.

După masă, Paul și Lexa se plimbară în grădinile particulare, printre alte perechi care se țineau de mână sau de talie. „Într-adevăr, foarte romantic" își spuse Lexa, dar ea și soțul ei, separați de crude amintiri, erau atât de departe de acești îndrăgostiți...

Fu încântată să se întoarcă la Koh Khan. Cele câteva zile care au urmat căsătoriei ei au fost fericite : Paul și cu ea au fost ocupați toate zilele. Navigaseră pe râu, văzuseră numeroase monumente, făcuseră cumpărături la piața chineză unde găsiseră o brățară veche

de aur și împodobită cu stele de safir. Ei se duseseră în pădurea virgină cu mașina, și merseseră la munte până la un platou aproape de cascadă. Vederea era spectaculoasă : vegetația sălbatică și prolifică, florile exotice, orhideele...

Dar, pentru Lexa, momentul cel mai exaltant fu vizita Templului Aurorei. Era plasat la marginea râului Chao Phya. Un rând de demoni și de îngeri din piatră suportau o terasă susținută de patru turnulețe. În mijloc, un turn central se înălța către cer. Paul o adusese foarte devreme dimineața, în momentul când cele cinci turnuri încrustate cu porțelan chinezesc și cu sticle multicolore străluceau ca mii de focuri sub primele raze ale soarelui. Într-o mică nișă era instalată o statuie a lui Indra, stăpânul zeilor indieni, așezat pe elefantul său cu trei capete.

În zorii zilei ea se simțise apropiată de soțul ei cum nu mai fusese niciodată. El părea să participe la curiozitatea ei, conștient de emoțiile ei. Într-un moment de impulsivitate îi luase mâna într-a lui și i-o strânsese, ca și cum ar fi vrut să-i arate că erau prieteni buni. Hotărârea ei de a-l trata cu oarecare rezervă dispăruse. Îl iubea atâta. Ea dorea cu ardoare ca el să se detașeze de amintirea soției lui și să ia cunoștință în sfârșit de noua lui soție.

Alaco era încântată de întoarcerea lor. Și ea a fost și mai încântată când a auzit că tatăl e. se va întoarce acasă în toate weekendurile. Ea

o aflase singură şi o surprinse pe Lexa spunându-i :

– Tata mă iubeşte acum. El va fi aici în fiecare vineri seară până luni dimineaţă !

– Este adevărat ?

Inima începu să-i bată. Dacă ea îl vedea mai des pe soţul ei, va rezulta poate altceva decât prietenie ?

Totuşi ea se întreba în fiecare noapte dacă el privea fotografia din sertar, şi dacă va mai vedea lacrimi aşa cum îl surprinsese în noaptea când îşi luase capul în mâini.

În privinţa lui, el păstra întotdeauna o anume reţinere, dar nu era niciodată nici brusc nici sec, ca în timpul când era doar salariata lui. Săptămânile treceau şi nu era nici un semn de schimbare în atitudinea sa. Nici cea mai mică urmă nu-i lăsa speranţa că el începea să-şi uite tragedia lui. Optimistă, ea s-a crezut capabilă să se mulţumească cu ceea ce-i oferea, dar cu timpul, ea devenea din ce în ce mai conştientă de dragostea pentru soţul ei. Ea i s-ar fi dat, într-atâta o atrăgea. Ea îşi amintea de convingerea sa : un om normal şi sănătos, simţea natural dorinţe. Câteodată, el părea să-i ignore prezenţa, în alte dăţi, mai rar, el o privea cu o expresie care părea a fi admiraţie... sau poate dorinţă.

– Eşti încântătoare, a spus el într-o seară după masă, atunci când ascultau discuri.

Era așezată pe un divan, cu picioarele ascunse de pliurile fustei ei lungi împrăștiate pe pernele de catifea... Părul ei proaspăt spălat strălucea. Vântul îl ondulase ușor când se plimbaseră prin grădină înainte de a se instala în salon. Ea a surâs din cauza camplimentului, ochii i se luminară. Dorea să flirteze cu el, să profite, întrucât era glumeț. Genele ei lungi argintate se lăsaseră și ea îi spusese fremătând :

— Mulțumesc, Paul... Doream s-o remarci...

Vocea ei se stinse când îl văzu că se încordează. Speriată, se gândi atunci la sensul cuvintelor ei.

După asta, atmosfera s-a răcit și la capătul unei ore, Lexa îi ura noapte bună și ieșea din cameră.

Era culcată, dar asculta dacă el urca. Ei părăsiseră camera pe care o ocupau mai înainte, și dormeau acum în două camere care comunicau, a căror ușă o închisese cu cheia din prima zi.

— Din cauza servitorilor, spusese Paul.

Dar nu se deschidea niciodată și ea se întreba de ce el se preocupa atât de mult de vorbăria servitorilor, întrucât ei vor bârfi în orice caz.

Îl auzi trecând pe culoar ; părea că stă un moment înainte de a intra și a închide ușa lui. Ea ascultă, în așteptarea zgomotului pe care-l făcea deschiderea sertarului mobilei de lângă pat. Dacă el îl deschise, fusese fără zgomot,

deoarece nu auzise nimic. Dar în imaginația ei îl vedea ținând în mână fotografia și un val de tristețe o copleși. Simți atunci cum o cuprinde gelozia și o dorință profundă ca soțul ei s-o ia în brațe, s-o acopere de sărutări... și încă mai mult.

Dar o fantomă îi bara drumul, amintirea unei femei moarte.

Lexa nu știu niciodată din ce moment se simți înșelată. Ea crezuse că poate aștepta. Dacă soțul ei i-ar arăta afecțiunea, ea va fi fericită și s-ar mulțumi cu asta, se gândise ea. Acum înțelegea că doar dragostea lui o va putea satisface. Ea dorea totul din căsătoria ei : dragostea, prietenia și copiii.

Și Paul nu-i oferea nimic. Desigur, manierele lui erau amicale în majoritatea timpului, dar deseori era gânditor și devenea câteodată mohorât. În acele momente ea era sigură că el se gândea la trecut, la soția pe care o pierduse.

Cu Alaco se arăta tandru și afectuos. Ea îi privea deseori jucându-se pe pajiște cu câinele și găsea că cel puțin de această parte reușise.

Măcar dacă Paul putea s-o remarce... Nu, dealtfel „a remarca" nu era termenul exact : o făcuse deja. Ceea ce dorea ea, era o minune care l-ar face îndrăgostit de ea.

De câte ori părea să aibă admirație pentru ea, se încrunta și-și revenea imediat, ca

și cum se simțea vinovat. Câteodată părea chiar că se lupta cu el însuși. Ea avu atunci o idee: dacă el o găsea seducătoare, ea era cea care trebuia să facă eforturi ca să-i câștige dragostea. Până acum Lexa fusese prietenoasă cu el. Se ocupa în mod eficace de casă, acționa ca o mamă atentă față de Alaco, dar niciodată ea nu încercase să-l cucerească.

Va încerca să-și modifice comportamentul. Se decisese, în ciuda eșecului pe care-l simțise la prima ei încercare timidă. Va fi mult mai subtilă data viitoare, deși toate astea rămâneau foarte vagi, întrucât nu știa de unde s-o înceapă.

Orice ar fi, sâmbăta viitoare toate condițiile erau întrunite pentru o primă apropiere. Paul era în bună dispoziție. El se jucase toată după-amiaza cu Alaco, sub privirea lui Lexa, lungită pe șezlong. Înotase cu fetița, apoi o ajutase să construiască un castel de nisip. Apoi s-au jucat cu mingea și au rugat-o pe Lexa să se joace cu ei.

– Vino, leneșo! strigase Alaco. Papa, fă-o să vină!

– Hai, sus, spuse el.

Ea ascultă imediat la acest ordin.

Mai târziu luară ceaiul pe terasă, copilul se duse să se culce, iar Paul sugeră o plimbare în grădină. Era încântată să meargă alături de

el în această atmosferă magică, în acest loc exotic și romantic.

Soarele apunea la orizont, dar strălucirea ochilor săi făcuse loc la culori violete, gri și albastre. Sub palmieri, umbrele devenite misterioase excitau emoțiile profunde și secrete. Paul era calm, dar o curioasă comuniune se simțea în tăcerea lui. Lexa simți că dacă avea curajul să-i ia mâna, el nu i-o va refuza. Dar n-avu acest curaj. Ea îl admise puțin mai târziu în camera sa când se pregătea pentru masă. Făcu un duș și-și parfumă trupul. Își alese o rochie bleu ca orhideea, care-i punea ochii în valoare. Talia era ajustată, accentuând liniile curbe ale sânilor, iar fusta largă dansa în jurul ei la fiecare pas. Părul vaporos, îi înconjura ca un nimb figura ei frumoasă ; decolorat de soare, el devenise aproape alb pe frunte și intensifica tenul bronzat. -

Rămase multă vreme în fața oglinzii, cu privirea pierdută, dar cu inima plină de speranță. Paul va fi desigur frapat de frumusețea ei. Lexa și-o imagina pe Sally îmbrăcată astfel... Ce pereche frumoasă făceau atunci când el nu avea încă cicatricea ! Își imagină această primă căsătorie și o compară cu a ei... el în frac, ea în rochie albă cu volane și dantele. Lexa nu avusese așa ceva : doar o mică rochie înflorată. Lacrimile îi umplură ochii, avea ca un nod în gât. Ce sărbătoare mare, ce magnifică recepție, urmase ceremoniei... Își între-

rupse aceste gânduri triste, furioasă pe ea însăşi. Asta n-o privea. Trebuia să se gândească la propria ei viaţă, la soţul ei, la viitorul lor. Dorea să fie fericită !

Când coborî, Paul era în salon. Spre marea ei satisfacţie, privirea lui întârzie pe ea.

— Eşti încântătoare, spuse el încetişor. N-am văzut niciodată această rochie, nu-i aşa ?

Ea dădu din cap, un surâs i se juca pe buze. Avansă în cameră, se apropie de el şi-l privi cu tandreţe.

— Nu, n-am purtat-o încă niciodată.

— Culoarea îţi vine admirabil. Ar trebui s-o pui mai des.

Îi arătă un scaun cu mâna.

— Un brandy ? propuse el.

Fu de acord, remarcând tăietura perfectă a costumului lui alb, haina deschisă peste o cămaşă de mătase. El se întoarse pentru a-i oferi paharul pe care-l puse pe o masă mică alături de ea.

— Miroşi bine, declară el.

Îşi termină fraza un pic brusc şi se îndreptă spre patefon. Lexa suspină. Era furios că-i acordase prea multă atenţie şi ştia acest lucru. Avu deodată un acces de furie, întrebându-se dacă el se decisese ca întotdeauna să se comporte astfel, să păstreze un abis mare între ei pentru restul vieţii lor conjugale. Ei bine, ea n-o să-l lase să facă aşa ceva ! Reuşise să-l

apropie de fiica lui. Acum ea va umple prăpastia care-l separa de soția lui!

Discul care cânta se numea **Sentimental cu tandrețe,** o muzică dulce de acum 30 sau 40 de ani. Melodia umplu camera, armonizându-se perfect cu lumina candelabrelor și cu florile. Când ei ajunseră în sufragerie, câteva minute mai târziu, acolo domnea aceeași atmoseră catifelată. Difuzoare fuseseră instalate sus pe pereți și acum, muzica difuzată de un magnetofon adăuga farmec și magie acestui loc elegant și de bun gust.

Paul îi întinse un scaun ; în mod voit ea îi atinse bărbia cu părul. Dacă chiar simțise parfumul, nu făcu nici un comentariu, dar când se așeză în fața ei, remarcă acea expresie curioasă a figurii lui mohorâte. Își adânci privirea într-a ei un timp mai îndelungat înainte de a o întârzia pe fruntea ei largă, apoi pe buze și pe bărbie. Îl simți încordat, mișcat poate ?

Când terminară primul fel, ea spuse :

— Dansezi cu mine, Paul ? Ador această melodie ! Îmi dă întotdeauna chef să o dansez.

El tresări ușor în fața acestei invitații neașteptate, dar se sculă și o luă în brațe. Rămaseră astfel doar câteva minute, dar Lexa fu fericită. Stăteau înlănțuiți, ochi în ochi.

— A fost foarte agreabil, Lexa, spuse el. Vom reîncepe între fiecare fel.

Un surâs se desenă pe buzele tinerei femei.

— Acest fel de intimitate...

Ea își reținu respirația, regretând deja cuvintele pe care le pronunțase în mod impulsiv. El se încordă puțin, dar continuă să-i vorbească drăguț, cu acel accent irezistibil.

– Este o melodie pe care n-o uiți.

Mâncară în liniște, ascultând muzica, dar când servitorul veni să strângă, ei se sculară din nou. De data aceasta era un vals : „Amoureux de l'amour". Viorile erau emoționante, flacăra lumânărilor tresări la trecerea lor, parfumul florilor invadase camera. Lexa simți cum amețește ; atmosfera romantică, apropierea trupului soțului ei și forța brațelor care o țineau strânsă... Instinctiv se lăsă legănată pe el, bănuitoare chiar pe ea însăși și în același timp împinsă de o dorință pe care n-o mai putea controla. Dragostea ei era atât de puternică încât reducea la zero celelalte sentimente, inclusiv rațiunea.

Ce decepție, atunci când se reașezară pentru a-și mânca desertul. Niciodată nu avusese mai puțină poftă pentru a-l servi. Manierele lui Paul erau politicoase și delicate. O apucă ura, avea impresia că este înșelată. Era acum soția lui, dar în realitate ea nu conta mai mult ca în epoca când era guvernanta fetiței lui ! Privirea lui se așeză pe a ei, și o văzu că era întunecată. Avea sprâncenele încruntate, buzele strânse.

Dorința făcu loc jenei : ea înțelesese că el îi intuise sentimentele, pulsațiile secrete. O-

brajii i se colorară, se simţea umilită. Umilită, pentru că el o ghicise... Dar de fapt ea nu o dorise ? Regreta amar să-l vadă reacţionând astfel. I-ar fi plăcut atât de mult să-i răspundă cu totul altfel !

Această senzaţie de a fi înşelată luă o astfel de proporţie, încât începu să-şi piardă răbdarea. I-ar fi plăcut să aibă o conversaţie serioasă cu el, să ştie dacă avea vreo şansă să devină soţia lui altfel decât pe hârie. Dorea să-i arate că avea drepturi, să-i aducă aminte că şi el le avea şi că dacă el era dispus să le valorifice, ea se va supune cu plăcere...

Vocea dulce şi insondabilă a lui Paul o sustrase din gândurile ei.

– La ce te gândeşti, Lexa ?

Ochii violeţi erau întunecaţi din cauza mâniei.

– Asta n-are importanţă.

– Aparent, da, remarcă el. Altfel n-ai fi atât de afectată.

– Ce ştii tu ? întrebă ea sec.

– Ştiu că ceva te afectează.

– Asta n-are importanţă, repetă ea, întrerupându-l brusc. Privirea ei sclipea.

– Te-ai schimbat teribil de câteva secunde, spuse el.

– Poate.

– Trebuie să fie un motiv.

Ea dădu din umeri şi-şi luă linguriţa.

– Acest motiv nu te-ar interesa.

De data aceasta, nota de amărăciune care se desluşea din vocea ei nu putu scăpa interlocutorului ei.

— Eu cred că din contră, aş fi foarte interesat, i-o întoarse el din vârful buzelor.

Ea îşi începu desertul.

— Am putea schimba subiectul, Paul ?

— Dacă o doreşti. Acesta mi se pare neplăcut pentru amândoi.

Ea se opri din mâncat şi-l privi.

— Vizibil, ai ghicit mai bine decât bănuiam.

Ea nu vrusese să fie atât de directă, dar acum, cuvintele fuseseră aruncate şi nu regreta nimic.

— Nu era greu de ghicit, spuse el calm.

Era atât de demn, de distant... Se simţea inferioară, mică, la fel ca un copil care aşteaptă să fie certat.

— Atitudinea ta era foarte revelatoare. Ar fi trebuit să fiu orb să nu-mi dau seama că nu eşti mulţumită cu soarta ta.

Făcu o pauză.

— Ceea ce ţi-am promis, nu-ţi mai este suficient. Doreşti mai mult. Te-ai decis deodată că ai avea drepturi. Poate doreşti un copil ?

El dădu din cap.

— Ştiai, Lexa, ceea ce te aştepta. Ai acceptat oferta mea fără să mă previi de dorinţele tale ascunse. Te vei supune acestei decizii. Nu vreau să mai aud despre asemenea baliverne. Ai înţeles ?

Obrajii tinerei femei deveniră sacojii. Ce aroganță ! Stăpânul adresându-se servitoarei ! Desigur ea exagera puțin, dar era atât de furioasă, încât i-ar fi aruncat cu farfuria în cap. În loc de asta, ea se sculă, îi spuse un bună seara sec și părăsi camera.

Tocmai își punea cămașa de noapte, când auzi cheia întorcându-se în broasca ușii care comunica între camere. Paul o deschise larg și intră fără să spună nimic. Cu fața îmbujorată de mânie își puse cum putu cămașa de noapte, împiedicându-și mâinile în cute și volane. Regreta stângăcia el.

— Ce... ce dorești ? întrebă ea când fu în sfârșit acoperită. Dacă crezi că o să mă scuz că te-am părăsit la masă adineaori, atunci...

— N-am venit pentru scuze, i-o tăie el cu o voce foarte dulce. Dar pentru ceva cu totul diferit... ceva care, fără îndoială, va avea aprobarea ta.

Cu nervii încordați, ea îl privi cu ochii căscați, cu inima bătând să i se rupă.

— Ceva diferit...

Gâtul i se uscă. Îi era greu să vorbească

— Dacă vrei... să spui...

— Este exact ceea ce vreau să spun.

Se degaja din manierele lui un dispreț liniștit și indulgent. El era aici, în camera ei, cu o mână pe spătarul unui scaun tapisat cu catifea, cealaltă în buzunarul hainei. Înalt și impozant, cu cicatricea lui lividă, el părea atât

de impresionant încât ei îi fu frică. Dori din tot sufletul să se poată controla suficient pentru a nu-şi da în vileag teama.

— Ai drepturi, adăugă el imediat. Şi ţi-ai exprimat dorinţa să le valorifici...

— Tu poţi să-ţi valorifici drepturile, insistă ea, prea încurcată pentru a-l lăsa să continue. Da, bărbaţii pot, dar femeile...

— In epoca pe care o trăim, este total admis ca o femeie să fie puternică şi să acţioneze conform dorinţei ei.

Ea îl privi un moment şi apoi fugi spre fereastra deschisă. Voalul de mătase care servea drept perdea se ondula în jurul ei, făcând-o să semene cu o fantomă foarte seducătoare. O briză uşoară îi sufla în păr, aducându-i-l pe faţă.

— Te rog, pleacă, sfârşi ea prin a vorbi.

Fu mirată de calmul vocii sale.

— Sunt sigură că această scenă te jeneză ca şi pe mine.

— Am aerul încurcat ?

Îi aruncă o privire, cu ochii plini de indiferenţă. Dar observându-l, Lexa simţi că toate astea erau o mască, o mască cu care el se împodobea, pentru ea. Şi el era afectat. Dacă rămânea să facă dragoste nu era doar pentru faptul că numai ea o dorise. În orice caz, ea nu avea în realitate intenţia. Nu dorea ca aceasta să se întâmple în maniera asta : nu,

dacă era o favoare, nu avea nevoie. El nu trebuia să răspundă la dorințele ei în acest fel.

– Te asigur că nu sunt deloc jenat. Noi suntem soț și soție ; este natural să împărțim același pat...

– N-o să împărțim același pat !

– Te asigur că da.

El se apropia de ea, încetișor. Era oare din cauza imaginației ei intensificate ? Dar ea îl găsi amenințător. Totuși, fu incapabilă să dea înapoi. Stătea acolo, cu corpul tremurând. Neputincioasă, se mulțumi să dea din cap... El avu un mic surâs sardonic când ajunse la ea, o trase brusc aducând-o la pieptul lui. Ea se încordă în chip de protest, dar forța lui anulă ușor orice încercare de rezistență. Brațele lui o strângeau atât de tare încât o striveau. Sărutul lui feroce și sălbatic fu o revelație : nu-l crezuse niciodată capabil de o astfel de pasiune.

Aceasta îi păru o eternitate. Apoi trebui să suporte toate etapele ardorii lui. Degetele lui îi mângâiară mai întâi gâtul, apoi umerii și în sfârșit, sânii. Simți cum bretelele ei fine i se lasă pe brațe în jos, cum o mână caldă coborî de-a lungul șirei spinării într-un gest irezistibil... Toate emoțiile care clocoteau în ea fură în flăcări într-o secundă. Fu deodată, ca pe cărbuni aprinși. Răspundea dorinței lui, se cuibărea în el, palpitantă, pretându-se la mângâierile lui

din ce în ce mai presante. Se simți ridicată și dusă pe pat.

El îi privi ochii înceţoşaţi şi visători. Ardea de dorință.

Se întoarse către lampa de la capătul patului și reglă abajurul în așa fel încât să cearnă lumina, care acum era de un roz chihlimbariu foarte subtil. Închise de asemenea fereastra și trase perdelele înainte de a se întoarce pentru a o privi. Era în continuare alungită, cu respirația scurtă și satisfăcută, deși în fond era conștientă de disprețul lui. Nu va fi întotdeauna așa, se gândea ea optimistă. El va învăța s-o iubească ; ea îl va obliga !

— Nu adormi, spuse el cu o nuanță de ironie în voce, apropiindu-se de ea.

Se aplecă și-i bătu obrazul într-un fel cam tare, puțin prea brutal, după gustul tinerei femei.

— Mă reîntorc în câteva minute.

Ieși lăsând ușa larg deschisă. Și credincios cuvântului dat, se întoarse câteva minute mai târziu...

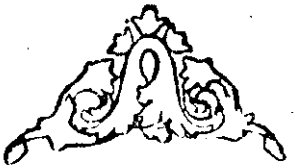

CAPITOLUL 10

În timpul săptămânilor care urmară, Lexa încercă disperată să-şi înăbuşe neliniştea care o umplea progresiv. Totuşi, relaţiile cu soţul ei erau acum normale. Dar, de îndată ce era acasă, devenea neliniştită. Era atât de rece şi de distant, încât nu spera să-l vadă într-o zi apropiindu-se de ea. Trebuia să treacă peste o barieră considerabilă : amintirea care părea mereu s-o chinuie.

Erau pe plajă, uitându-se la Alaco care se juca cu o fetiţă de vârsta ei, când el o întrebă :

— Nu eşti fericită, nu-i aşa, Lexa ?

Ea dădu din cap şi răspunse sincer :

— Nu, Paul.

Timp de un minut ezită să-şi destăinuiască adâncul gândului ei. Dar decise să i se destăinuie, căci decisese să nu-i ascundă nimic despre dragostea ei.

— Atitudinea ta, Paul, este prea des rezervată, chiar glacială.

Făcu o pauză. Ochii ei erau plini de lacrimi şi ea nu încercă să le ascundă.

– Interesul tău pentru trecut este dureros de perceptibil.

Se opri și-și șterse o lacrimă care-i curgea pe obraz.

– Am făcut noi oare o greșeală?

Privirea ei aștepta un „nu" din partea lui Paul, dar fu decepționată. El se mulțumi să ia o expresie gânditoare. Eă își simți inima profund tulburată. Angajase o luptă pierdută dinainte, și dacă n-ar fi fost Alaco, i-ar fi cerut libertatea. Din nou își mărturisi preocupările ei.

– Amintirea soției tale va fi între noi pentru totdeauna ?

El își plimbă privirea rătăcitoare pe fața ei abia machiată.

– Aș prefera să nu vorbesc despre asta, Lexa.

Durerii ei i se adaugă mânia. Scântei îi incendiară ochii.

– Eu sunt soția ta în prezent, spuse ea. Tu n-ar fi trebuit să proiectezi niciodată o căsătorie, cu sentimentele pe care le ai.

– Erai la curent. Te-am prevenit că această amintire încrustată în memoria mea mă va face mereu să sufăr. Ai acceptat această situație căsătorindu-te cu mine...

El se întrerupse brusc și se întoarse.

– Sally și cu mine ne-am jurat să fim credincioși unul altuia toată viața noastră, și ca niciodată să nu ne îndrăgostim de altcineva.

Sinistrele inflexiuni ale vocii lui semănau mai mult a regret decât a resemnare.

— Cred cu fermitate că dacă ea ar fi rămas văduvă, şi-ar fi ţinut cuvântul toată viaţa.

— Ai fi dorit să acţioneze în felul acesta ?

Îl privi cu insistenţă, aducându-şi aminte că el spusese, câteva minute mai înainte, că prefera să nu vorbească despre prima lui soţie.

— Ai fi fost atât de egoist încât să-i ceri acest sacrificiu ?

Se încruntă şi păru că se pierde în gândurile sale.

— Nu, admise el în sfârşit. Efectiv.

— Şi crezi că ea ar fi admis să duci o viaţă de singuratic ?

— Nu, eşti logica însăşi !

— Dar cum nu mă iubeşti, această logică nu convine circumstanţelor prezente. Ai fi dorit să aştepţi să te îndrăgosteşti întâi pentru... Nu, nu mă întrerupe, Paul! Alţii au reuşit să supravieţuiască unei tragedii ca a ta, şi să se recăsătorească şi să fie fericiţi. Dar ţie ţi-a lipsit răbdarea. Te-ai însurat din interes, din cauza doamnei Sharman şi a intereselor ei în afacerea ta. Ai decis să ne căsătorim, crezând că vom putea coabita ca doi străini tot restul vieţii noastre.

Se opri. Avea nervii atât de întinşi încât nu-şi putu opri un râs prea ascuţit.

— Este foarte amuzant, continuă ea pe un ton acru, amuzant şi absurd ! Două persoane

tinere și sănătoase, trăind împreună, dar în realitate despărțiți!

— Taci! strigă el. Și revino-ți! Ai acceptat contractul așa cum era. Am cedat dorințelor tale și nu ești încă satisfăcută?

— Mulțumesc că ai „cedat dorințelor mele", cum o spui! În viitor vei putea rămâne în camera ta, de cealaltă parte a ușii! Și de îndată ce Alaco va fi suficient de mare ca să se ocupe de ea însăși, voi pleca. Să-ți amintești!

Vocea ei tremura de mânie. Se descurcase totuși pentru a-și înăbuși un hohot de râs nervos, ghicind că dacă nu se oprea imediat, Paul o va pălmui.

Se ridică și fugi departe de el. Plângea lacrimi de amărăciune. Ea permisese situației să se degradeze iremediabil. Condițiile erau încă și mai rele ca mai înainte. Se temea că stricase de asemenea prietenia care-i legase.

Se regăsiră la ora mesei. Masa se desfășură într-o tăcere totală, fiecare gândindu-se la necazul lui.

Tocmai intrase în cameră când îl auzi pe Paul bătând și intrând. Ce șoc pentru ea! Rămăsese o jumătate de oră pe terasă; el, aparent, se dusese la el în cameră direct, întrucât era în halat. Vizibil făcuse un duș și-și spălase părul; era umed și lucea.

Lexa întrebă sec:

— Ce dorești? Ți-am spus să rămâi de cealaltă parte a ușii.

– Tu...

Ochii i se aprinseră. Îi fu deodată frică de el. Ea putuse să constate brutalitatea lui față de copil, nu avea nici un chef s-o dirijeze contra ei, în prezent.

– Nu-i permit soției mele să-mi vorbească pe acest ton !

Soția mea... Cât de rar era să audă acest cuvânt din gura lui ! Din nefericire singură mânia îl adusese în stare să pronunțe acest termen curios pe buzele lui...

– De ce ai venit, Paul? întrebă ea încetișor.

El o privi. Privirea îi alunecă de la față la rochia încântătoare de seară pe care o purta, o rochie strânsă care-i punea în valoare curbele ei încântătoare.

– Iată o întrebare curioasă, spuse el cu o nuanță de ironie.

Ea deveni palidă, dar fu destul de tare pentru a-i spune :

– Mă gândisem serios, Paul, când te anunțasem că relațiile noastre matrimoniale sunt terminate.

Sprâncenele negre se ridicară. El băgă o mână în buzunar și se sprijini de pervazul ușii, fără s-o părăsească pe Lexa o clipă din priviri.

– N-am nici un chef să discut acest subiect.

Avea un fel de a i se adresa care o făcea să se înroșească.

– Ar fi imoral să continuăm să trăim astfel, protestă ea.

– Nu este puțin prea târziu pentru a te gândi la asta ? întrebă el cu un surâs ironic.

– Târziu sau devreme, m-am gândit.

Îl privi cu răceală.

– Nu sunt dispusă să fiu genul acela de femeie, afirmă ea.

– Ce fel de femeie ?

Ea scoase un suspin nerăbdător.

– Mă vrei doar pentru comoditatea ta.

Ochii gri ai lui Paul se măriră.

– Nu eram conștient că făcusem primul pas, îi aduse aminte cu amărăciune.

– Ce importanță are, în prezent... Nu se poate reveni. Doar viitorul mă privește. Cum ți-am spus pe plajă, adineaori, te voi părăsi atunci când Alaco va fi capabilă să se descurce singură.

– Peste numeroși ani ! Trebuie să trăim între timp. Asta mergea bine până acum...

El se opri, deoarece ea dădu din cap.

– Trăiam aparent ca toată lumea, dar nu exista nici un fel de căldură, nici o intimitate în relațiile noastre.

Ea își ridică fața și el văzu lacrimi în ochii violeți.

– Ești incapabil să mă convingi, Paul. Admite acest lucru ! M-am gândit bine. Nu voi reveni asupra deciziei mele : voi rămâne până

ce Alaco nu va mai avea nevoie de mine, apoi vom divorța.

– Vorbești cu multă dezinvoltură despre divorț.

– Știi doar că în zilele noastre este destul de frecvent.

Și cu o manieră complet neașteptată, el spuse:

– Vino aici, Lexa.

Ea îl privi, surprinsă și-și simți stomacul strâns de teamă. Avea el oare intenția să abuzeze de ea întrebuințându-și forța ?

– Nu... Nu voi veni, replică ea. Ți-am spus să ieși...

De data aceasta Paul refuză.

– N-am chef să te părăsesc, admise el cu sinceritate. Am venit aici să fac dragoste cu soția mea și voi face.

Ea dădu înapoi, în timp ce el avansa. Umbre de teamă și de disperare îi umpleau ochii.

– Te rog, ieși, îl imploră ea.

– Am spus să vii aici.

El arătă un punct la picioarele lui, continuând să avanseze periculos :

– Nu voi ieși, afirmă el. Atunci, cu atât mai mult ar trebui să mă asculți.

Ea îl văzuse rareori atât de sever, atât de imperios arogant. Bărbia lui era fermă, privirea pătrunzătoare și decisă. Lexa făcu nu din cap, știind perfect că va sfârși prin a-l asculta.

– Ți-am cerut să mă lași singură...

– Vino aici !

Ea se opri pe loc. Plângea, dar lacrimile păreau a nu avea efect asupra lui, căci adăugă poruncitor :

– Aștept, Lexa !

Nu ezită multă vreme. Cu un gest de resemnare, ea avansă încet spre el. El îi luă ambele mâini. Fu plină de ură contra lui : ar fi putut să se comporte drăguț cu ea, căci după toate, venise din dorința lui. Ea se înțepeni la început, apoi luptă când el încercă s-o tragă lângă el. Reuși să-i scape. El nu se aștepta la o asemenea rezistență. Fuga ei părea că-l umple de mânie ; ea îl văzu cum își strânge gura, cum își lărgește nările... și obrajii împurpurându-se. Ea tremură, se dădu înapoi din fața lui; inima ei bătea nebunește. El o prinse din nou și o readuse la pieptul lui puternic.

– Asta a început din plăcerea ta, mormăi el, și va continua pentru a mea !

– Lasă-mă, te rog...

Restul fu sălbatic înăbușit de cruzimea unui sărut. Ea încercă din nou să se apere, dar se abandonă înțelegând că nu va câștiga nimic, cel mult vânătăi. Buze nemiloase le forțau pe ale ei să cedeze cererii, posedând-o cu o forță primitivă. Ea îi suspectase această parte violentă, dar fu înspăimântată văzând că procedează astfel. În mod obișnuit era atât de calm, de stăpân pe sine, își controla perfect pasiunile. În prezent el era desfigurat de mâ-

nie, incapabil să se stăpânească şi să ţină cont de sentimente ca mila. Ea se făcu moale în braţele lui, acceptând cu supunere dominaţia lui. Era nemişcată în momentul când el îi desfăcu fermoarul de la rochie care căzu jos. Era complet incapabilă să protesteze când îi dădu jos şi restul. Se găsi goală în faţa lui, observând ochii care îi examinau corpul, tremurând sub mângâierile mâinilor soţului ei. Când o ridică, ea plângea încetişor. O duse prin cameră şi o culcă pe pat. Ochii lui pe jumătate închişi erau de nepătruns. Dârzenia lui sălbatică se părea că se evaporase ; mâinile lui se făceau mai gingaşe în timp ce ridica părul căzut peste faţa soţiei lui.

— De ce mi-ai rezistat ?

Sunetul aspru al vocii păru discordant după blândeţea trecătoare care-l însufleţise.

— În viitor ascultă-mă ! Va fi mult mai confortabil pentru tine !

El îşi desfăcea cordonul de la halat ; pijamaua lui era desfăcută pe un piept viril. Ea îşi închise ochii când el se aşeză alături. Mâinile lui se aşezară imediat pe sânii ei, mângâindu-i înainte ca gura lui să se rătăcească pe ei. Trebuia să reziste atracţiei lui, trebuia... Dar ruşinoasă, ea se află gemând de plăcere sub focul dorinţei care-i ardea trupul. Într-un minut ea nu se va mai putea controla şi va răspunde cu pasiune ardorii lui. Nimic nu mai avea importanţă decât clipa prezentă, deşi

ea își dădea seama că nu dragostea era cea care îi ghida gesturile soțului ei. În realitate, el o supusese contra voinței ei, o subjugase arogantei lui superiorități. El nu se îndoia că eforturile pe care le făcuse pentru a-i rezista, ascuțiseră simțurile tinerei femei. Ea îi văzu figura deasupra ei ; el era serios și sălbatic în lumina argintată a lunii care pătrundea în cameră. Paul lăsase perdelele deschise și uitase să aprindă lampa de pe noptieră. Lumina era vibrantă și cristalină, de o paloare care vrăjea. Contururile lucrurilor luau forme misterioase, dar repede Lexa își închise ochii și se lăsă dusă de valurile plăcerii, arzând să-i strige soțului ei, dragostea.

În dimineața următoare Paul se sculă înainte ca Lexa să se trezească. Când ea coborî în bucătărie, Maria îi spuse că se dusese să facă baie.

— Pot să servesc micul dejun ? întrebă ea surâzând.

— Nu, mulțumesc. Prefer să aștept.

Ea se simțea indispusă fără să știe de ce. O atmosferă de neliniște părea să o înconjoare. Era ridicol. Era singură în cameră și nu i se părea nimic schimbat.

Figura lui Paul era întunecată și sumbră când se întoarse.

— N-ar fi trebuit să mă aștepți, spuse el scurt lui Lexa, instalându-se într-un fotoliu în fața ei. Nu era necesar.

— Aveam chef, îi declară ea.

Dar un sentiment de jenă creştea în acelaşi timp cu un fel de neliniştе în inima tinerei femei.

Ei începuseră să mănânce când el o întrebă:

— Ai fi mai fericită să rămân să trăiesc la Bangkok ?

Ea îl privi, surprinsă în ciuda convingerii. Se va întâmpla un eveniment tragic. Ea o ştia.

— Vrei să trăieşti la hotel ?

— Cred că asta va rezolva câteva probleme.

— In legătură cu mine şi cu tine... cu relaţiile noastre?

Brusc ea se simţi profund abătută.

— Este chiar necesar să ne separăm ?

El nu răspunse, de aceea ea adăugă :

— Te gândeşti că nu eşti capabil să-mi oferi ceea ce aştept ? Asta e, nu-i aşa ?

— Nu pari deloc dispusă să te supui clauzelor contractului nostru.

Deşi vocea lui era seacă, aproape nemiloasă, ea avu intuiţia că aceste cuvinte nu erau tocmai cele pe care el dorea să le spună.

— Doresc acum ca mariajul să-mi aducă mai mult decât prietenie, o admit, sfârşi ea prin a mărturisi.

Nu era natural ?

Vocea ei era gravă şi imploratoare. Spera să nu-şi trădeze dragostea care-i inunda inima.

– Am spus că te găsesc prea rece şi distant. Într-un fel te înţeleg. Prima ta soţie...

– Las-o deoparte de toate astea, mormăi el. Noi vorbeam despre noi, tu şi cu mine, şi nu de trecut.

Ea îşi înghiţi saliva cu greutate, încercând să-şi degajeze nodul de nelinişte care-i astupa gâtul.

– Dacă vrei să trăieşti la Bangkok, sfârşi ea prin a spune, atunci du-te. Tu eşti cel care decizi. Fă cum îţi place, este inutil să discutăm mai mult.

Ea se gândi la Alaco, la noile relaţii intime care s-au creat între fetiţă şi tatăl ei: rezultatul direct al eforturilor Lexei.

– Alaco o să-ţi lipsească.

Paul dădu din cap, încruntându-se.

– Afectiv, admise el suspinând.

El o privi pe soţia lui dincolo de masă.

– Te gândeşti într-adevăr să pleci când Alaco va creşte ?

Ea ezită înainte de a-i răspunde :

– Care va fi poziţia mea aici ?

Îşi aplecă ochii în farfuria ei şi reluă :

– Dar atunci, tu m-ai şi părăsit deja, adu-ţi aminte.

– Într-adevăr, dar voi veni la intervale regulate, natural.

– La intervale regulate, repetă ea.

Amărăciunea vocii ei era manifestă... El o observă într-un fel straniu, ca şi cum descoperea ceva ce avea în inimă.

— N-ai răspuns la întrebarea mea, insistă el încetişor.

Ochii lui gri fixau intens figura lui Lexa.

— Ai intenţia să pleci când Alaco va creşte ? După o vagă ezitare ea răspunse :

— Această problemă nu este urgentă... putem s-o lăsăm deoparte pentru moment ?

— Dar vreau să ştiu. Este important...

El se întrerupse şi se întoarse de la ea, încruntându-se. Alaco venea dansând în cameră, îmbrăcată cu cămaşa ei de noapte.

— M-am sculat, Lexa !

Fu un scurt moment în care Lexa şi Paul se scrutau din priviri, lacomi să-şi citească gândurile. Dar apariţia lui Alaco nu uşura situaţia, era imposibil să continue conversaţia. Paul rămase mut şi ea încercă atunci să râdă spunând :

— Te-ai sculat, şmechero? De ce nu eşti spălată şi îmbrăcată ?

— Credeam că vrei să-mi faci o baie !

— O să mă ocup de tine.

Era gata să se ridice, când Paul îi spuse să se reaşeze.

— Eşti foarte matinală, Alaco, îi spuse, trecându-i mâna în jurul taliei. Lexa nu şi-a luat încă micul dejun.

— Pot să-l iau cu tine, tată? Acum sunt destul de mare. Înainte îl luam cu Lexa dar acum mă plictisesc de când Lexa trebuie să-l ia cu tine...

– Ea nu **trebuie,** o corectă el.

Privirea lui o atinse pe Lexa, ca şi cum dorea să-i susţină cuvintele.

– Ea a ales.

Lexa se înroşi uşor.

– Pentru că îi place să fie alături de tine, declară Alaco. Şi mie mi-ar place. Este mai bine când suntem trei la masă, ca şi cum ai fi acasă şi am mânca toţi trei împreună. Şi apoi...

Alaco izbucni în râs. Tatăl ei încerca să-i prindă micul ei deget încântător.

– Mi-ar place să am permisiunea să iau masa cu voi ! Am aproape şapte ani acum !

– Nu, fata mea, nu-ţi acord această permisiune ! De data aceasta aşează-te. Lexa o să-ţi dea ceva să mănânci, dar nu lua obiceiul să ne întrerupi. Ne place să începem ziua împreună... şi s-o terminăm împreună.

Lexa, cu inima bătând, spuse :

– Paul... nu înţeleg... ceea ce spui... Ceea ce căutam să-ţi explic este dacă...

– Atât de greu ?

Ca prin minune, ochii lui deveniseră de catifea, buzele desenară un surâs tandru.

– Dispensează-te de această grijă, o sfătui el. Asta nu este atât de urgent, nu-i aşa ?

– Nu...

Ea nu înţelegea deloc. Simţea că un miracol intervenise : un imens val de fericire o inundă.

Era foarte nerăbdătoare să se afle singură cu soțul ei, dar trebui să aștepte până după masă. Era o sâmbătă, și ca în toate săptămânile ea merse la coaforul din oraș. Aproape imediat ce se întoarse, Paul fu chemat la telefon de către unul din directorii lui care îl ținu la telefon timp de o oră. Nici Alaco nu fu de nici un ajutor. De obicei ea se juca în grădină cu unul din grădinari și câinele ei, sau se plimba pe plajă în căutarea altor copii. Dar nu acum ! Dorea să fie cu Lexa și cu tatăl ei !

Își petrecură după-amiaza împreună. Seara, Lexa o îmbăie pe Alaco, îi dădu să mănânce și o culcă. Trebui să-i citească aproape o oră : fetița nu arăta nici un semn de oboseală...

În sfârșit fu singură în cameră și se schimbă pentru masa de seară. Ea alese o rochie cu volane dintr-o țesătură ușoară și transparentă. Își împodobi brațele goale cu brățări de stil thaïs. Își puse cerceii cu diamante oferiți de Paul ; ei străluceau cu mii de focuri și-i luminau fața cu tenul de piersică. Mâinile ei tremurau când acționă vaporizatorul de parfum. Fiecare din nervii ei era excitat și încordat de așteptare. Își auzi soțul în cealaltă cameră și fu pentru o clipă cuprinsă de panică. O cuprinse o nevoie urgentă să fugă : ea alergă până la ușă, o deschise și coborî în salon. Candelabrele erau deja luminate. Flori proaspete îmbălsămau aerul și muzica o ajută să se destindă.

Prin fereastra larg deschisă venea o briză ușoară. Afară, peisajul era calm, de o liniște gravă, și un vânt ușor făcea să se joace umbre ici și colo. Frunzișul arborilor fremăta sub vânt, foșnind delicat. Plantele tropicale se balansau cu nepăsare. Lumina lunară se reflecta în fântână și mii de picături de apă scăpau, ca niște perle argintate, venind să moară în bazin. Cerul violet închis era stropit cu stele sclipitoare. Pe marea liniștită, un vapor se profila la orizont, alunecând încet pe imensitatea ondulată.

Lexa se întoarse : simțise că Paul venise în cameră. Era atât de înalt, atât de viril în costumul lui gri perlă perfect tăiat. Cămașa lui roz pal era din mătase. Ea îl privi în ochi, prea intimidată să pronunțe un cuvânt sau să surâdă. Observă că cicatricea lui era estompată. N-o văzuse niciodată atât de puțin marcată. Îndată înțelese că, cu timpul, ea se va atenua mai mult... Prima dată când se întâlniseră, era cu mult mai pronunțată, mult mai vizibilă decât acum.

– Lexa...

Tonul vocii lui era foarte dulce. Se apropie de ea și spuse :

– Am așteptat toată ziua ca să sosească această clipă.

Întinse mâinile înainte și ea se precipită către el pentru a i le da pe ale ei, plină de încredere. El ținu mâinile închise pe această comoară, mângâindu-le în mod delicat.

— Mă iubești, spuse el în mod simplu. De ce nu mi-ai spus-o ? Ea își ridică ochii către el și ochii ei înceţoșaţi se pierdură în ai lui.

— Cum știi că te iubesc ? A fost tot ce-a putut ea spune. Fără îndoială că această problemă îl preocupase toată ziua. Astfel descoperise ceea ce o chinuia...

— Vocea ta era teribil de amară când am spus că voi reveni aici la intervale regulate. Dar au fost și alte semne, alte semne... Ai ezitat când te-am întrebat dacă ai într-adevăr intenţia să mă părăsești. Păreai atât de descurajată.

El aşteptă un moment, timpul unui surâs, apoi reluă :

— Deodată am avut revelaţia că inima ta se consuma pentru mine.

Făcu o pauză, privind-o tandru. Încă nedumerită, ea nu reușea să-i vorbească.

— Nu-i așa că nu vrei să mă părăsești într-adevăr, Lexa? Sunt sigur că n-o să mă părăsești.

Se întrerupse și o strânse în braţe. Prea emoţionată ca să vorbească, ea se lăsă plăcerii strânsorii lui. El își apleca faţa și o sărută delicat pe buzele ei tremurătoare.

— Am învăţat să te iubesc, mărturisi el. După o vreme am înţeles că te atrăgeam, dar eu mă gândeam mereu la Sally, la ceea ce îndurase ea și la jurământul pe care-l făcusem amândoi. Mă simţeam neloial atunci când te admiram. Dar în mod secret îmi spuneam : ea este

drăguță acum, această culoare îi vine de minune. În alte dăți îți contemplam silueta, în mod particular atunci când eram la plajă, și erai foarte puțin îmbrăcată...

El se opri și surâse deoarece ea se înroși puțin și pentru că își trăgea inconștient peste piept reverele jachetei.

– Mai târziu, când m-ai dorit... Dragă, nu fi jenată. Nu este nici un motiv să fii. Când m-ai dorit fizic... ei bine, trebuie să-ți spun că și eu te doream. Deci asta nu venea numai din partea ta, cum am căutat în mod aspru să ți-o spun. Dar din nou mă simțeam neloial. Mă detestam pentru că începuse să-mi facă plăcere să te am. Prea târziu. Descoperisem că gustasem ceva, un lucru de care nu mă mai puteam dispensa.

Făcu o pauză. Lexa se decise să vorbească.

– Mi-ai propus să părăsesc această casă pentru a trăi într-unul din hotelurile tale din Bangkok, îndrăzni ea pe un ton acuzator.

– Noaptea trecută am înțeles că detestai relațiile noastre. Atunci m-am gândit că soluția cea mai bună era să trăim separați majoritatea timpului... Am înțeles că aveai oroare să fii a mea..

Vocea lui îl trădă atunci când văzu expresia lui Lexa.

– Ce este, draga mea?

Ea își înăbuși un hohot de râs.

— Oh, Paul, cât eşti de orb! Ai crezut într-adevăr că mi-era groază să fac dragoste cu tine ?

El clipi din ochi.

— Noaptea trecută păreai foarte hotărâtă ! Atunci de ce te-ai luptat ? Mi-ai ordonat să părăsesc camera, să te las liniştită apoi m-ai rugat să fac contrariul... Dar eu ajunsesem la un moment când nu mă mai puteam întoarce. Am fost o brută pentru tine, dragostea mea...

Lexa îi tăie vorba punând încet şi tandru mâna pe buzele lui Paul.

— Oricare ar fi impresia pe care ai resimţit-o ieri seară, crede-mă că nu te-am urât ; şi n-aş putea niciodată, vezi tu, căci te iubesc de prea multă vreme şi prea profund...

— Şi eu o descopăr abia acum, spuse el cu o nuanţă de regret. Cât te-am făcut să suferi... Vezi tu, Lexa dragă, eu nu eram în realitate ofensat că nu vrei să rămâi în termenii înţelegerii noastre. Ar trebui să fiu nesimţit ca să cred că puteam rămâne în termenii înţelegerii noastre !

El îi privi ochii violeţi şi citi în ei dragostea şi tandreţea.

— Eram destinaţi să ne îndrăgostim unul de celălalt, nu-i aşa, dragostea mea?

Ea fu de acord.

— Eram destinată să te iubesc, Paul, dar tu... Mi-era frică, teribil de frică de... amintirile tale...

– Am spus odată că încetul cu încetul aveam mai puţină durere. Acum nu mai sufăr. Mă crezi, nu ?

El era neliniştit, privirea lui o spunea.

– Bineînţeles că te cred, îl asigură ea.

Ea se înălţă până la buzele lui. Se îmbrăţişară tandru, cu pasiune şi timp de un moment mai lung, singurele zgomote din cameră fură acordurile de muzică şi suflul vântului care se infiltra prin fereastra deschisă.

– Când a început durerea ta să se micşoreze ?

Ea n-ar fi vrut să-i pună o asemenea întrebare, dar ea ţâşni involuntar.

– Reflectând, spuse el gânditor, cred că suferinţa mea s-a estompat când m-am apropiat de fiica mea. Eram plin de ură faţă de ea. Încăpăţânat, o consideram vinovată de incapacitatea mea de a o salva pe Sally. Dar aşa cum mi-ai arătat, nu era în nici un caz vina lui Alaco. Era o lovitură a destinului, am început s-o accept doar graţie ţie, draga mea.

Lexa se strânse lângă el, incapabilă să vorbească. Ea reuşi în sfârşit să pronunţe câteva cuvinte.

– Şi acum, Paul, iubitul meu, eşti fericit?

El dădu din cap. Ea văzu figura senină a soţului ei şi ştia că de-acum ea va exprima pacea şi satisfacţia. Trecutul va fi repede uitat, doar viitorul conta.

Ea câştigase: îl transportase de la nenorocire la fericire, de la umbra răufăcătoare a morţii la lumina binefăcătoare a soarelui. Nu exista nici un cuvânt care să descrie bucuria sufletului ei. Paul păru că înţelege. O atrase către trupul lui puternic şi duios, pecetluind dragostea lor cu un sărut lung şi tandru.

– SFÂRŞIT –

De dragul unei fetițe fără mamă, Lexa schimbă postul ei de profesoară în Anglia pe acela de guvernantă în Tailanda. Pentru a face ca relația dintre tată și copilă să fie cea normală, Lexa își sacrifică propria ei dragoste.

Se ridică, cu inima palpitând la gândul că va fi strânsă în brațele lui, că-i va simți corpul lângă al ei. Capul ei îi ajungea numai până la umăr, abia putea să-i distingă fața. El dansa perfect. Lexa îl urmărea cu grația și ușurința ei obișnuită. Ce-ar fi devenit această seară dacă el ar fi fost amorezat de ea? Acest gând dispăru, făcând loc unei confuzii profunde.

ISBN 973-9197-00-0

Lei 1300

THE BEST